

ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ Ο ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΩΡ ΘΕΟΣ

ΙC Θ N ΧC
Ο ΑΝΑΡΧΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΛΙΘΙΝΟΣ ΘΕΟΣ

ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ

«Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεὸν
Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ»

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' • ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ-ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΣ 2005 • τεύχος 18ον

Διεύθυνσις Περιοδικοῦ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ 174, Τ.Κ. 542 49 ΧΑΡΙΑΛΟΥ • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΜΗΝΤΑΙ ΕΣΤΕ
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΤΘΑΙΟΣ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΕΤΡΟΣ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΛΟΥΚΑΣ

ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ

“Έν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τόν Θεόν
Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραήλ”

«Τά πάντα διά τήν ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ
καί διά τήν ΕΛΛΑΔΑ»

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἄριθμ. Ἐγκρ. Ὑπουργ. Ἀποφάσεως 10893/95
Περίοδος Γ' ἔτος Α'
Νοέμβριος-Δεκέμβριος 2005 • Ἀριθμός τεύχους 18

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
κυρός ΜΑΤΘΑΙΟΣ ὁ Α' (1861-1950)

Ὁ Πρωτοσύγκελλος καί Ἀρχιεραματεὺς
π. Εὐγένιος Τίμπρος (1905-1982)

ΙΔΡΥΤΗΣ τοῦ «Κ.Ε.Ο.»: Ὁ Ἀείμνηστος Πρωτοσύγκελλος
καί Ἀρχιεραματεὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας
τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος π. Εὐγένιος Τίμπρος (1905-1982).
Ἔτος Ἰδρύσεως τοῦ Περιοδικοῦ Ὀκτώβριος 1950

ΕΚΔΟΤΗΣ :
Η ΠΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ Γ.Ο.Χ.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ
ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ & ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ.
Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ
Τηλ. Ἱερᾶς Μητροπόλεως: 2310-300177

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς.

Διά τήν ἀλληλογραφίαν ἀπευθύνεσθε:

Περιοδικόν

« ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ »
Κωνσταντινουπόλεως 174, 542 49 ΧΑΡΙΛΑΟΥ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 € / ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: 50 \$

Τό ὄραμα τοῦ προτομ.
Στεφάνου κατά τό
ὁποῖον εἶδεν «τόν Ἰη-
σοῦν ἐστῶτα ἐκ δεξιῶν
τοῦ Θεοῦ Πατρός».
(Πράξ. Ζ 55.56). Εἶναι
ἡ ἀρχαιότερα ἴσως
εἰκὼν ἐν ἧ παραστάται
ὁ Υἱὸς καί ὁ Πατήρ.
Ἀπὸ Ἑλλην. Βυζαντ.
Χειρόγραφον τοῦ 9ου
αἰῶνος.
(Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη
τῶν Παρισίων).

Μία ἐπιπλέον εἰκονογρα-
φικὴ Μαρτυρία περὶ τῆς
ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΤΗΤΟΣ
καὶ ΘΕΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ
ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΟΥ ΚΥ-
ΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ
ΣΩΤΗΡΟΣ ἡμῶν ἸΗΣΟΥ
ΧΡΙΣΤΟΥ εἶναι ἡ παρα-
πλήρωτος εἰκὼν φέρονσα
τήν ἐπιγραφὴν διὰ τόν
Χριστόν: «ΙΣ. ΧΣ. ὁ
ΠΡΟΑΙΩΝΩΝ ΘΕΟΣ»
καὶ διὰ τήν Παναγίαν
«ΜΗΤΗΡ ΘΕΟΥ». Φο-
ρητὴ εἰκὼν, ἔργον τοῦ Ἐ-
νου Διγενῆ τοῦ 1491,
εὐρισσομένη εἰς τὴν Μο-
νὴν Μυστῆς Θέρμου
Αἰτωλοακαρνανίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίδες

1) ΛΟΓΟΣ ΕΙΣ ΤΟ ΓΕΝΕΘΑΙΟΝ ΤΟΥ Κ.Η.Χ.	139
2) Η ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ (4η ΣΥΝΕΧΕΙΑ)	145
3) ΠΕΡΙ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ ΠΙΣΤΕΩΣ ΑΠΟ ΤΟΝ Κ.Γ.Ο. 1945	151
4) ΕΥΧΕΣ ΤΟΥ Κ.Ε.Ο.	154
5) ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΑΠΙΣΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ	155
6) ΔΙΟΛΙΣΘΗΣΙΣ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΥ ΚΑΙ ΜΗ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΥ ΕΚ ΤΩΝ ΔΥΟ ΦΥΣΕΩΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΙΑΝ ΥΠΟΣΤΑΣΙΝ	158
7) ΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟΧΑΡΤΟΝ ΚΑΙ ΘΝΗΣΙΓΕΝΕΣ ΕΚΤΡΩΜΑ ΤΩΝ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΩΝ & ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΩΝ	161
8) ΠΡΟΔΡΟΜΙΚΑ ΤΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ ...	179
9) ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΙΝ. ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΘΕΣ/ΝΙΚΗΣ	180
10) ΗΡΩΔΗ, ΔΕΝ ΘΑ ΣΦΑΞΗΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ!	182
11) ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟΥ ΣΧΟΛΕΙΟΥ ΙΝ. ΤΡΙΩΝ ΙΕΡΑΡΧΩΝ ΚΙΑΤΟΥ	183
12) Η ΤΙΜΙΑ ΚΑΡΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ	184

ΛΟΓΟΣ⁽¹⁾ ΕΙΣ ΤΟ ΓΕΝΕΘΛΙΟΝ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Μυστήριον ξένον καὶ παράδοξον βλέπω. Ποιμένες μου περιηχοῦσι τὰ ὅτα, οὐκ ἔρημον συρίζοντες μέλος, ἀλλ' οὐράνιον ἄδοντες Ὕμνον. Ἄγγελιο ἄδουσιν, Ἀρχάγγελοι μέλπουσιν, ὑμνεῖ τὰ Χερουβεῖμ, δοξολογεῖ τὰ Σεραφεῖμ, πάντες ἑορτάζουσι, **Θεὸν ἐπὶ γῆς ὀρῶντες καὶ ἄνθρωπον ἐν οὐρανοῖς**,⁽²⁾ τὸν ἄνω κάτω δι' οἰκονομίαν, καὶ τὸν κάτω ἄνω διὰ φιλανθρωπίαν. **Σήμερον Βηθλεέμ τὸν οὐρανὸν ἐμμήσατο**, ἀντὶ μὲν ἀστέρων Ἀγγέλου ὑμνοῦντας δεξαμένη, ἀντὶ δὲ ἡλίου τὸν τῆς δικαιοσύνης ἀπεριγράπτως χωρήσασα· καὶ μὴ ζήτηί πῶς· ὅπου γάρ βούλεται Θεός, νικᾶται φύσεως τάξις. Ἡβουλήθη γάρ, ἠδυνήθη, κατήλθεν, ἔσωσε, σύνδρομα τὰ πάντα τῷ Θεῷ. **Σήμερον ὁ Ὡν τίκτεται, καὶ ὁ Ὡν γίνεται ὅπερ οὐκ ἦν**⁽³⁾ **Ὡν γὰρ Θεός, γίνεται ἄνθρωπος, οὐκ ἐκστάς τοῦ εἶναι Θεός (οὐδέ γάρ κατ' ἐκστασιν Θεότητος γέγονεν ἄνθρωπος),**

οὐδέ πάλιν κατὰ προκοπὴν ἐξ ἀνθρώπου γέγονε Θεός, ἀλλὰ Λόγος ὢν διὰ τὸ ἀπαθὲς σὰρξ ἐγένετο, ἀμεταβλήτου μενούσης τῆς φύσεως.

Διὸ καὶ μετ' Ἀγγέλων εἶπω, «**Δόξα ἐν ὑψίστοις Θεῷ**», μετὰ δὲ ποιμένων, **καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνη, ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία**. **Σήμερον** ὁ γεννηθεὶς ἀρρήτως ἐκ Παρθένου τίκτεται ἀφράστως δι' ἐμέ. Ἀλλὰ τότε μὲν κατὰ φύσιν ἐκ τοῦ Πατρὸς πρό αἰώνων ἐγεννήθη,⁽⁴⁾ ὡς ὁ γεννήσας οἶδε, σήμερον δὲ πάλιν παρὰ φύσιν ἐτέχθη, ὡς ἡ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐπίσταται χάρις. **Καὶ ἡ ἄνω αὐτοῦ Γέννησις ἀληθῆς, καὶ ἡ κάτω γέννησις ἀψευδής, καὶ ἀληθῶς ἐκ Θεοῦ ἐγεννήθη, καὶ ἀληθῶς ἄνθρωπος ὁ αὐτός ἐκ Παρθένου ἐτέχθη**. Ἄνω μόνος ἐκ μόνου Μονογενῆς, κάτω μόνος ἐκ Παρθένου μόνης Μονογενῆς ὁ αὐτός.⁽⁵⁾ Ὡσπερ γάρ ἐπὶ τῆς ἄνω Γεννήσεως ἀσεβὲς ἐνοῆσαι Μητέρα,

(1) Ἀποσπάσματα ἐκ τῶν, εἰς τὴν Ἑορτὴν τῆς κατὰ Σάρκα Γεννήσεως τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, λόγων τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρὸς ἡμῶν Ἰωάννου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου. (Ἐλήφθησαν ἐκ τοῦ βιβλίου, *Ἀκολουθία τῆς Ἁγίας Σκέπης καὶ Λόγοι Πανηγυρικοί*, Ἁγιον Ὅρος 1869, ἐπανεκδόσις τοῦ Σεβ/του Ἐπισκόπου Ἀττικῆς τῶν Γ.Ο.Χ. κ.κ. Ματθαίου, Ἀθήναι 1974, σελ. 56-68). Τὰ σχόλια εἶναι ἰδικὰ μα.

(2) **Θεὸς ἐπὶ γῆς**, ὁ ἐν σπηλαίῳ σήμερον τεχθεὶς, οὐκ ἐξ ἀνθρώπου τὸ εἶναι ἔχων, ἀλλ' ἐκ Πατρὸς πρό πάντων τῶν αἰώνων, καὶ ὁ Θρόνος Του ἐν Οὐρανῷ. Διὰ δὲ τὸ ἀδιαίρετον τῆς ὑποστατικῆς ἐνώσεως τῶν δύο φύσεων, καὶ τὸ ἐκ γῆς πρόσλημμα ἐν οὐρανοῖς. Διὸ ἀμφοτέρω παραθετεῖ ὁ θεῖος Πατὴρ, **Θεὸν ἐπὶ γῆς ὀρῶντες καὶ ἄνθρωπον ἐν οὐρανοῖς**.

(3) Ὁ Ὡν, Αὐτὸς τοῦ ὁποῦ ἡ φύσις εἶναι **κνὰ εἶναι**, Αὐτὸς ὁ ὁποῖος **οὐκ ἦν ποτε ὅτε οὐκ ἦν**, ὁ προαιώνιος, τίκτεται σήμερον καὶ ἡ προαιωνιότης Του οὐ παύεται, ἡ θεότης Του οὐκ ἀναστέλλεται, ἡ πανταχοῦ παρουσία Του οὐ συστέλλεται, ἡ παντογνωσία Του οὐ περιστέλλεται, ἡ παντοδυναμία Του οὐ μειοῦται. Διὸ καὶ ἡ εἰκὼν τοῦ Γεννηθέντος Βρέφους ἐπιγράφεται, «**Ἰησοῦς Χριστὸς Ὁ Ὡν**». Προαιώνιος ἡ Ὑπόστασις τοῦ Θεανθρώπου, ἄκτιστος ἡ Θεϊκὴ Του Φύσις, κτιστὴ καὶ ἐν χρόνῳ ἡ ἐκ τῆς Θεοτόκου ὑπ' Αὐτοῦ ληφθεῖσα ἀνθρωπίνη φύσις.

(4) Πρό αἰώνων ἐγεννήθη ἐκ τοῦ Πατρὸς, διὸ καὶ προαιώνιος ἐστὶ καὶ «**Ὁ Ὡν**» ἐπιγράφεται. Κατὰ φύσιν ἐγεννήθη διὸ καὶ οὐκ ἔστι κτίσμα, ἀλλὰ ὁμοούσιος τῷ Πατρί. Κατὰ φύσιν ἐγεννήθη, ἀλλ' **Ὑπόστασις ἐγεννήθη καὶ οὐ Φύσις**. Φύσις Θεοῦ, ἡ Θεότης, οὐ γεννητὴ. Ἦθελεν ἂν τότε εἶναι φύσει γεννητός, ἄπαγε τῆς βλασφημίας, καὶ ὁ Πατὴρ καὶ τὸ Πανάγιον Πνεῦμα. Καὶ μίξις τῶν Ὑποστάσεων ἤθελεν ἂν προκύψῃ. Γεννητός μόνον ὁ Υἱός, διὸ καὶ **ὑποστατικὸν ἰδίωμα** τοῦ Υἱοῦ **τὸ εἶναι γεννητός**, τὸν τρόπον τῆς υπάρξεως Αὐτοῦ διακρίνον ἀπὸ **τὸ ἀγέννητον** τοῦ Πατρὸς καὶ **τὸ ἐκπορευτὸν** τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

(5) Ὁ αὐτός καὶ οὐκ ἄλλος καὶ ἄλλος. Τοῦ αὐτοῦ Προσώπου ἡ Δευτέρα Γέννησις οὐ καὶ ἡ Πρώτη, τοῦ ἐκ Πατρὸς Λόγου.

οὕτω βλάσφημόν ἐστιν ὑπολαβεῖν καί ἐπί τῆς κάτω Γεννήσεως Πατέρα.(6) Ὁ Πατήρ ἀρρεούτως ἐγέννησε, καί ἡ Παρθένος ἀφθόρως ἔτεκεν· οὔτε γάρ ὁ Θεός ρεῦσιν ὑπέμεινε γεννήσας, θεοπρεπῶς γάρ ἐγέννησεν, οὔτε ἡ Παρθένος φθοράν ὑπέμεινε τεκοῦσα, πνευματικῶς γάρ ἔτεκεν. Ὅθεν οὔτε ἡ ἄνω αὐτοῦ γέννησις ἐξήγησιν ἔχει, οὔτε ἡ ἐν ὑστέροις καιροῖς πρόοδος πολυπραγμονεῖσθαι ἀνέχεται. Ὅτι μὲν γάρ ἔτεκεν ἡ Παρθένος σήμερον, οἶδα, καί ὅτι ἐγέννησεν ὁ Θεός ἀχρόνως, πιστεύω, τόν δέ τρόπον τῆς γεννήσεως σιωπῆ τιμᾶν μεμάθηκα, καί οὐ διά λόγων πολυπραγμονεῖν παρέλαβον.

Τί γάρ εἶπω, ἢ τί λαλήσω; Τήν τεκοῦσαν ὁρῶ, τόν τεχθέντα βλέπω, τόν δέ τρόπον τῆς γεννήσεως οὐ συνορῶ· νικᾶται γάρ φύσις, νικᾶται καί τάξεως ὅρος, ὅπου Θεός βούλεται. Οὐ γάρ κατά φύσιν γέγονε τό πρᾶγμα, ἀλλ' ὑπέρ φύσιν τό θαῦμα. Ἦργησε γάρ ἡ φύσις, καί ἐνήργησε τοῦ Δεσπότης τό βούλημα. Ὡ χάριτος ἀφράστου! ὁ πρό αἰώνων Μονογενής, ὁ ἀναφής καί ἀπλοῦς καί ἀσώματος ὑπεισηλθέ μου τό φθαρτόν καί ὁρατόν σῶμα· διατί; ἵνα βλεπόμενος διδάξῃ, διδάξας δέ πρός τό μή βλεπόμενον χειραγωγῆσῃ.

Καί τίκεται ἐκ Παρθένου ἀγνοούσης τό πρᾶγμα. Οὔτε γάρ συνήργησε πρός τό γινόμενον, οὔτε συνεβάλετο πρός τό πραττόμενον, ἀλλ' ἦν φιλόν ὄργανον τῆς αὐτοῦ Δυναμέως, μόνον εἰδυῖα, ὃ παρά τοῦ Γαβριήλ ἐρομένη ἔμαθεν, ὅτι πῶς ἔσται μοι τοῦτο, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω; καί φησί· τοῦτο βούλει μαθεῖν; Πνεῦμα Ἁγίον ἐπελεύσεται ἐπί σέ, καί Δύναμις

Ἐπίστου ἐπισκιάσει σοι. Καί πῶς ἦν μετ' αὐτῆς, καί μικρόν ὕστερον ἐξ αὐτῆς; ὡς περ τεχνίτης εὐρών ὕλην χρησιμωτάτην κάλλιστον ἀπεργάζεται σκεῦος, οὕτω καί ὁ Χριστός, εὐρών τῆς Παρθένου Ἁγίου καί τό σῶμα καί τήν ψυχῆν, ἔμφυχον ἑαυτῷ κατεκόσμησε ναόν, ὃν ἐβουλήθη τρόπον πλάσας τόν ἄνθρωπον ἐν τῇ Παρθένω, καί ἐνδυσάμενος αὐτόν, σήμερον προῆλθεν οὐκ αἰδεσθεῖς τό δυσειδές τῆς φύσεως· οὐδέ γάρ ὕβριν ἔφερον αὐτῷ φορέσαι τό ἴδιον ἔργον· καί τό πλάσμα δέ μεγίστην ἔκαρπουτο δόξαν ἔνδυμα τοῦ τεχνίτου γενόμενον.(7)

Ἄλλά τί εἶπω, ἢ τί λαλήσω; ἐκπλήττει γάρ με τό θαῦμα. Ὁ Παλαιός ἡμερῶν(8) Παιδίον γέγονεν, ὁ ἐπί θρόνου ὑψηλοῦ καί ἐπηρμένου καθήμενος ἐν φάτνῃ τίθεται, ὁ ἀναφής καί ἀπλοῦς καί ἀσύνθετος καί ἀσώματος χερσίν ἀνθρωπίναις ἐλίσσεται, ὁ τά τῆς ἁμαρτίας διασπῶν δεσμά σπαργάνοις ἐμπλέκεται, ἐπειδή τοῦτο θέλει.

Ἄλλά τί εἶπω, καί τί λαλήσω; ἰδοῦ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει(9) οὐκέτι λέγεται ὡς γενησόμενον, ἀλλά θαυμάζεται ὡς πεπραγμένον. Παρά Ἰουδαίους ἐπέπρακτο, παρ' οἷς καί ἐλέγετο, ὑφ' ἡμῶν δέ, πιστεύεται, παρ' οἷς οὐδέ ὠνομάζετο. Ἰδοῦ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ ἔξει· τό μὲν γράμμα τῆς συναγωγῆς, τό δέ κτῆμα τῆς Ἐκκλησίας· ἐκείνη τό δίπτυχον εὔρεν, αὕτη τόν μαργαρίτην ἐφεῦρεν· ἐκείνη τό ἔριον ἔβαφεν, αὕτη τήν ἀλουργίδα ἐνεδύσατο. Ἡ Ἰουδαία γάρ αὐτόν ἔτεκεν, καί ἡ οἰκουμένη αὐτόν ὑπεδέξατο(10) ἡ συναγωγή αὐτόν ἔθρεφε καί ἐτιθηγήσατο, καί ἡ Ἐκκλησία κατέσχε καί ἔκαρπώσατο.

(6) Τό ὅτι οὐκ ἔχει ἐπί γῆς Πατέρα σημαίνει ὅτι ὁ Χριστός οὐκ ἔχει ἀνθρωπίνην ὑπόστασιν, οὐκ ἔχει πρόσωπον ὅπερ οὐχ ὑπῆρχε πρό τῆς ἐπί γῆς Γεννήσεώς Του. Καί τοῦτο τήν Παρθενίαν τῆς Μητρός διασφαλίζει καί Θεοτόκον αὐτήν ἀποδεικνύει.

(7) Πλάσμα ὁ ἄνθρωπος, Πλάστης ὁ Χριστός. Γενομένη ἔνδυμα τοῦ Πλάστου, ἡ πλασθεῖσα ἀνθρωπίνη φύσις ἀναπλάθεται καί τό πλάσμα τῷ Πλάστῃ ὁμοιοῦται κατά χάριν.

(8) Καί γενόμενος Παιδίον οὐκ ἔπαυσε τοῦ εἶναι Παλαιός τῶν ἡμερῶν. Διό καί Παιδίον νέον ἐστίν ὁ Χριστός, ὁ πρό αἰώνων Θεός.

(9) Λαμβάνει ἐν γαστρὶ καί Παρθένος μένει, διότι ὁ ληφθεὶς προαιώνιος.

(10) Νέος Ἰσραήλ, ἢ ἐκ τῶν ἐθνῶν Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ. Νέος Ἰσραήλ, ὁ προσκυνήσας τόν Χριστόν. Πεπαλαίσταί δέ ὁ μή προσκυνήσας τόν Χριστόν.

Τήν φυλλάδα τοῦ γράμματος οἱ Ἰουδαῖοι ἐρμηνεύουσι, καί τόν καρπόν τοῦ πνεύματος τά ἔθνη δρέπονται. Ἰδοῦ ἡ Παρθένος ἐν γαστρὶ λήφεται.

Εἰπέ μοι, ᾧ Ἰουδαίε, εἰπέ μοι λοιπόν τίνα ἔτεκε; θάρρῃσόν μοι κἄν ὡς τῷ Ἡρώδῃ· ἀλλ' οὐ θαρῤῥεῖς· οἶδα διατί, διὰ τήν ἐπιβουλήν. Ἐκείνω γάρ εἶπας, ἵνα αὐτόν ἀνέλη, ἐμοὶ δέ οὐ λέγεις, ἵνα μὴ αὐτόν προσκυνήσω. (11) Τίνα δέ ἔτεκε, τίνα; τόν Δεσπότην τῆς φύσεως. Κἄν γάρ σύ σιωπᾶς, ἡ φύσις βοᾷ· ἔτεκε γάρ, ὡς ὁ τεχθεὶς τεχθῆναι ἠθέλησεν. Οὐ γάρ ὑπὸ τῆς φύσεως ἐπετρέπετο, ἀλλ' ὡς Δεσπότης τῆς φύσεως

Φορητὴ εἰκὼν τῆς Παναγίας μετὰ τῶν Προφητῶν ἐμπνευσμένη ἐκ τοῦ Εἰρημοῦ τῆς Δ' Ὁδῆς τοῦ Κανόνας τῶν Χριστουγέννων: «Ράβδος ἐκ τῆς ρίζης Ἰεσσαὶ καὶ ἄνθος ἐξ αὐτῆς Χριστέ, ἐκ τῆς Παρθένου ἀνεβλάστησας...»

ξένον τῆς γεννήσεως εἰσήγαγε τρόπον, ἵνα δείξῃ, ὅτι **καὶ ἄνθρωπος γενόμενος, οὐχ ὡς ἄνθρωπος τίκεται, ἀλλ' ὡς Θεὸς γεννᾶται.** Ἐκ Παρθένου οὖν σήμερον προῆλθε νικησάσης φύσιν, ὑπερβάσης γάμον· ἔπρεπε γάρ τῷ τῆς ἀγιωσύνης πρυτάνῃ ἐκ καθαρῶν καὶ ἀγίων προελθεῖν τόκων· **αὐτός γάρ ἐστιν ὁ πάλαι ἐκ παρθένου γῆς τόν Ἀδάμ πλάσας,**(12) ἀπὸ δέ τοῦ Ἀδάμ ἄνευ γυναικὸς γυναικίᾳ μορφώσας· ὡσπερ γάρ ὁ Ἀδάμ ἄνευ γυναικὸς γυναικίᾳ ἤνεγκεν, οὕτω καὶ σήμερον ἡ Παρθένος ἄνευ ἀνδρὸς ἀνδρᾶ ἔτεκεν.

Ὡσπερ γάρ ἀπὸ τοῦ Ἀδάμ τὴν πλευράν ἀφείλε, καί τόν Ἀδάμ οὐκ ἐμείωσε οὐδέν, οὕτω καὶ ἐν τῇ Παρθένῳ καί τόν ἐμφυχον

ἔπλασε ναόν, καί τὴν παρθενίαν οὐκ ἔλυσεν. Σῶος ἔμεινε ὁ Ἀδάμ καὶ μετὰ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς πλευρᾶς, ἄφθορος ἔμεινε καὶ ἡ Παρθένος μετὰ τὴν πρόοδον τοῦ Βρέφους.(13)

Ὅμως καὶ ἄνθρωπος γινόμενος, οὐχ ὡς ἄνθρωπος τίκεται, ἀλλ' ὡς Θεὸς γεννᾶται.

Εἰπέ μοι οὖν, ᾧ Ἰουδαίε, ἔτεκεν ἡ Παρθένος ἡ οὐ; εἰ μὲν γάρ ἔτεκεν, ὁμολόγησον **τόν ξένον τόκον,**(14) εἰ δέ οὐκ ἔτεκε, διατί τόν Ἡρώδην ἠπάτησας; σύ γάρ αὐτῷ, πυνθανομένῳ ποῦ ὁ Χριστὸς γεννᾶται, εἶπας, ὅτι ἐν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας. Μὴ οὖν ἐγὼ ἤδειν τὴν

κώμην, ἢ τόν τόπον; μὴ ἐγὼ τοῦ γεννωμένου τὴν ἀξίαν ἐγίνωσκον; οὐχ ὁ Ἡσαίας ὡς Θεοῦ αὐτοῦ ἐμνημόνευσε; Τέξεται γάρ φησιν υἱόν, καὶ καλέσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἐμμανουήλ. Οὐχ ὑμεῖς ἀγνώμονες ἐχθροὶ τὴν ἀλήθειαν εἰσηγήσασθε; Οὐχ ὑμεῖς οἱ Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, οἱ ἀκριβεῖς τοῦ νόμου φύλακες, πάντα τά κατ' αὐτόν ἡμᾶς ἐδιδάξατε; μὴ τὴν τῶν Ἑβραίων γλῶσσαν ἤδειμεν; οὐχ ὑμεῖς τὰς Γραφὰς ἠρμηνεύσατε μετὰ τὸ τεκεῖν τὴν Παρθένον καὶ πρό τοῦ τεκεῖν, ἵνα μὴ δόξῃ πρὸς χάριν τοῦ Θεοῦ ἐρμηνεύεσθαι τὸ λεγόμενον; οὐχ ὑμεῖς ἐρωτῶμενοι παρ' Ἡρώδου μάρτυρα παρηγάγετε Μιχαῖαν τόν Προφήτην, ἵνα ὑμῶν τόν λόγον κυρώσῃται; **καὶ σύ γάρ φησι**

(11) Ὅρατε τὴν τοῦ Ἰουδαίου ἐπιβουλὴν; Τόν μὲν Ἡρώδην ἐπληροφόρησεν, ὅτι ἐκ Παρθένου ἐν Βηθλεέμ γεννᾶται ὁ Κτίστης, τόν δέ Κτίστην Σαρκί Γεννηθέντα οὐ μόνον αὐτός οὐ προσεκύνησεν, ἀλλὰ καὶ δόλω καὶ χρήμασι τὴν Ἄναρχον τοῦ Χριστοῦ Ὑπόστασιν καὶ Δεσποτεῖαν κρύψαι πασχίξει.

(12) Χριστὸς ὁ Πλάστης τοῦ Ἀδάμ, ἀλλ' αἰεὶ ὁ Ἰουδαῖος τὴν προαιωνιότητα τοῦ Χριστοῦ μάχεται.

(13) Χριστὸς ἐκ τοῦ Ἀδάμ τὴν Εὐαν ἔπλασε καὶ τόν Ἀδάμ οὐκ ἐμείωσε. Χριστὸς ἐκ τῆς Παρθένου τὴν ἑαυτοῦ Σάρκα ἔπλασε καὶ τὴν Παρθένον οὐκ ἐφθειρε. Καὶ πῶς ὁ ἴδιος τεχθεὶς ἐφθάρη; Οὐ γάρ ὡς ἄνθρωπος τίκεται, ἀλλ' ὡς Θεὸς γεννᾶται. Ὑπόστασις Θεοῦ ἀναλλοίωτος ἐκ τῆς Παρθένου ἐτέχθη.

(14) Ξένος ὁ τόκος, διότι Θεοῦ Ὑπόστασις ὁ τεχθεὶς καὶ ἀλοχεύτως ἐτέχθη.

Βηθλεέμ οίκος τοῦ Ἐφραθᾶ οὐδαμῶς ἐλαχίστη ἐν τοῖς ἡγεμόσιν Ἰούδα· ἐκ σοῦ γάρ ἐξελεύσεται ἡγούμενος, ὅστις ποιμανεῖ τὸν λαόν μου τὸν Ἰσραήλ». Καλῶς εἶπεν ὁ Προφήτης, ἐκ σοῦ ἐξ' ὑμῶν γάρ ἐξήλθε, καὶ εἰς τὴν οἰκουμένην ἦλθεν. **Ὁ γάρ ὦν, προέρχεται, ὁ δὲ μὴ ὦν, κτίζεται ἢ γίνεται· αὐτός δὲ καὶ ἦν καὶ προῆν, καὶ αἰεῖ ἦν.**(15) Ἄλλ' ἦν μὲν αἰεῖ ὡς Θεός διέπων τὸν κόσμον, σήμερον δὲ προῆλθεν ὡς ἄνθρωπος μὲν τὸν λαόν ποιμαίνων, ὡς Θεός δὲ τὴν οἰκουμένην διασώζων. **Σήμερον ἡ τῶν ἄνω πολιτεία ἐν τῇ γῆ ἐφυτεύθη,**(16) Ἄγγελιοι μετὰ ἀνθρώπων κοινωνοῦσι, καὶ ἄνθρωποι μετὰ Ἄγγέλων ἀδεῶς διαλέγονται· διατί; ἐπειδὴ Θεός ἐπὶ γῆς ἦλθε, καὶ ἄνθρωπος ἐν οὐρανῶ. Πάντα ἀναμίξ γέγονε· **ἦλθε γάρ ἐπὶ τῆς γῆς ὄλος ὦν ἐν οὐρανοῖς, ὄλος δὲ ὦν ἐν οὐρανῶ, ὄλος ἐστὶν ἐπὶ τῆς γῆς· Θεός ὦν γέγονεν ἄνθρωπος, οὐκ ἀρνησάμενος τὸ εἶναι Θεός· Λόγος ὦν ἀπαθής, σὰρξ ἐγένετο· διὰ τὸ ἐνοικῆσαι δ' ἡμῖν σὰρξ ἐγένετο· Θεός γάρ οὐκ ἐγένετο, ἀλλὰ ἦν.** Διὰ τοῦτο σὰρξ ἐγένετο, ἵνα ὄν οὐκ ἐχώρει οὐρανός, δέξεται φάτνη· διὰ τοῦτο ἐν φάτνη ἐτέθη, ἵνα ὁ τρέφων τὰ σύμπαντα, Παιδίου τροφήν παρὰ Μητρός Παρθένου λάβῃ· διὰ τοῦτο ὁ τῶν μελλόντων αἰώνων Πατήρ ὡς ὑπομάζιον Βρέφος παρθενικῶν ἀνέχεται ἀγκαλῶν, ἵνα καὶ μάγοις εὐπρόσιτος γένηται.

Τί εἶπω, ἢ τί λαλήσω; ἰδοὺ Βρέφος σπαργάνοις ἐμπλέκεται καὶ ἐν φάτνη κείται· πάρεσσι δὲ καὶ Μαρία Παρθένος οὔσα καὶ Μήτηρ, παρῆν δὲ καὶ Ἰωσήφ ὀνομαζόμενος πατήρ. Οὗτος ἀνὴρ λέγεται, ἐκείνη Γυνὴ προσαγορεύεται. Ὀνόματα ἔννομα, συζυγίας ἔρημα. Μέχρι ρημάτων νόησόν μοι, ἀλλ' οὐ

μέχρι πραγμάτων. Μόνον οὗτος ἐμνηστεύσατο, καὶ Πνεῦμα Ἅγιον αὐτῇ ἐπεσχίασεν. Ὅθεν ἀπορῶν ὁ Ἰωσήφ οὐκ ἤδει τί καλέσει τὸ Βρέφος· ἐκ μοιχείας αὐτὸ εἶπεν οὐκ ἐτόλμα, κατὰ τῆς Παρθένου βλάβημον καταχέειν λόγον οὐκ ἠδύνατο· Τέκνον αὐτὸ εἶπεν ἴδιον οὐκ ἠνείχετο· ἤδει γάρ καλῶς, ὅτι οὐκ ἔγνω πῶς ἢ πόθεν ἐτέχθη τὸ Βρέφος. Ὅθεν ἀποροῦντι αὐτῶ πρὸς τὸ πράγμα, χρησμός οὐρανόθεν διὰ τῆς τοῦ Ἄγγελου φωνῆς ἐπεφέρετο, **ὅτι μὴ φοβοῦ Ἰωσήφ, τὸ γάρ γεννώμενον ἐξ αὐτῆς ἐκ Πνεύματός ἐστιν Ἄγιου. Πνεῦμα γάρ Ἅγιον ἐπεσχίασε τῇ Παρθένῳ.** Διατί δὲ ἐκ Παρθένου τίκεται καὶ τὴν παρθενίαν ἀζήμιον τηρεῖ;

Ἐπειδὴ γάρ οὐκ ἐπίστευον Ἕλληνες, οὐκ Ἰουδαῖοι, οὐκ αἰρετικῶν παῖδες, ὅτι ὁ Θεός ἀρρεύτως καὶ ἀπαθῶς ἐγέννησε, διὰ τοῦτο σήμερον ἐκ παθητοῦ σώματος προελθὼν, ἀπαθὲς τὸ παθητὸν διετήρησε σῶμα, ἵνα δεῖξη, ὅτι ὡσπερ ἐκ τῆς Παρθένου τεχθεὶς τὴν παρθενίαν οὐκ ἔλυσε, οὕτω καὶ ὁ Θεός ἀρρεύστου καὶ ἀναλλοιώτου μενούσης τῆς ἀγίας οὐσίας, ὡς Θεός Θεόν Θεοπρεπῶς ἐγέννησεν. Ἐπειδὴ γάρ καταλιπόντες αὐτόν οἱ ἄνθρωποι ἀνθρωπόμορφα ἔγλυφον ξόανα, οἷς καὶ ἐλάτρευον ἐφ' ὕβρει τοῦ κτίσαντος, διὰ τοῦτο σήμερον ὁ τοῦ Θεοῦ Λόγος, Θεός ὦν, ἐν μορφῇ ἀνθρώπου ὤφθη, ἵνα καὶ τὸ ψεῦδος λύσῃ, καὶ λανθανόντως εἰς ἑαυτὸν τὴν λατρείαν ἀπενέγκηται.(17)

Ὁ τῆς δικαιοσύνης ἀνέτειλεν Ἥλιος, καὶ τὸν πρὶν ἀνατέλλοντα ἐκάλυψεν· ἐλυτρώθη τὸ σκοτόν, καὶ οὐ φέρω τὰς ἀκτίνας· ἐτέχθη μοι πάλιν τὸ φῶς, καὶ ἀμαυροῦμαι τῷ φόβῳ· τὸν τόκον ἀγάλλομαι, καὶ τὸν τρόπον ταράττομαι· νέαν πηγὴν προῖοῦσαν ὄρω, καὶ

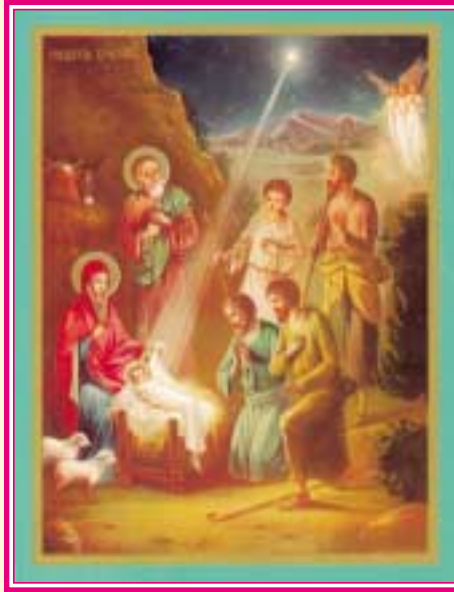
(15) Οὐκ ἐκτίσθη οὐδὲ ἐγένετο ὁ Χριστός ὡς μὴ ὦν, ἀλλὰ προῆλθεν ὡς ὦν καὶ προῶν καὶ αἰεῖ ὦν. Μὴ τὴν προαιώνιον Αὐτοῦ Ὑπόστασιν μάχεσθε, νέοι Ἰουδαῖοι, διὰ τὴν ἐν χρόνῳ ληφθεῖσαν Σάρκα.

(16) Πολιτεία Ἄγγέλων, Ἐκκλησία Οὐρανῶν, ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΥ ΘΕΟΥ σήμερον ὡς καταβολὰς ἐκ τῶν ἄνω ἐπὶ γῆς ἐφυτεύθη· ἐφυτεύθη δὲ ἐν Ἄγιῳ Πνεύματι διὰ Υἱοῦ τῆ εὐδοκίας τοῦ Πατρὸς.

(17) Ἴνα μὴ ἡ τῆς Τριάδος ἀγνωεῖται προσκύνησις, ἵνα μὴ πολυθεία νομίζεται τὸ Τρισυπόστατον τῆς Θεότητος, ἵνα γνωσθῇ τὸ ἀπαθὲς τῆς ἐκ Πατρὸς Γεννήσεως τοῦ Υἱοῦ, διὰ τοῦτο σήμερον ἐκ παθητοῦ σώματος προελθὼν, ἀπαθὲς τὸ παθητὸν διετήρησε σῶμα, καὶ πρὸς Ἐαυτὸν ἐκ τῆς κτίσεως τὴν λατρείαν ἐπανέφερον ὁ Χριστός.

ἀρχαίαν πληγὴν φεύγουσαν· **Βρέφος εἶδον τικτόμενον, καὶ οὐρανὸν κλινόμενον εἰς τὴν τούτου προσκύνησιν**(18) Μητέρα τικτουσαν, καὶ μήτραν μὴ ἀνοίγουσαν· Παιδίον τὴν ἰδίαν σφραγίζον κύησιν· Γεννήτορα ἀνανδρον, καὶ Υἱὸν ἀπάτορα· **Σωτῆρα τικτόμενον, καὶ ἀστέρα κτιζόμενον**· σπαργανούμενον Νήπιον, καὶ βασιτάζον τὴν ἄπειρον. Βρέφος γαλουχούμενον, καὶ τρέφοντα τὴν τρέφουσαν· χερσὶ περιφερόμενον, καὶ φέροντα τὴν φέρουσαν· τὴν κτίσιν ἐπιγνοῦσαν, καὶ τὴν φύσιν δειλιῶσαν.

Ρωσικὴ φορητὴ εἰκὼν τῆς κατὰ Σάρακα Γεννήσεως τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ριτωμένη, ὁ λαμπρὸς Οὐρανός, ἢ τὸν ἀχώρητον ἐν οὐρανοῖς ἐν ἑαυτῇ ἔχουσα Θεὸν ἀχώρητον καὶ ἀστενοχώρητον. **Χαίρε Κεχαριτωμένη**, στυλοειδῆς νεφέλη, ἢ τὸν Θεὸν ἔχουσα τὸν ἐν τῇ ἐρήμῳ καθοδηγήσαντα τὸν Ἰσραήλ.

Ἡ δὲ ἐπὶ τῷ λόγῳ διατεράχθη. Οὐκ οἶδα τί λογίσσομαι τὴν ἔμφρικτον ὀπτασίαν· εἰ τὸν πεμφθέντα οὐ νοῶ, πῶς γνώσομαι τὸν πέμφαντα; εἰ ὁ μηνύων φοβερός, ὁ μηνυθεὶς φοβερώτερος· εἰ οὕτως ἀπαστρέπτων ἡμαῦρωςέ μου τὸν νοῦν, ποίῳ

Ὅθεν καγὼ ἐξίσταμαι τῷ θαύματι, τρέμων τό μυστήριον· θαρρήσω τῷ Γαβριήλ, καὶ φυγαδεύω μου τὸν φόβον, τὰ πρὸς Μαρίαν ῥήματα ἐρμηνεύοντα θαύματα· ποῖα ταῦτα; καὶ φησί· **Χαίρε Κεχαριτωμένη**, οὐρανόυ στάχυος ἀθέριστος ἄρουρα. **Χαίρε Κεχαριτωμένη**, ἀληθινῆς ἀμπέλου ἀφευδῆς Μήτηρ Παρθένος. **Χαίρε Κεχαριτωμένη**, ἀτρέπτου Θεότητος σαγήνη ἀδιάπτωτος. **Χαίρε Κεχαριτωμένη**, τῆς ἀχωρήτου φύσεως χωρίον εὐρύχωρον. **Χαίρε Κεχαριτωμένη**, ἡ στάμνος ἡ χρυσῆ, ἡ τό Οὐράνιον ἔχουσα μάννα. **Χαίρε Κεχαριτωμένη**, ἡ νοερά θάλασσα, καὶ τὸν Οὐράνιον ἔχουσα Μαργαρίτην Χριστόν. **Χαίρε Κεχα-**

σώματι κρύφω δικαιοσύνης τὸν Ἥλιον; εἰ τό κτίσμα θροεῖ με, πῶς ἐνέγκω τὸν κτίσαντα; εἰ τὸν δοῦλον ἐπτόχημαι, τὸν Δεσπότην πῶς τέξομαι;(19)

Μὴ φοβοῦ Μαριάμ· εὖρες γάρ χάριν παρὰ τῷ Θεῷ· καὶ ἰδοὺ συλλήψῃ ἐν γαστρὶ τὸν ἐν Πατρὶ καὶ ἐν σαρκὶ· καὶ τέξῃ Υἱὸν τοῦ Ἀδάμ ἀρχαιότερον(20) τέξῃ Υἱὸν ἐμοῦ παλαιότερον· τέξῃ Υἱὸν οὐρανοῦ ὑψηλότερον· τέξῃ Υἱὸν τῶν Χερουβεὶμ ἀνώτερον· τέξῃ Υἱὸν τῶν αἰώνων Δημιουργόν· τέξῃ Υἱὸν συνάναρχον τῷ Πατρὶ· τέξῃ Υἱὸν συναΐδιον τῷ Πνεύματι·(21) τέξῃ Υἱόν, οὗ τὰ πάντα ὑπάρχει· τέξῃ Υἱόν, ὃν ἡμεῖς μὴ καθορῶμεν· τέξῃ Υἱόν, οὗ ἡ μορφή

(18) Οὐρανός προσκυνεῖ τὸν σαρκὶ τικτόμενον καὶ ὁ Ἑβραϊόφρων σκώληξ ἀπροσκύνητον καθιστᾷ τὸν Χριστόν, μὴ προαιώνιον Αὐτόν κηρύττων.

(19) Μὴ οὖν, μὴ πλέον ὡς ἀποδέλοιπα τῶν Ἰουδαίων Χριστομαχεῖτε, τὴν Μητέρα τοῦ Χριστοῦ μὴ ἀναιδεοθεῖτε. Τὸν Κτίστην ἔτεκεν ἡ τὸν Χριστόν τεκοῦσα Παρθενομήτηρ καὶ οὐ κτίσμα. Τὸν Δεσπότην ἔτεκεν ἡ Θεοτόκος καὶ μὴ κατάγετε τὸν Κύριον εἰς ἐν χρόνῳ ἀρχὴν ὑπάρξεως.

(20) Πῶς οὖν μὴ προαιώνιος ὁ τεχθεὶς; Οὐ γάρ. Καὶ τοῦ Ἀδάμ ἀρχαιότερος καὶ ἐν Πατρὶ ὁ Χριστός.

(21) Ἐτεκε τὸν Δημιουργόν. Ἐτεκεν ὃν καὶ συνέλαβεν ἀσπόρως, τὸν Ἐνα τῆς Ἁγίας Τριάδος, τὸν συνάναρχον τῷ Πατρὶ καὶ συναΐδιον τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, καὶ σύ ἐμμένεις ὡς στερογενήντος υἱός τοῦ Σατανᾶ κηρύσσων ὅτι ὁ Χριστός οὐκ ἔστι Προαιώνιος; Ἐνόησον τῆς βλασφημίας τό μέγεθος καὶ μετανόησον, εἰ δ' ἄλλως, οὐαί, εἰς τὴν ὁδὸν τοῦ πατρός σου πορεύθη.

Τοιχογραφία του 1786, τής Γεννήσεως του Χριστού με τήν επιγραφή
 «ΚΑΙ ΠΑΙΔΙΟΝ ΓΕΓΟΝΕΝ Ο ΠΡΟ ΑΙΩΝΩΝ ΥΠΑΡΧΩΝ ΘΕΟΣ».
 Εύρίσκεται εις τόν Ι. Ν. Κοιμήσεως Θεοτόκου,
 εις τό χωρίον Σταυρός (Δεμερλή) Φαρσάλων Θεσσαλίας.

λανθάνει με· **τέξη** Υιόν, ᾧ παρίσταμαι ἔντρομος. Καί ἐπληρώθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ τεκεῖν αὐτήν, καί **ἔτεκε** τόν Υἱόν αὐτῆς τόν Πρωτότοκον, ὃν οὐκ ἐφύτευσε ἀνὴρ· **ἔτεκε** τόν Υἱόν αὐτῆς, ὃν οὐκ ἐβάστασε πατήρ· **ἔτεκε** τόν στάχυν, ὃν οὐκ ἔσπειρε σῶμα· **ἔτεκε Δημιουργόν** γενόμενον ἄνθρωπον· **ἔτεκεν** ἐν σπηλαίῳ, καί ἐν Περσίδι ἐφάνη. «Τοῦ γάρ Χριστοῦ γεννηθέντος ἐν Βηθλεέμ τῆς Ἰουδαίας, ἰδοὺ μάγοι ἀπό Ἀνατολῶν παρεγένοντο εἰς Ἱεροσόλυμα λέγοντες· **ποῦ ἔστιν ὁ τεχθεὶς Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων;**» **ποῦ ἔστιν** ὁ μὴ σπαρεῖς καὶ τεχθεὶς, ὁ πρό ἑαυτοῦ τόν ἑαυτοῦ ἀποστείλας ἀστέρα; **ποῦ ἔστιν** ὁ διὰ ξένης ἀκτίνος ἔλκων ἡμᾶς πρὸς φῶς ἀγνοοῦμενον; **ποῦ ἔστιν** ὁ ἀμετρήτῳ παλάμῃ

τειχίζων τὴν οἰκουμένην; **ποῦ ἔστιν** ὁ πανταχοῦ φαινόμενος, καί ἐν σαρκὶ κρυπτόμενος; (22) **ποῦ ἔστιν** ὁ λύσας ἡμᾶς τῆς πλάνης, καί ὁδηγῶν πρὸς τὴν χάριν; **ποῦ ἔστιν** ὁ φανείς ὑπὸ τὴν δρῦν εἰς τριάδα Ἀγγέλων; **ποῦ ἔστιν** ὁ τὴν βάτον μὴ φλέξας, καὶ τὴν Μητέρα μὴ φθείρας; **ποῦ ἔστιν** ὁ ἐκ

Πατρός μὴ ὀρώμενος, καὶ Μητρός κατεχόμενος; **ποῦ ἔστιν** ὁ ξηράνας τὴν Ἐρυθρὰν θάλασσαν, καὶ γάλα

ποτιζόμενος; **ποῦ ἔστιν** ὁ πατάξας τὸν Φαραῶ καὶ Ἡρώδη κρυπτόμενος; ποῦ ἔστιν ὁ τὸν δράκοντα δήσας, καί ἐν σπαργάνοις κείμενος; ποῦ ἔστιν ὃν οὐκ εἶδον Ἀρχάγγελοι, καὶ θεωροῦσιν ἄνθρωποι; «Καὶ ἰδοὺ ὁ ἀστήρ, ὃν εἶδον ἐν τῇ Ἀνατολῇ, προῆγεν αὐτούς, ἕως ἐλθῶν ἔστη ἐπάνω, οὗ ἦν τό Παιδίον καὶ προσκυνήσαντες, προσήνεγαν αὐτῷ δῶρα, χρυσόν, καὶ λίβανον, καὶ σμύρναν· καὶ χρηματισθέντες μὴ ἀνακάμψαι πρὸς Ἡρώδη, δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀνεχώρησαν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν». Τῷ δὲ γεννηθέντι Χριστῷ τῷ Θεῷ ἡμῶν ὑμνῶμεν, καὶ δοξάζωμεν, ἅμα τῷ αὐτοῦ Πατρὶ, σὺν τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι, (23) νῦν καὶ αἰεὶ, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

(22) Τὴν πανταχοῦ παρουσίαν τοῦ Σαρκωθέντος ἢ σάρξ οὐκ ἐμείωσε καὶ τὴν προαιωνιότητα Αὐτοῦ ἀνήρρεσεν; Οὐ γάρ. Ὁ νῦν σαρκὶ γαλουχοῦμενος οὐκ ἔστιν ἄλλος, ἀλλ' ὁ τὴν Βάτον μὴ φλέξας καὶ τὴν Ἐρυθρὰν ξηράνας.

(23) Εἰς τῆς Ἁγίας Τριάδος καὶ μετὰ τὴν κατὰ Σάρκα Γέννησιν ὁ Χριστός, ἡ γάρ Ὑπόστασις Αὐτοῦ οὐκ ἠλλοιώθη ἐν τῇ Δευτέρᾳ Γεννήσει. Διὸ καί, ὡς οἱ ἐξ Ἀνατολῶν Μάγοι πράξει ἐδίδαξαν, Δαυτρείας Προσκύνησις πρέπει τῷ Σαρκωθέντι ἀτρέπτως Χριστῷ, σὺν τῷ πρό αἰῶνων Αὐτὸν Γεννήσαντι Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι.

ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΑ

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Εἰς ἀντίστασιν πρὸς τὴν τρέχουσαν ἐκδήλωσιν τῆς Ἐκκλησιομαχίας, ἣτις πηγάζει μὲν ἐκ τοῦ Ἀντιχρίστου Οἰκουμενισμοῦ, διὰ δέ τῶν θρασυτάτων Θεομάχων, Κτενᾶ, Ἀλεξοπούλου καὶ Τζανῆ εἰσεπήδησεν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, συνεχίζεται ἡ, εἰς σειρὰν δημοσιεύσεων τοῦ *Κ.Ε.Ο.*, ἀνατύπωσις τῆς Μελέτης τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως, τοῦ ἐν Αἰγίνῃ, *Περὶ τῆς Μιᾶς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας*, Αἴγινα, 1913. Ἡ μελέτη αὐτὴ ἀνακεφαλαιώνει ὅ,τι διδάσκει ἡ Ἁγία Γραφή καὶ ἡ Ἱερά Παράδοσις περὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ παρουσιάζει ἐν συνόψει τὸν περὶ Ἐκκλησίας Ὁρθόδοξον λόγον.

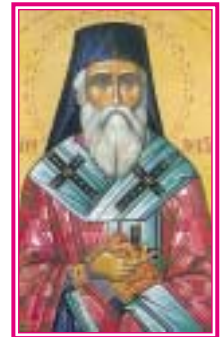
Ὅπου γεννᾶται ἀνάγκη, εἰσάγονται εἰς τὸ κείμενον τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου σχόλια ἐν εἴδει ὑποσημειώσεων.

(Συνέχεια τετάρτη ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Η ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΙΑΣ, ΑΓΙΑΣ, ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΑΓΙΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

3. Περὶ τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὅτι ἐστὶν ἡ **Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς**, ὅτι αὕτη ἐστὶν ἡ Μία Ἁγία Ἐκκλησία ἡ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου προδιατυπωθεῖσα καὶ προωρισμένη νὰ διαμεῖνῃ εἰς τὸν αἰῶνα πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ αἱ ἡθικαὶ

ἀρεταὶ ἀφικνοῦνται εἰς τὸ ὕψος τῆς κατ' ἀνθρώπον δυνατῆς τελειότητος. Διὰ τοῦ μυστηρίου τοῦ θείου βαπτίσματος φωτισθεὶς τὴν διάνοιαν καὶ διαπλασθεὶς τὴν καρδίαν ὁ πρότερον ἐσκοτισμένος τὸν νοῦν καὶ πεπωρωμένος τὴν καρδίαν ἄνθρωπος νέας ὄλως ἀναπτύσσει ἠθικὰς ἀρετὰς καὶ μετὰ ζήλου καὶ ἀφοσιώσεως

σταδιοδρομεί εν τῷ σταδίῳ τῆς ἀρετῆς.(1) Ἡ Ἐκκλησία ἀνεκαινισεν, ἀνέπλασε καί ἀνέδειξεν ἀληθῶς τόν ἄνθρωπον εἰκόνα Θεοῦ.(2) Τό ἱερόν τῆς Ἐκκλησίας θυσιαστήριον οὐράνιος ἀληθῶς ἐστι τράπεζα διατρέφουσα τούς πιστούς εἰς ζώην αἰώνιον, παρέχουσα τοῖς πιστοῖς τόν οὐράνιον ἄρτον καί τό οὐράνιον σῶμα, ἐξ οὗ οἱ τρώγοντες οὐκ ἀποθνήσκουσι. Τό ἱερόν θυσιαστήριον, τῷ ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ ἀνυψούμενον, ἐστίν οὐράνιος τράπεζα, τά ἀπό γῆς δεχόμενον καί οὐρανῶ παραπέμπον, τά ἀπό οὐρανοῦ δεχόμενον καί τῇ γῆ χορηγοῦν· ἐπί γῆς ἐρειρισμένον καί τῷ

ἄνω παρακείμενον θρόνῳ· θυσιαστήριον γάρ καί αὐτοῖς φοβερόν τοῖς ἀγγέλοις τοῖς τήν οὐράνιον ὑπερπετομένοις ἀψίδα.(3)

Ἡ Ἐκκλησία ἐστίν ἡ ἐλπίς, ἡ καταφυγή, ἡ παραμυθία πάντων τῶν εἰς Χριστόν πιστευόντων. Ὁ θεῖος Χρυσόστομος λέγει· «Καθάπερ λιμένας ἐν πελάγει, οὕτω τάς ἐκκλησίας ἐν πόλεσιν ἔπηξεν ὁ Θεός(4) ἵνα ἀπό τῆς πάλης τῶν βιωτικῶν πραγμάτων ἐνταῦθα φεύγοντες, γαλήνης ἀπολαύωμεν· οὐδέ γάρ κυμάτων ἐστίν ἐνταῦθα καταφυγόντας δεῖσαι καταδρομήν, οὐ κακούργων ἔφοδον, οὐ πνεύματος βίας, οὐ θηρίων ἐπιβολάς· λιμήν γάρ ἐστι τούτων πάντων ἀπηλλαγμένος».

(1) Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι νέα Σχολή Ἡθικῆς, ὡς ἡ πάλαι τῶν Στωϊκῶν, ἥτις ἀνθρωποκεντρικῶς καί ἀνθρωποδιδάκτως δι' ἀνθρωπίνης πειθαρχίας ἐπιβάλει τήν κυριαρχίαν τῆς ψυχῆς ἐπί τοῦ σώματος ἢ δαμάζει τάς σωματικές ὁρμάς καί ἀνυψώνει τάς ψυχικάς δυνάμεις τοῦ ἀνθρώπου εἰς νέας καί πρῶην ἀγνώστους εὐγενεῖς ἐκφάνσεις. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι νέα Σχολή Ἀνθρωπισμοῦ. Δέν ἔχει τήν ἀνθρωπίνην φύσιν ὡς προσανατολισμόν. Ἐντελέχεια τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι τό κατά φύσιν, ἀλλά τό ὑπέρ φύσιν. Διό καί περί νέων ἀρετῶν ὁ λόγος, περί νέου ἡθους θεοειδοῦς ὁ ζῆλος. Εἰ ἐπαινετόν ἀνθρώπῳ καί ἐργῶδες τό μή παρά φύσιν ζεῖν, κατά τήν τῶν ζώων συνήθειαν, ἀλλά κατά φύσιν, πόσης καί ποίας παιδείας ἔργον τό ζεῖν ὑπέρ φύσιν; Χριστιανικῆς βιωτῆς καί ἄνωθεν τελείας δωρεᾶς ἐκ τοῦ Πατροῦ τῶν Φώτων. Καί ποίας τιμῆς ἄξιον τό στρέφειν τήν ἄλλην σιαγόνα εἰς ράπισμα; Ἄξιον τοῦ ὄραν τήν δόξαν Κυρίου εἰς τούς αἰῶνας. Ἐντελέχεια τῆς Ἐκκλησίας, οὐκ ὁ ἀνθρωπος ἀλλ' Αὐτός ὁ Θεός.

(2) Ὁ Θεός τήν ἔκτην πλάθει τόν ἄνθρωπον, «Ποιήσωμεν ἄνθρωπον κατ' εἰκόνα ἡμετέραν καί κατ' ὁμοίωσιν» (Γέν. Α' 26), καί ἡ Ἐκκλησία ἀναπλάθει αὐτόν ἀληθῶς εἰκόνα Θεοῦ τήν ὀγδόην, τουτέστιν ἐν τῇ ἀκτίστῳ χάριτι διὰ τῶν μυστηρίων καί τῆς μετοχῆς εἰς τάς ἀκτίστους ἐνεργείας τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ.

(3) Τό ἱερόν θυσιαστήριον, ἡ Ἁγία Τράπεζα, εἰ καί εἰς εὐτελές ναῖδριον ἐστί κείμενον, τῷ ὑπερουρανίῳ θρόνῳ τοῦ Θεοῦ ἐστί παρακείμενον. Ἐπ' αὐτοῦ, γῆ καί οὐρανός κοινόν τόπον μυστικῶς εὐρίσκουσι καί χρόνος τῷ ἄχρονῳ ἀφράστως συνάπτεται. Οὐράνιος ἀληθῶς ἐστί Τράπεζα, ἐν χρόνῳ τόν ἄχρονον χορηγοῦσα καί ἐν τόπῳ τήν ἀδιάστατον ζώην δεχομένη. Ἐν μέσῳ τῆς Ἐκκλησίας ἀνυψοῦται, καί τά ἀπό γῆς καί χρόνου εἰς τήν αἰδιον αἰωνιότητα παραπέμπει. Κτίσμα ὁράται, ἀλλ' ὁ Ἄκτιστος πάρεστι. Κτίσμα καθάπτεται, ἀλλ' ὁ Ἄκτιστος ἔνεστι. Κτίσμα κατέχεται, ἀλλ' ὁ Ἄκτιστος μετέχεται. Μυστική βρῶσις παρέχεται, Ζωῆς αἰωνιζούσης Ἄρτος Θεοῦπόστατος. Σῶμα Θεοῦ ἐπί τῆς Τραπέζης, ὅπερ θεοὶ με καί τρέφει. Οὗτος τῆς Ἐκκλησίας ὁ πλοῦτος. Θεός τό θυσιαστήριον καταδέχεται, καί ἄνθρωπος Αὐτό ὡς κτίσμα καταφρονεῖ. Θεός ἐπί τῆς Τραπέζης, καί ἄνθρωπος ὑπεραιρόμενος καταπατεῖ. Θεός ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ γινώσκεται, καί ἄνθρωπος σκληροτράχηλος ἀγνοεῖ. Θεοῦ ὁ θρόνος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Θεοῦ τό Σῶμα ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ζωή Αἰώνιος ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Καί ἄνθρωπος, βαβαί, τήν Ἐκκλησίαν χρονολογεῖ.

(4) Ὁ Θεός ἔπηξε τάς κατά τόπους Ἐκκλησίας, ὡς Ἄρχων Εἰρήνης, ὡς Βασιλεὺς Τρισυπόστατος, ὡς Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας Ἀδιάδοχος. Καί πῶς τολμῶσιν οἱ ἀσεβεῖς τόν Θεόν ἀπορριψαί ἐκ τῆς τῆς Ἐκκλησίας Κεφαλῆς; Τολμῶσιν οἱ Θρασεῖς καί διαδόχους Χριστοῦ ἑαυτούς ἀποκαλεῖν.

Καὶ αὐθις: «*Μὴ ἀπέχου ἀπὸ Ἐκκλησίας οὐδὲν Ἐκκλησίας ἰσχυρότερον.*(5) *τῆς πέτρας ἰσχυρότερα ἐστὶ, τοῦ οὐρανοῦ ὑψηλότερα ἐστὶ, τῆς γῆς πλατυτέρα ἐστὶ.*(6) ὁ γὰρ οὐκ ἐχώρησε τὰ ἄνω καὶ κάτω, γαστήρ οὐκ ἐστενοχωρήθη χωρήσασα.(7) οὐδέποτε γηρᾶ, ἀλλὰ πάντοτε ἀκμάζει.(8) διατί ὄρος αὐτὴν ἐκάλεσεν ἢ Γραφή; διὰ τὸ ἀπερίτρεπτον.(9) καὶ πέτραν καλεῖ αὐτὴν διὰ τὸ ἀφθαρτον.(10) Πάντα διὰ ταύτης κατεστάλη τὰ θηρία, καθάπερ θείας τινός ἐπωδῆς τῆς τῶν θείων Γραφῶν ἀκροάσεως διὰ τῆς ἀκοῆς ἐκάστου πρὸς

τὴν ψυχὴν εἰσιούσης καὶ κοιμιζούσης ταῦτα τὰ ἄλογα πάθη».

Σημείωσις Συγγραφέως: Ἡ σκηνὴ τῆς Παλ. Διαθήκης, ἡ ὑπὸ τοῦ Μωϋσέως κατ' ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ κατασκευασθεῖσα, ἦτο τύπος τοῦ Ναοῦ τῆς Καινῆς Διαθήκης τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, διότι τὰ τῆς Παλ. Διαθήκης προδιετύπουν μυστικῶς τὰ ἡμέτερα, **ἅτινά εἰσι σύμβολα τῶν οὐρανῶν.**(11) Ἡ ἁγία ἡμῶν Ἐκκλησία εἶναι τῆς ἀποκαλύψεως, ἡ περιβεβλημένη τὸν ἥλιον ὡς ἱμάτιον.(12) (Αποκάλυψις).

Ἡ ἀληθὴς Ἐκκλησία κατὰ τὸν Ἅγιον Ἰγνατίον, ἐστὶ ΜΙΑ: «*Εἷς ἐστὶν Ἰησοῦς*

(5) «*Οὐδὲν Ἐκκλησίας ἰσχυρότερον*», καὶ πῶς τολμῶσιν οἱ ἀσεβεῖς μετὰ τῶν κτισμάτων τὴν Ἐκκλησίαν συγκαταριθμεῖσαι; Τολμῶσιν οἱ θρασεῖς καὶ χρόνῳ καὶ ἀνθρώπῳ τὴν Ἐκκλησίαν δουλώσαι.

(6) «*Οὐρανοῦ ὑψηλότερα ἐστὶ, τῆς γῆς πλατυτέρα ἐστὶ*», καὶ πῶς τολμῶσιν οἱ ἀσεβεῖς ἐν τάφῳ τόπου καὶ χρόνου τὴν Ἐκκλησίαν ἐγκλωβίσει; Τολμῶσιν οἱ θρασεῖς τῶν ἀκτίστων τὴν Ἐκκλησίαν κενῶσαι.

(7) Περί τῆς Ὑπεραγίας Θεοτόκου ὧδε ὁ λόγος ἢ περὶ τῆς Ἐκκλησίας; Περί τῆς μὲν ὡς καὶ περὶ τῆς δέ. Ἀμφοτέραι γάρ τόν Ἀχώρητον ἐχώρησαν καὶ οὐκ ἐστενοχώρησαν, ἢ μὲν Θεοτόκος ἐν τῇ γαστρὶ ἢ δέ Ἐκκλησία ἐν τῇ Κεφαλῇ καὶ ἐν τῇ τοῦ Σώματος τροφῇ.

(8) Πανδαμάτῳ ὁ χρόνος, ἀλλὰ τὴν Ἐκκλησίαν οὐ δαμάζει. Ἔχει γάρ τόν Ἄχρονον ἐν Ἐαυτῇ, καὶ δι' ἀχρόνων ἐνεργειῶν συνέχεται εἰς Ἐν τὸ Σῶμα Αὐτῆς, καὶ διὰ τῆς ἀχρόνου Θείας Χάριτος ἔστι ἀείποτε Ἁγία.

(9) Ἀπερίτρεπτος ἢ Ἐκκλησία, τουτέστιν ἀεὶ ὡσαύτως ἔχει, **ἄϊδιος** διὰ τοὺς Θεοὺς Αὐτῆς χαρακτῆρας.

(10) Ἀφθαρτος ἢ Ἐκκλησία, χρόνῳ καὶ κακίᾳ μὴ ἀλλοιουμένη, ἐπὶ τῆς φθαρτῆς γῆς τοὺς φθαρτοὺς ἐξαγιαζούσα καὶ ἀφθαρτοποιούσα καὶ τοὺς ἐκ γῆς εἰς οὐρανοὺς μετοικουσα.

(11) Ἴδου ἐνότης καὶ ἀλληλουχία. Ἴδου Φῶς αἰώνιον ἐν τῇ σκοτίᾳ. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης προτύπωσις τῆς Ἐκκλησίας τῆς Καινῆς Διαθήκης. Καὶ ἢ Ἐκκλησία τῆς Καινῆς Διαθήκης, σύμβολον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Οὐρανῶν, τῆς Ἀνεσπέρου Ὁγδόης Ἡμέρας. Κατὰ τὸν Ἐνα Θεόν, **Μία ἢ Ἐκκλησία καὶ οὐ τρεῖς.**

(12) Τὸν νοητὸν Ἥλιον καὶ οὐχὶ τὸν αἰσθητὸν περιβέβληται ἢ Ἐκκλησία ὡς ἱμάτιον. Τὸν πρὸ ἡλίου Ἥλιον Χριστὸν ἐνδόξως καὶ ἀφθάρτως περιβάλλεται ἢ Ἐκκλησία. Βλέπεις τοὺς Ἐκκλησιαζομένους ἐκ τῆς γῆς, ἀλλὰ μὴ νόει τὴν Ἐκκλησίαν γηίνως, φθαρτῶ ἱματίῳ περιβεβλημένην, ἀλλ' ἀκτίστῳ χάριτι ἐνδεδυμένην. **Νόει τὸν Ἐκκλησιαστὴν Θεὸν Πατέρα,** τὸν δι' ἸΟΥΓ' ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, ἀκτίστῳ φωνῇ, καλοῦντα τοὺς ἐκ γῆς. **Νόει τὸν Ἁγιαζόντα** καὶ τοὺς ἁγιαζομένους ἐξ ἐνός πάντας, ἀκτίστῳ χάριτι εἰς Ἐν συνεχόμενους. **Νόει τὸ πολίτευμα τῶν Ἐκκλησιαζομένων ἐν οὐρανοῖς,** ἐξ Ἀχειροποιήτου Ἀληθινῆς Σκηνῆς ἀφθάρτως τροφομένους. **Νόει τὸν Θεὸν κατοικοῦντα ἐν τῷ Σώματι τῆς Ἐκκλησίας καὶ τὰ μέλη τοῦ Σώματος,** μέλη ἐκ μέρους Χριστοῦ, ἐν τῷ ἀκτίστῳ Φωτὶ τῆς ἀνάρχου Παρουσίας τοῦ Θεοῦ περιπατοῦντας, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ βασιλευομένους καὶ σὺν τῷ Θεῷ βασιλεύοντας. Τότε ὁρᾶς ἀληθῶς **Οὐρανὸν τὴν Ἐκκλησίαν,** εἰ καὶ ἐν στρατείᾳ Αὐτῇ ἐπὶ γῆς διαιτᾶται. Τότε ὁρᾶς ἀληθῶς τὴν Ἐκκλησίαν ὡς ἔννομον τοῦ Τρισυποστάτου Θεοῦ ἐπιστασίαν.

Χριστός, οὐδ' ἄμεινον οὐδέν ἐστι.(13) Πάντες οὖν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ὡς εἰς ναόν συντρέχετε Θεοῦ, ὡς ἐπὶ ἓν θυσιαστήριον, ὡς ἐπὶ ἓνα Ἰησοῦν Χριστόν τόν ἀφ' ἑνός Πατρός προελθόντα καί εἰς ἓνα ὄντα καί χωρήσαντα»(14) (Πρὸς Μαγν. § 7). Ἡ Ἐκκλησία ἐστὶν ἄφθαρτος: «Διὰ τοῦτο μῦρον ἔλαβεν ὁ Κύριος ἐπὶ κεφαλῆς, ἵνα ἡ Ἐκκλησία πνέῃ τὴν ἀφθαρσίαν»(15) (πρὸς Ἐφεσ. § 17). Ἡ Ἐκκλησία ἐστὶ καθολική: «Ὅπου γάρ ἂν ᾖ Χριστός Ἰησοῦς, ἐκεῖ καὶ ἡ Καθολικὴ Ἐκκλησία»(16) (πρὸς Σμυρν. § 8).

Ὁ Ἅγιος Εἰρηναῖος, Λουγδούων Ἐπίσκοπος, μαθητῆς τοῦ ἁγίου Πολυκάρπου τοῦ γενομένου ἀκροατοῦ τοῦ Εὐαγγελιστοῦ Ἰωάννου, λέγει περὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ τάδε ἐν τῷ βιβλίῳ κατὰ αἰρέ-

σεων: «Οὐκ ἔστιν ἀριθμὸν εἰπεῖν τῶν χαρισμάτων, ὧν κατὰ παντός τοῦ κόσμου ἡ Ἐκκλησία,(17) παρά Θεοῦ λαβοῦσα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ σταυρωθέντος ἐπὶ Ποντίου Πιλάτου, ἐκάστης ἡμέρας ἐπ' εὐεργεσία τῇ τῶν ἐθνῶν ἐπιτελεῖ, μὴ ἐξαπατῶσά τινας, μῆτε ἐξαργυριζομένη. Ὡς γάρ δωρεάν εἴληψε παρά Θεοῦ δωρεάν καὶ διακονεῖ».

Περὶ τῆς ἀποστολῆς τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ἅγιος Θεόφιλος, Ἀντιοχείας Ἐπίσκοπος, ἀκμάσας κατὰ τὸ 168 - 182, ἐν βιβλίῳ δευτέρῳ κεφαλ. 14, λέγει: «Καθάπερ ἐν θαλάσῃ νῆσοι εἰσιν, αἱ μὲν οἰκηταὶ καὶ εὐδρῶροι καὶ καρποφόροι, ἔχουσαι ὄρους καὶ λιμένας πρὸς τὸ τοὺς χειμαζομένους ἔχειν ἐν αὐταῖς καταφυγὰς· οὕτω δέδωκεν ὁ Θεὸς τῷ κόσμῳ, κυμαινομένῳ καὶ χειμαζομένῳ

(13) Οὐδέν ἄμεινον Χριστοῦ. Εἷς Ἅγιος, Εἷς Κύριος, Ἰησοῦς Χριστός. Ἐν Σώματι ὁ Χριστός, ἀλλ' ὁ ἀσώματος Αὐτοῦ Πατὴρ οὐκ ἔστιν τοῦ Ἰησοῦ ἄμεινων. Ἐν πεπερασμένη ἀνθρωπίνῃ φύσει ὁ Χριστός, ἀλλὰ τὸ μὴ ἐνανθρωπήσαν Ἅγιον Πνεῦμα οὐκ ἔστιν ἄμεινον τοῦ Ἰησοῦ. Ὁμοτίμοι καὶ ὁμόδοξοι οἱ Τρεῖς τῆς Ἁγίας Τριάδος, μιᾶ τιμῇ καὶ δόξῃ λατρευτικῶς προσκυνούμενοι, Ἰησοῦς Χριστός καὶ ὁ Αὐτοῦ Πατὴρ καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα.

(14) Φιμωθήτωσαν καὶ διὰ τοῦ παρόντος οἱ ἀλλάστορες. ΜΙΑ ἡ Ἐκκλησία, διότι Ναός τοῦ Θεοῦ ἐστὶ, καὶ πῶς οὐκ ἔστιν ὁ Θεὸς Κεφαλὴ Αὐτῆς; ΜΙΑ ἡ Ἐκκλησία, διότι Ἐν τῷ Θυσιαστήριον τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, καὶ πῶς οὐ πηγάζει ἐκ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἡ Ἐνότης τῆς Ἐκκλησίας; Ἀφ' ἑνός Πατρός ὁ Ἰησοῦς Χριστός, καὶ πῶς οὐκ ἔστιν ὁ Ἰησοῦς Προαιώνιος; Εἰς ἓν Ἐνα Πατέρα ἐστὶ καὶ εἰς ἓν Ἐνα Πατέρα χωρεῖ ὁ Χριστός, καὶ πῶς ἐπέισακτος ἐκ τοῦ χρόνου ἡ Ὑπόστασις Αὐτοῦ; Φιμωθήτωσαν εἰς τὸν αἰῶνα οἱ ἀλλάστορες.

(15) Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, κατὰ τὸ ἀψευδές στόμα τοῦ Κυρίου. Ἐν χρόνῳ γάρ τὴν ἀρχὴν τῆς ὑπάρξεώς των ἔλαβον καὶ φυσικῶς τῇ φθορᾷ ὑπόκεινται. Ἡ δὲ Ἐκκλησία ἄφθαρτος ἐστίν, ἀχρόνῳ Θεμελίῳ ἀκλονήτως στερεομένη καὶ Πνεύματι Ἁγίῳ ἀφθαρτίζουσα Αὐτῆς τὰ μέλη.

(16) Πανταχοῦ παρῶν ἀμερίστως ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ἀλλὰ καὶ τοῦ χώρου καὶ τοῦ χρόνου ἐπέκεινα, διὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία συμπαρεκτείνεται καὶ ἐκτός τῶν ὁρίων τοῦ χώρου καὶ τοῦ χρόνου. Θεοῦ Σοφία καὶ Δύναμις ἐνυπόστατος ὁ Ἰησοῦς, διὸ καὶ ἡ Ἐκκλησία, εἰς οὐδέν οὐδέποτε ἐλλείπουσα, Καθολικὴ ἐστίν.

(17) Βαβαί, εἰς ποῖον ὕψος τὴν Ἐκκλησίαν ἐγνώρισαν οἱ τοῦ ἡγαπημένου Μαθητοῦ μαθητῆς! Εἰς τὸ ὕψος τῆς Παντοδυναμίας τοῦ Θεοῦ καὶ ὡς Πανδέκτην τῶν Θείων Χαρισμάτων τὴν Ἐκκλησίαν ἐβίωσαν. Οὐκ ἀριθμῶ μεμέτρηται τῆς Ἐκκλησίας ἡ Χάρις, οὐδέ ταλάντῳ περιωρίσται ἡ Δύναμις τῆς Ἐκκλησίας. Οὐκ ἀριθμὸς, οὐ μέτρον, οὐ χρόνος, οὐ τάφος, τὸ ὄριον τῆς Ἐκκλησίας. Ὅριον τῆς Ἐκκλησίας, Εἰρήνη. Ὅριον τῆς Ἐκκλησίας, Θεός. Θεοῦ γάρ ἡ Ἐκκλησία. Ὁ δὲ Θεός, οὐ Θεὸς ἀριθμοῦ, ἀλλὰ Θεὸς Εἰρήνης.

ὑπό τῶν ἀμαρτημάτων, τάς συναγωγάς, λεγομένας Ἐκκλησίας ἀγίας ἐν αἷς, καθάπερ λιμέσιν εὐόρμοις ἐν νήσοις, αἱ διδασκαλῖαι τῆς Ἐκκλησίας εἰσὶ, πρὸς ἅς καταφεύγουσιν οἱ θέλοντες σῶζεσθαι, ἐρασταὶ γινόμενοι τῆς ἀληθείας, καὶ βουλόμενοι ἐκφυγεῖν τὴν ὀργὴν καὶ τὴν κρίσιν τοῦ Θεοῦ·(18) καὶ ὥσπερ αἱ νησοὶ εἰσιν αἱ ἔτεραι πετρώδεις καὶ ἄνυδροι καὶ ἄκαρποι καὶ θηριώδεις καὶ ἀοικητοὶ, ἐπὶ βλάβῃ τῶν πλεόντων καὶ χειμαζομένων, ἐν αἷς τείρεται τὰ πλοῖα, καὶ ἐξαπόλλυνται ἐν αὐταῖς οἱ κατερχόμενοι, οὕτω εἰσὶν αἱ διδασκαλῖαι τῆς πλάνης, λέγω δὴ τῶν αἰρέσεων, αἱ

ἐξαπολλύουσαι τοὺς προσιόντας αὐταῖς οὐ γὰρ ὀδηγοῦνται ὑπὸ τοῦ λόγου τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ καθάπερ πειραταί, ἐάν πληρώσωσι τάς ναῦς, ἐπὶ τοὺς προειρημένους τόπους περιπέρουσιν, ὅπως ἐξαπολέσωσιν αὐτάς, οὕτω συμβαίνει καὶ τοῖς πλανομένοις ἀπὸ τῆς ἀληθείας ἐξαπολλῦσθαι ἀπὸ τῆς πλάνης».(19)

Ὁ θεῖος Γρηγόριος ὁ Ναζιανζηνός ἐν τῷ Α΄ κατὰ Ἰουλιανοῦ περὶ Ἐκκλησίας λόγῳ λέγει: «Σὺ κατὰ τῆς μεγάλης τοῦ Χριστοῦ κληρονομίας, τῆς μεγάλης καὶ οὐ παυσομένης(20).. ἦν ὡς Θεὸς ἐποίησε καὶ ὡς ἄνθρωπος ἐκκληρονόμησεν,(21) ἦν νόμος ἐτύπωσε, καὶ χάρις ἐπλήρωσε, καὶ

(18) Ἐν τῇ ἐρημίᾳ τοῦ κόσμου, ἡ Κοινωνία τῆς Ἐκκλησίας. Ἐν τοῖς κύμασι τῆς ἀμαρτίας, ἡ πρὸς Θεὸν Ἀγία Συναγωγή. Ἐν τῇ θαλάσῃ τῆς τοῦ βίου φθορᾶς, ὁ ἀχρεΐμαστος τῆς Σωτηρίας Λιμὴν. Ἐν τῇ ἀβύσσῳ τῆς ἀγνοίας, ἡ γνώσις τῆς Ἀγίας Τριάδος. Ἐν τῷ χρόνῳ, ἡ Αἰωνιότης. Ἐν τῇ κτίσει, ὁ Ἄκτιστος Κτίστης. Τοῦτο τῆς Ἐκκλησίας τό μέγεθος, τὰ ἄκρως διεστῶτα εἰς ἐνότητα συντηρεῖν. Τοῦτο τῆς Ἐκκλησίας τό νίκος, ἐν τῇ φθορᾷ τὴν Ἀφθαρσίαν τῆς Ἀληθείας διαλάμπειν καὶ τοὺς ἐν σκότει καθημένους εἰς τό Φῶς συγκαλεῖν. Τοῦτο τῆς Ἐκκλησίας τό κλέος, τὰ ἐκ μὴ ὄντος ἐν τῷ ὄντως Ὅντι ζωογονεῖν. Ἐκπλήττει σε ἡ πρὸς Οὐρανοῦς τῶν θνητῶν διαπόρθμευσις; Ἡ Ἐκκλησία ἐκπλήττει σε. Ἐξίστασαι ὁρῶν τὴν ὄντως ἐνότητα εἰς τὴν ὄντως διαφορὰν Κτίστου καὶ κτίσεως; Τὴν Ἐκκλησίαν ἐθαύμασες. Ἐκστασις Θεοῦ ἢ τοῦ κόσμου γέनेσις; Ἐκστασις τοῦ κόσμου ἢ Ἐκκλησία. Ἐκ Θεοῦ γὰρ ἐστὶ καὶ οὐκ ἐκ τοῦ κόσμου.

(19) Πειρατεία ἢ Αἵρεις. Πειρατεία τό Σχίσμα. Πειραταὶ οἱ τῆς πλάνης διδασκαλοὶ καὶ τοῦ Ἐωσφόρου ἐργάται. Τό πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας καταφθείρουσι, ἀλλὰ τό Σκάφος ἀδυνατοῦσι καταποντίζειν.

(20) Χριστοῦ κληρονομία ἢ Ἐκκλησία, Μεγάλη καὶ οὐ παυσομένη. Ὁ παρῶν αἰὼν παρέρχεται, ἀλλ' ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ οὐ παυθήσεται. Ὁ μέλλον αἰὼν ἔρχεται, καὶ ἡ Ἐκκλησία ἐκεῖ ἤδη πάρεστι. Χριστοῦ γὰρ ἡ Ἐκκλησία, ὁ δὲ Χριστός, Πατὴρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Κληρονομία τοῦ Χριστοῦ ἢ Ἐκκλησία, καὶ ἐν τῇ προαιωνίου Αὐτοῦ Δόξῃ νομὴν εὕρισκε. **Κλῆρος Χριστοῦ;** Ζωὴ προαιωνίως. **Κλῆρος Χριστοῦ;** Οἱ Εὐλόγημένοι τοῦ Πατρὸς. **Κλῆρος Χριστοῦ;** Τό συμβασιλεύειν Αἰωνίως μετὰ τῶν κατὰ χάριν ἀδελφῶν Αὐτοῦ.

(21) Οὐκ ἔστιν ἔργον ἀνθρώπου ἢ Ἐκκλησία. Οὐκ ὡς ἄνθρωπος ὁ Χριστός τὴν Ἐκκλησίαν ἐποίησεν, ἀλλ' ὡς Θεός. Οὐκ ἄνθρωπος, ἀλλ' Αὐτός ὁ Θεὸς καλεῖ τὰ λογικὰ κτίσματα εἰς τὴν μετ' Αὐτοῦ Κοινωνίαν καὶ κατὰ Χάριν Ἐνωσιν. **Ἐκ Θείας κλήσεως** ὁ Ἐκκλησιασμός. **Διὰ Θείας ἐνεργείας** ἢ εἰς Ἐν σύστασις τῆς Ἐκκλησίας. **Ἐν τῇ Θεῖα χάριτι** ὁ Ἀγιασμός καὶ ἡ Ἀγιότης τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας. Ἀλλὰ καὶ Θεὸς καὶ ἄνθρωπος, ὁ διπλοῦς τὴν φύσιν καὶ τὴν θέλησιν καὶ τὴν ἐνέργειαν Εἷς τὴν Ἰπόστασιν Χριστός, ὁ ἐκ Πατρὸς προαιωνίως τό εἶναι ἔχων. Διό καὶ τὴν Ἐκκλησίαν, ἦν μετὰ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος ἐποίησεν, διὰ τῆς θεοποιῦ Αὐτοῦ Σαρκὸς τρέφων ἐκκληρονόμησεν. Ὅθεν καὶ μετὰ τὸ πέρασ τοῦ χρόνου ἡ Ἐκκλησία οὐ παρέρχεται, οὐδὲ νῦν ὑπὸ κτίσματος ἀναιρεῖται, μηδὲ ὑπὸ τοῦ Ἄδου κατισχύεται.

Χριστός άνεκαίνισεν,(22) ήν προφήται συνέπηξαν και άπόστολοι συνέδεσαν και εύαγγελισται καταργάσαντο;»(23) (§ ξγ').

Ο Έπιφάνιος Κύπρου έν Λόγω περι πίστεως Καθολικής λέγει: «*Η Έκκλησία έστιν ή μητηρ ήμών, ή από Λιβάνου νύμφη, ή όλη καλή και άμωμος, ό παράδεισος του μεγάλου τεχνίτου, ή πόλις του άγίου βασιλέως, ή νύμφη του άσπίλου Χριστού, ή παρθένος ή άγνή, ή μόνη ένί άνδρί νυμφευθεΐσα, ή διαφανής και έκκύπτουσα ώσει όρθρος, ή καλή ώς σελήνη, ή έκλεκτή ώς ό ήλιος, μακαριζομένη υπό βασιλέων, και έστηκυΐα έκ δεξιών του Βασιλέως»(24) (έν Παναρίω).*

Η Έκκλησία έστιν ή άΐδιος έν τώ κόσμω άποκάλυψις·(25) έν αυτΐ ή Θεός πολυειδώς και πολυτρόπως άποκαλύπτεται και τήν έαυτου παρουσιάν διά τών

θειών ενεργειών αυτου έπιβεβαιοΐ. Ο Άπόστολος Παύλος γραφών προς Κορινθίους περι τΐς υπό του Σωτήρος ήμών Ίησου Χριστου ιδρυθεισης Έκκλησίας λέγει τάδε: «*Και ους μέν έθετο ό Θεός έν τΐ Έκκλησία πρώτον άποστόλους, δεύτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους, έπειτα δυνάμεις, είτα χαρίσματα ίαμάτων, άντιλήψεις, κυβερνήσεις, γένη γλωσσών μη πάντες άπόστολοι; μη πάντες προφήται; μη πάντες διδασκαλοι; μη πάντες δυνάμεις; μη πάντες χαρίσματα έχουσιν ίαμάτων; μη πάντες γλώσσαις λαλοϋσι; μη πάντες διερμηνεύουσι; Ζηλοϋτε δε τά χαρίσματα τά κρείττονα και έτι καθ' ύπερβολήν όδόν ύμίν δείκνυμι» (Α' έπιστ. Κορινθ. κεφ. ιβ' 28 - 31).*

(Συνεχίζεται)

(22) Ουκ έκ του μη όντος εις τό εΐναι τήν Έκκλησιάν νϋν έφερην ό Χριστός, άλλ' Αυτήν νϋν άνεκαίνισεν. Η από κτίσεως κόσμου Έκκλησία, ήτοι ή κατά χάριν ένωσις Θεου και λογικών κτισμάτων, καινήν αρχήν νϋν έλαβεν εις τήν καθ' ύπόστασιν ένωσιν τΐς Θεϊκής μετά τΐς ανθρωπίνης φύσεως. Χριστός ό καινίζων. Χριστός ή προαιώνιος έκ Πατρός Υπόστασις έν ή ή κτιστή φύσις νϋν έστερέεται.

(23) Ουκ άλλη τών Προφητών ή Έκκλησία και άλλη τών Άποστόλων. Ουκ εις άλλην και άλλην, άλλ' εις αυτήν τήν Μίαν, Άγίαν, Καθολικήν Έκκλησιάν ελάλησε τό Πνεϋμα τό Άγιον και διά τών Προφητών και διά τών Άποστόλων. Εΐς ό Οΐκος του Θεου, και πάντες οι οικείοι Αυτου Έν.

(24) Έκ δεξιών του Τρισυποστάτου Θεου ΐσταται ή Έκκλησία, διότι ή Έκκλησία ουκ έστι Θεός, ώς ό Μονογενής και Όμόθρονος, ό έκ δεξιών καθήμενος Ίησους Χριστός. ΐσταται έκ δεξιών του Θεου ή Έκκλησία, διό και ου λατρεύεται, αλλά πιστεύεται.

Έκ δεξιών του Θεου ΐσταται ή Έκκλησία, και ουδέποτε σαλεύεται. ΐσταται, και τΐς Άληθείας ουποτε έκπίπτει. ΐσταται, και έκ του Τριαδικου Θεου ου φεύγει, ου μακρύνει, ου ξενίζει, ουκ άλλοτριϋται. Έκ δεξιών ΐσταται του Θεου ή Έκκλησία, και πασα ή Δύναμις Αυτου, και πασα ή Χάρις Αυτου, και πασα ή Άλήθεια Αυτου, έν Αυτΐ. Αυτη ή Ζωή, Αυτη ή Μήτηρ τών υιών του Θεου, Αυτη ό Παράδεισος, Αυτη ή Πόλις του έν Τριάδι ενός Θεου, Αυτη ή Βασιλεία ή Αϊώνιος.

(25) Θεου άΐδιος άποκάλυψις ή Έκκλησία. Θεός έν Αυτΐ κοινωνεί τοις κτίσμασι και θείους χαρακτηρας αυτοις χαρίζεται. Θεός έν Αυτΐ πολυειδώς και πολυτρόπως Άγγέλους και ανθρωπους θεοειδεις άπεργάζεται. Τους φύσει κτιστους, ανάρχους κατά χάριν έν τΐ Έκκλησία μεταποιεί. Θεός θεοις ένουται, και τουτο ή Έκκλησία έστιν.

ΠΕΡΙ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Τό παρόν κείμενον ἐδημοσίευσεν ἡ 15ήμερος Ἐφημερίς, «**ΚΗΡΥΞ ΓΗΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ**», ἀριθ. Φύλ. 6, 1-15 Αὐγούστου 1945, ἡ ὁποία ἐξεδίδετο ὑπό τοῦ ἀειμνήστου Πρωτοσυγκέλου καί Διευθυντοῦ αὐτῆς, κατόπιν ἐντολῆς τοῦ Ἀοιδίμου Ἀρχ/που τῶν Γ.Ο.Χ. Ἀθηνῶν καί πάσης Ἑλλάδος Ματθαίου τοῦ Α'. Αἰτία δέ τῆς πρώτης ἐκείνης δημοσιεύσεώς του ἦτο ἡ σύγχυσις τήν ὁποίαν προεκάλεσαν εἰς τό θέμα τῆς Ὁμολογίας Πίστεως οἱ περί τόν πρῶν Φλωρίνης Παλαισημερολογίται, οἱ ὁποῖοι ἄλλα ἔλεγον τήν μίαν, ἄλλα τήν ἄλλην, καί ἄλλα ἐφήρμοζον εἰς τήν πρᾶξιν. Τό ἀναδημοσιεύομεν 60 ἔτη ἀργότερον καί διά τήν ἱστορικὴν του σημασίαν, καί διότι τίποτε δέν ἔχει ἀλλάξει εἰς τήν μέχρι σήμερον πρακτικὴν των, ἀλλά καί διότι ἐπιβάλλεται ἀπό τήν Ὁρθόδοξον αὐτοσυνειδησίαν, καί διά νά διδασκώμεθα. Ἐπί τῇ εὐκαιρίᾳ δημοσιεύομεν καί τὰς φωτογραφίας τῶν ἰδρυτῶν, πρωτεργατῶν καί συνεχιστῶν τῶν περιοδικῶν «**Κ.Γ.Ο.**» καί «**Κ.Ε.Ο.**».

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος
κυρός ΜΑΤΘΑΙΟΣ ὁ Α' (1861-1950)

Ὁ Πρωτοσύγκελλος καί Ἀρχιγραμματεὺς
π. Εὐγένιος Τόμπρος (1905-1982)

ΠΕΡΙ ΑΚΡΙΒΕΙΑΣ ΤΗΣ ΠΙΣΤΕΩΣ

Ἐπειδὴ πολλοὶ τῶν εὐσεβῶν Ὁρθόδοξων κληρικῶν καί λαϊκῶν ὑποπίπτουν ἀκουσίως εἰς διάφορα σφάλματα ἔναντι τῆς ἀκριβείας τῆς πίστεως, νομίζοντες ὅτι τοῦτο δέν εἶναι ἐφάμαρτον, καί ἐπειδὴ πάλιν ἄλλοι ἐκ τούτων ὑποπίπτουν ἐν γνώσει εἰς αὐτά, ἰσχυρίζομενοι ὅτι δέν βλάπτουν τήν πίστιν, καί ἄλλοι πάλιν ἰσχυρίζονται ὅτι τό κάμνουν οἰκονομικῶς διά νά ἐλκύσουν καί ἄλλους εἰς τήν Ὁρθοδοξίαν, διά τοῦτο θά ἐκθέσωμεν σήμερον διά τοῦ παρόντος ἄρθρου, ἐπί τῇ βάσει τῶν θείων καί Ἱερῶν Κανόνων ποῖα ἀκριβῶς

εἶναι ἡ ἀκρίβεια τῆς πίστεως, καί ὅτι ἁμαρτάνουν ὅσοι δέν ἀκολουθοῦν τούτους, πρὸς γνῶσιν καί συμμόρφωσιν πάντων τῶν εὐσεβῶν καί Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, τῶν ἐν ἀληθείᾳ θελόντων σωθῆναι.

Ὡς γνωστόν, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἡ Ἐκκλησία τῆς Ἑλλάδος εἰσήγαγε τό Παπικόν Ἑορτολόγιον κατέστη Σχισματικὴ κατὰ τόν Α' Κανόνα τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, καί ὡς Σχισματικὴ εἶναι ἄμοιρος τῆς Θείας Χάριτος, καί ἐπομένως τά μυστήριά της εἶναι ἄκυρα ὡς μὴ ἔχοντα χάριν τοῦ Παναγίου

Πνεύματος. Διά τοῦτο λοιπόν, ὁ Χριστιανός ὁ ὁποῖος παραμένει εἰς τήν Σχισματικήν Ἐκκλησίαν ἀσφαλῶς κολάζεται. Ἐρχόμενος εἰς τήν Ὀρθόδοξον Γνησίαν τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίαν ὁμως, πρέπει νά πράξῃ τά ἐξῆς, διά νά σωθῇ:

1) **Νά κάμῃ Ὁμολογίαν Πίστεως,** ὡς ὀρίζουν οἱ θεῖοι καί Ἱεροί Κανόνες, ἢ νά ὑπογράψῃ λίβελλον ἔναντίον τῆς κακοδοξίας.

2) Ἐάν εἶναι βαπτισμένος εἰς τήν Σχισματικήν Ἐκκλησίαν, οὗτος ἐρχόμενος εἰς τήν Ὀρθόδοξον Ἐκκλησίαν πρέπει ἀπαραιτήτως **νά ἀναμυρώνεται** ἀπό τούς Ὀρθοδόξους Ἱερεῖς μέ Ἁγίον Μῦρον τελεσθέν πρῖν τοῦ Σχίσματος, καί τότε ἀποκαθίσταται πλεόν τέλειος Ὀρθόδοξος, κατά τόν Α΄ Κανόνα τοῦ αὐτοῦ Μ. Βασιλείου.

3) Γενόμενος τέλειος Ὀρθόδοξος **δέν πρέπει οὐδέποτε νά συμπροσεύχεται μετά τῶν Σχισματικῶν (νεοημερολογιτῶν)** ἅς εἶναι ἔστω οἱ γονεῖς του, ἢ σύζυγός του, ἢ τά τέκνα του. Διότι ὁ ἀγαπῶν, κατά τό Εὐαγγέλιον, ἢ τέκνα ἢ ἀδελφούς ἢ σύζυγον ἢ πατέρα ἢ μητέρα κ.λπ. περισσότερο ἀπό τόν Χριστόν αὐτός δέν εἶναι ἄξιός τοῦ Χριστοῦ. **Συμπροσευχή δε λέγεται** ὅταν δύο ἀποφασίσουν, καί συμφωνήσουν νά προσευχηθοῦν μαζί. Ἐάν ὁμως π.χ. ὁ Ὀρθόδοξος προσεύχεται εἰς τόν Ἱερόν Ναόν κατά τήν ὥραν τῆς Θείας Λειτουργίας, ἢ τοῦ ἑσπερινοῦ ἢ ἄλλης τινός ἀκολουθίας, καί εἰσέλθῃ εἰς αὐτόν κατά τήν ὥραν ἐκείνην ἕνας Αἰρετικός ἢ Σχισματικός ἢ ἐν γένει ἀλλότριος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ, τότε αὐτή δέν εἶναι συμπροσευχή, διότι οὔτε συνεφώνησε ὁ Ὀρθόδοξος μετ' αὐτοῦ νά προσευχηθῇ οὔτε καί τό ἐγνώριζε κἄν ὅτι θά εἰσῆρχετο εἰς τόν Ναόν ὁ τοιοῦτος.

Καί οὔτε ἐπιτρέπεται κατά τήν ὥραν τῆς τελετῆς νά τόν ἐκβάλλῃ ἐκ τοῦ Ναοῦ. Παρά μόνον δύναται νά ὀδηγήσῃ αὐτόν ὁ νεωκόρος τῆς Ἐκκλησίας εἰς τό τέλος τοῦ Ναοῦ, εἰς τήν τάξιν τῶν προσκλαιόντων ἢ μετανοοούντων. Καί μετά τό τέλος τῆς θείας λειτουργίας ἢ τελετῆς ἐν γένει νά κατηχήσῃ αὐτόν ὁ κατηχητής ἱερεὺς ἢ ἄλλος τις ἀρμόδιος, καί ἐάν δεχθῇ τήν κατήχησιν τότε τόν ὑποβάλλει εἰς ὁμολογίαν κ.λπ. ὡς ἄνωτέρω, ἐάν δέ καί δέν ἀποδεχθῇ τήν κατήχησιν τότε τοῦ λέγει ὅτι δέν δύναται ἢ Ὀρθόδοξος Ἐκκλησία, νά τόν δεχθῇ ἐφ' ὅσον δέν μετανοεῖ, καί οὔτε νά δώσῃ εἰς αὐτόν τά δῶρα τῆς, **Θείαν μετάληψιν, ἢ μετάδοσιν, ἢ ἀντίδωρον, ἢ μνημόσυον** κ.λπ., λέγων συγχρόνως εἰς αὐτόν ὅτι δέν ἔχει οὐδεμίαν θέσιν εἰς τόν Ὀρθόδοξον Ἱερόν Ναόν, διότι ὁ Ὀρθόδοξος Ναός εἶναι μόνον διά τούς Ὀρθοδόξους, καί ἐπομένως δύναται νά ἐξέλθῃ.

Αὐτή εἶναι ἡ πραγματική ἀκρίβεια καί ὅσοι τῶν ἱερέων μας δέχονται τούτους, **καί τούς δίδουν ἀντίδωρον,** καί τούς ἀφήνουν εἰς τόν Ἱερόν Ναόν δῆθεν χάριν οἰκονομίας, οἱ τοιοῦτοι παραβαίνουν τούς Κανόνας καί ἀμαρτάνουν θανασίμως, διότι ὑποπίπτουν εἰς καθαιρέσεις καί ἀφορισμούς οἱ συμπροσευχόμενοι μετ' αὐτῶν. Ἐάν βεβαίως ἐν ἀγνοίᾳ των τούς δεχθοῦν ἢ **τούς δώσουν ἀντίδωρον** τότε δέν εἶναι ὑπεύθυνοι. Ἀλλά τοῦτο σπανίως συμβαίνει, διότι ὁ κάθε Ἱερεὺς δύναται νά εἰδοποιῆται διά τοῦ νεωκόρου του περί τῶν νέων τούτων προσώπων. Ἐκτός βεβαίως μιᾶς πανηγύρεως, ἢ λιτανείας, ὅποτε εἶναι πολὺς ὁ κόσμος καί δέν δύναται νά γίνῃ εὐκόλως ἢ διάκρισις τῶν Ὀρθοδόξων ἀπό τῶν Σχισματικῶν, τότε ὀφείλει νά ἐνημερώνεται.

4) **Ὁ Ὀρθόδοξος δέν πρέπει νά**

έρχεται εις γάμου κοινωνίαν μετά του κακοδόξου, είτε άνδρας είτε γυναίκα, εάν πρωτίστως δέν όμολογήση τό κακοδόξον μέλος και άποδεχθῆ τήν Όρθοδοξίαν.

5) Επίσης δέν πρέπει ό Όρθόδοξος νά μεταβαίνη οϋτε εις Ναούς τών κακοδόξων, οϋτε εις τάς βαπτίσεις των, οϋτε εις τούς γάμους των, οϋτε τάς όνομαστικές έορτάς των, ή τά γενέθλιά των, οϋτε εις τάς κηδείας των, οϋτε νά φιλή τάς χείρας τών Αρχιερέων ή Ίερέων, οϋτε νά τούς δέχεται εις τήν οικίαν του διά ιεροπραξίαν τινά, οϋτε έν γενεί νά έχη οϋδεμίαν πνευματικήν έπικοινωνίαν μετ' αυτών.

Δηλαδή ό πραγματικός Όρθόδοξος πρέπει νά χωρίζεται άπό κάθε άνθρωπον, ό όποίος πρόκειται νά του βλάβη τήν άθάνατον ψυχήν του, οίσοσδήποτε και άν είναι αυτός.

6) Όμοίως οί Ίερείς τής Όρθοδοξίας δέν πρέπει νά τελοϋν μυστήρια μέ αναδόχους ή παρανούμφους κακοδόξους, αλλά πρέπει νά είναι όλοι Όρθόδοξοι. Όταν π.χ. πρόκειται περι Βαπτίσματος, πρέπει νά είναι ό πατήρ και ή μήτηρ του τέκνου όρθόδοξοι, επίσης και ό ανάδοχος όρθόδοξος, διότι αυτός αναλαμβάνει νά του διδάξη τήν Όρθόδοξον Χριστιανικήν πίστιν. Όμοίως και εις τόν γάμον πρέπει νά είναι και οί δύο νεόνυμφοι όρθόδοξοι και ό παράνυμφος τοιοϋτος.

7) Επίσης οί Ίερείς και Αρχιερείς δέν πρέπει νά δέχωνται μνημόσυνα κακοδόξων όνομάτων. Δηλαδή ένας πέθανε μέ τό Νέον Όμερολόγιον, ήτοι Σχισματικός, αυτόν δέν πρέπει νά τόν μνημονεύη ό Όρθόδοξος Ίερεύς, διότι ήδιαφόρησεν διά τήν Πίστιν τήν Όρθόδοξον και ήκολούθησε τήν κακοδοξίαν

και έχωρίσθη τής Όρθοδόξου Έκκλησίας. Οϋτε και όνόματα ζώντων κακοδόξων δύναται νά μνημονεύση ό ιερεύς ή ό Αρχιερεύς, παρά μόνον ταιαϋτα δύναται νά μνημονευθοϋν εις τήν Παράκλησιν τής Ύπεραγίας Θεότοκου ύπερ φωτίσεως και έπιστροφῆς των εις τήν Όρθοδοξίαν.

8) Οί χειροτονηθέντες Αρχιερείς, Ίερείς, Μοναχοί και Μοναχαί εις τήν Σχισματικήν Έκκλησίαν, οϋτοι έρχόμενοι εις τήν Όρθόδοξον Έκκλησίαν, χειροθετοϋνται και οϋτω άποκαθίστανται άξιοι του άξιώματός των, κατά τάς Οικουμενικάς Συνόδους.

9) Οί Αρχιερείς και Ίερείς δέν πρέπει νά λαμβάνωσι χρήματα κατά τήν Έξομολόγησιν, θείαν Μετάληψιν, χειροτονίας και έγκαινία, διότι καθαίρονται ως Σιμωνιακοί. Οϋτε και πρέπει νά ζητοϋν ποτέ χρήματα εις τάς Ίεροπραξίας των, παρά ό,τι τούς προσφέρουν οί Χριστιανοί εις τάς άλλας Ίεροπραξίας, εκτός τών άνωτέρω, νά λαμβάνουν άνευ δισταγμοϋ ή γογυσμοϋ.

10) Οί Όγούμενοι τών Ίερών Όρθοδόξων Μοναστηριών δέν πρέπει νά χειροτονοϋν μοναχούς άνευ άδειας του Έπισκόπου των. Οϋτε νά δέχωνται Ίερομονάχους, ή Ίεροδιακόνους, μοναχούς ή μοναχάς άπό άλλο μοναστήριον άνευ συνεννόσεως του Όγούμενου των και του Έπισκόπου των. Ό ήγούμενος Μοναστηρίου τινός μόνον δοκίμους λαϊκούς δύναται νά προσλάβη εις τήν Μονήν του άνευ άδειας του έπισκόπου του, όταν όμως πρόκειται νά προαγάγη τόν δόκιμον εις ρασοφόρον μοναχόν, πρέπει άπαραιτήτως νά ύποβάλη αίτησιν εις τόν Έπίσκοπον προς τοϋτο, και μετά τήν έγκρισιν τής αίτήσεως του παρά του Έπισκόπου του, τότε νά

προβαίνη εις τήν ρασοφορίαν. Ὅμοίως ἐάν ὁ δόκιμος λαϊκός προέρχεται ἀπό ἄλλην Μονήν, πρέπει ὁ μέλλων νά δεχθῆ αὐτόν Ἡγούμενος, νά ἐρωτᾷ τήν πρώτην του Μονήν περὶ τῆς διαγωγῆς του.

11) Ὅσοι τῶν Ἱερέων ἢ Μοναχῶν καὶ Μοναζουσῶν περιέρχονται τὰ διάφορα παραρτήματα τῆς Ἑλλάδος τῶν Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν ἄνευ ἀδείας τῆς Ἐκκλησιαστικῆς των Ἀρχῆς, οἱ τοιοῦτοι δέν πρέπει νά γίνωνται δεκτοὶ ἀπὸ τοὺς εὐσεβεῖς καὶ Ὀρθοδόξους Χριστιανούς, ὡς ἐκμεταλλευταὶ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος, ἐξευτελίζοντες τόν ἱερόν ἡμῶν ἀγῶνα ἐνώπιον ὀλοκλήρου τῆς Ἑλλάδος, πρὸς μεγίστην ζημίαν τῆς Ὀρθοδόξου ἡμῶν Πίστεως. Ὅμοίως καὶ ὅσοι τῶν Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν δέχονται τοὺς καθηρημένους ἢ ἐν ἀργίᾳ διατελοῦντας κληρικούς, οἱ τοιοῦτοι ὑπόκεινται εἰς ἀφορισμὸν κατὰ τοὺς θείους καὶ ἱερούς Κανόνας, ὡς καταπατοῦντες καὶ ἀθε-

τοῦντες τήν διαταγὴν τοῦ Ἐπισκόπου των, ὅστις εἶναι τύπος Χριστοῦ.

12) Ὅσοι τῶν Ἀρχιερέων ἢ Ἱερέων, Ἱερομονάχων, Ἱεροδιακόνων, Μοναχῶν, Μοναζουσῶν καὶ τῶν εὐσεβῶν καὶ Γνησίων Ὀρθοδόξων Χριστιανῶν, δέν τηροῦν τήν ἀνωτέρω ἀκριβείαν τῆς πίστεως, οἱ τοιοῦτοι παύουν πλέον νά εἶναι Ὀρθόδοξοι, εἶναι χλιαροί, εἶναι κακόδοξοι, καὶ ἄς μὴ πλανῶνται μέ τάς οικονομίας ἵνα ἐλκύσουν δῆθεν καὶ ἄλλους. Αὐτό ἀποτελεῖ πλάνην οἰκτράν, διότι διὰ τῆς χλιαρότητος οὐδεὶς ἔρχεται εἰς τήν Ὀρθοδοξίαν, καὶ ἂν ἔλθῃ οὔτε καρποφορεῖ, ὡς ἀπέδειξεν ἡ πείρα ἐπὶ τόσα ἔτη. Τουναντίον δέ ἡ ἀκριβεία ἐτέλεσεν μεγάλας προόδους, ὡς παραδειγματιζόμεθα ἀπὸ τόν Σεβασμιώτατον Ἐπίσκοπον ἡμῶν Βρεσθένης κ.κ. Ματθαῖον, ὅστις θαύματα μεγάλα καὶ προόδους ἐπετέλεσεν διὰ τῆς ἀκριβείας, διότι εἰς τήν ἀκριβείαν εὐρίσκεται ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ.

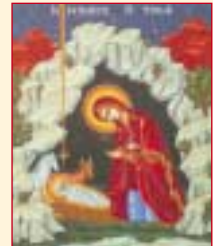
ΕΠΙ Τῆ ΚΑΤΑ ΣΑΡΚΑ ΓΕΝΝΗΣΕΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

ΕΟΡΤΙΟΣ ΧΑΙΡΕΤΙΣΜΟΣ Κ.Ε.Ο.

ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΦΙΛΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ

**Χριστός γεννάται, δοξάσατε·
Χριστός ἐξ οὐρανῶν, ἀπαντήσατε·
Χριστός ἐπὶ γῆς, ὑψώθητε.
Τίς οὐ προσκυνεῖ τόν ἀπ' ἀρχῆς;
Τίς οὐ δοξάζει τόν τελευταῖον;**

Παιδίον ἐγεννήθη ἡμῖν, οὗ ἡ ἀρχὴ ἐπὶ τοῦ ὄμου Αὐτοῦ.

Ἰησοῦς Χριστός, ὁ Α καὶ ὁ Ω·

Ἰησοῦς Χριστός, ὁ ΩΝ ὁ ΗΝ καὶ ὁ ΕΡΧΟΜΕΝΟΣ·

Ἰησοῦς Χριστός, χθές καὶ σήμερον, ὁ αὐτός καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ἰησοῦς Χριστός, ἄνθρωπος δι' ἡμᾶς, δεῦτε καὶ ἡμεῖς, θεοὶ διὰ Χριστόν.

ΟΝΟΜΑΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ κ. κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

(13-11-2005, ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ)

Τήν 13ην Νοεμβρίου καί ημέραν Σάββατον, ἐτελέσθη μετά πάσης λαμπρότητος εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἀγίου Γεωργίου Θεσσαλονίκης ὁ ἑορτασμός τῆς μνήμης τοῦ ἐν Ἀγίοις Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντινουπόλεως τοῦ Χρυσοστόμου.

Τήν αὐτήν ἡμέραν ἦγεν καί τά ὀνομαστήρια του καί ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. κ. Χρυσόστομος.

Ἀφ' ἐσπέρας τῆς παραμονῆς οἱ πιστοί μετά τοῦ ἑορτάζοντος Παναγιωτάτου Μητροπολίτου κ. κ. Χρυσόστομου, συμπαραστατουμένου ὑπό τοῦ Αἰδεσιμοτάτου π. Νικολάου συνέψαλον πανηγυρικόν Μέγα Ἑσπερινόν μετά Ἀρτοκλασίας.

Τήν πρωΐαν τῆς ἑορτῆς ἐτελέσθη ὁ Ὅρθρος καί ἡ πανηγυρική Θεία Λειτουργία τήν ὁποίαν παρηκολούθησαν πλῆθος προσελθόντων πιστῶν, ἀφ' ἑνός μὲν διά νά τιμήσουν τόν ἑορταζόμενον Ἅγιον, ἀφ' ἑτέρου δέ διά νά συμπροσευχηθοῦν καί συνευχηθοῦν «**ἔτη πολλά**» εἰς τόν ἑορτάζοντα Μητροπολίτην. Τόν θεῖον λόγον ἐκήρυξεν ὁ ἑορτάζων Παναγιώτατος Μητροπολίτης κ. κ. Χρυσόστομος ἀναφερθεὶς εἰς τήν ζωὴν καί τό πολυσχιδῆς ἔργον τοῦ τιμωμένου ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Χρυσόστομου.

Μετά τό τέλος τῆς Θείας Λειτουργίας προσεφέρθησαν ἐκ μέρους τῶν μαθητῶν τῶν Κατχητικῶν Σχολείων τοῦ Ναοῦ ἄνθη εἰς τόν Παναγιώτατον Μητροπολίτην, ὡς εὐχαριστία διά τήν Ποιμαντορικήν καί Πατρικήν μέριμνάν του.

Ἠκολούθησαν προσφωνήσεις καί εὐχετήρια ὁμιλίας πρὸς τόν ἑορταζόμενον ὑπό τοῦ αἰδεσιμοτάτου Ἱερέως π. Νικολάου Ζαρδούκα, τοῦ ἐπιτρόπου τοῦ Ἱ. Ναοῦ κ. Ἀθανασίου Ἀγραφιώτου, καί ὑπό τοῦ Θεολόγου κ. Βασιλείου Κανελλίδη.

Τέλος ὄλων ἐψάλη ὑπό τῶν χορῶν τῶν ἱεροψαλτῶν τό «Πολυχρόνιον».

Ἡ ὄλη πανηγυρική ἐκδήλωσις συνεπληρώθη μέ προσφοράν κερασμάτων, γλυκῶν, καί παράθεσιν Τραπέζης πρὸς τοὺς παρευρισκομένους πιστοὺς ὥστε ὅλοι νά εἶναι εὐχαριστημένοι ψυχῇ τε καί σώματι.

Θά παραθέσωμεν κατωτέρω, στιγμιότυπα φωτογραφικά ἀπό τήν ἑορταστικήν ἐκδήλωσιν καί τήν ὁμιλίαν τοῦ κ. Βασιλείου Κανελλίδη ἀπό τήν Ξάνθην.

ΟΜΙΛΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ κ. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ ΚΑΝΕΛΛΙΔΗ

Παναγιώτατε,

Σήμερα, ἡ εὐχαριστηριακὴ αὐτὴ σύναξις ἔγινε γιὰ δύο λόγους. Ὁ πρῶτος λόγος εἶναι, νά ἑορτάσουμε τόν Ἅγιο Χρυσόστομο, τόν πῖο ἀγαπητό, τόν πῖο γνωστό ἀπό τοὺς Ἀγίους Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας μας. Αὐτόν τόν Ἅγιο πού ὅλοι μας χρησιμοποιοῦμε στόν λόγο μας, ὅταν ἀναφερόμεθα σέ πνευματικὰ θέματα. Ἀφ' ἑτέρου θέλομε ἀπό κοντά νά σᾶς εὐχηθοῦμε.

Ὅταν στόν χῶρο τῆς Ἐκκλησίας εὐχόμεσθε, στήν οὐσία προσευχόμεσθε, γιὰτί ἐπικαλούμεθα τήν ἐπέμβαση τοῦ Θεοῦ. Νά προσευχηθοῦμε λοιπόν γιὰ σᾶς πού φέρετε τό ὄνομα αὐτοῦ τοῦ λαμπροῦ Ἀγίου τῆς Ἐκκλησίας μας καί νά εὐχηθοῦμε, **Ἐτη Πολλά**.

Πολλά ἔπαθεν ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος καί ἀπό φίλους καί ἀπό ἐχθρούς, οἱ ὁποῖοι τελικὰ κατάφεραν τήν σωματική του ἐξόντωση, ὄχι

ὅμως καί τήν πνευματική. Καί βλέπουμε πόσο ὁ Θεός τόν δόξασε.

Ἔσεῖς σήμερα Παναγιώτατε ἔχετε νά ἐπιτελέσετε ἔργο δύσκολο καί μοναδικό ἐν συγκρίσει μέ ἄλλες ἐποχές. Ἠγείσθε τῆς Γνησίας Ὁρθοδοξίας. Ἔργο δύσκολο! Ὁμως ὅλοι ἐμεῖς πού βρισκόμαστε ἐδῶ, καθῶς καί ἄλλοι πού δέν εἶναι παρόντες, σήμερα προσευχηθήκαμε γι' αὐτόν τόν λόγο καί ἔχουμε τήν ἀπόλυτη πεποίθηση ὅτι ὁ Θεός εἶναι μαζί σας.

Παναγιώτατε, ἔχουμε τήν ἀπόλυτο ἀνάγκη σας γιά νά συνεχίσουμε τήν πορεία μας στήν ὀρθή πίστη. Πολλές φορές θά σᾶς ἔχουμε ἀπογοητεύσει, θά σᾶς ἔχουμε πικράνει! Ἡ ἐποχή μας εἶναι δύσκολη, καί ἐμεῖς εἴμαστε ἀκόμη πιό δύσκολοι ἄνθρωποι. Ζητοῦμε νά μᾶς συγχωρέσετε! Σᾶς εὐχαριστοῦμε πού κάνετε ὑπομονή μαζί μας. Πιστεύουμε ὅτι ὅσο

δύσκολο εἶναι τό ἔργο σας, τόσο ὁ Θεός θά σᾶς ἐνισχύη. Ὅσο κρατιέστε ἐσεῖς καλά, τόσο καλά θά κρατᾶμε καί μεις.

Σᾶς γνωρίζουμε χρόνια τώρα καί πιστεύουμε ὅτι μπορείτε νά μᾶς βοηθήσετε νά μείνουμε κοντά στήν Ἐκκλησία, κοντά στόν Θεό! Καί μπορείτε, Παναγιώτατε, διότι ἐσεῖς εἶσατε ὁ Πνευματικός μας Πατέρας καί τήν Γνήσια Ὁρθοδοξία τήν ζήσατε ἀπό μικρό παιδί, καί σέ δύσκολες ἐποχές. Τότε ὅμως ὑπῆρχαν καί ἄλλοι. Ἴσως λίγοι, ἀλλά ὑπῆρχαν. Σήμερα; Εἶστε ὁ μόνος. Ὁ μόνος τιμονιέρης στό σκάφος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ. Δύσκολο τό ἔργο σας, ὅμως οὐκ ἐν τῷ πολλῷ τό εὔ.

Σήμερα ἡ ἐποχή μας εἶναι φίλαυτη. Ὅσοι ἡγούνται σέ ὅποιονδήποτε τομέα τῆς ζωῆς, ὡς πρῶτιστο ἐνδιαφέρον τους ἔχουν τήν προβολή τους, τό συμφέρον τους.

Εἶμαι πεπεισμένος ὅτι ἂν θέλατε μιά τέτοια πορεία θά τήν κάνατε. Ἔχετε καί τά προσόντα καί τίς ικανότητες. Θά μπορούσατε νά ἔχετε ρόλο πολύ διαφορετικό ἀπό τό ἔργο πού ἐπιτελεῖτε σήμερα. Ὁμως ἐσεῖς μείνατε πιστός σ' αὐτό πού παραλάβατε ὡς Παρακαταθήκη, σ' αὐτό πού λέμε σήμερα στήν κοσμική γλώσσα, στήν ἰδεολογία σας, στό πιστεύω σας, πού δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τήν ἀνόθευτη Ἀποστολική Πίστη καί τήν Ἀποστολική Διαδοχή.

Εὐχόμαστε ὁ Θεός νά σᾶς χαρίζη σωματική ὑγεία γιατί καί αὐτή χρειάζεται γιά νά ἐπιτελέσετε τό πνευματικό σας ἔργον.

Εὐχόμαστε ὁ Θεός νά σᾶς δίνη δύναμη πνευματική, διάκριση, καί ὅ,τιδήποτε ἄλλο χρειάζεστε γιά νά ὀδηγήσετε τό καταταλαιπωρημένο καράβι τῆς Ἐκκλησίας μας στό ἀσφαλές λιμάνι, στήν ἀγκαλιά τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ μας.

Ἐπίσης προσευχόμαστε καί πιστεύουμε ὅτι καί ὁ Ἅγιος Χρυσόστομος πού ἐορτάζουμε σήμερα καί πού τόσα ἔπαθε γιά τήν ἀγάπη του πρὸς τήν Ἐκκλησία νά εἶναι πάντα κοντά σας, γιά νά ἀνταπεξέλθετε στό δύσκολο ἔργο σας.

Ἔτη πολλά - Ὁ Θεός μαζί σας

Ὁ ἐλλογιμώτατος καθηγητής Θεολόγος κ. Βασ. Κανελλίδης προσφωνεῖ τόν ἐορτάζοντα Μητροπολίτην κ.κ. Χρυσόστομον καί εὐχεται «Ἔτη Πολλά».

Δίσκος με κόλλυβα διά τήν έορτήν τοῦ ἁγίου, παριστῶν τόν Ἅγιον Ἰωάννην τόν Χρυσόστομον, περίτεχνα διακοσμημένος μέ ζάχαρη καί ἄλλα χρωματιστά ὑλικά, ὡσάν ζωγραφισμένος.

Ὁ έορτάζων Μητροπολίτης κ.κ. Χρυσόστομος «λαμβάνει καιρόν» εἰς τούς Αἶνους διά νά ένδυθῆ τήν Ἀρχιερατικήν Στολήν.

Τα παιδιά τοῦ Κατηχητικοῦ προσφέρουν ἄνθη εἰς τόν έορτάζοντα Μητροπολίτην.

ΣΚΟΠΙΜΟΣ ΚΑΙ ΣΑΤΑΝΙΚΗ ΔΙΟΛΙΣΘΗΣΙΣ ΤΗΣ ΔΙΑΦΟΡΑΣ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΥ ΚΑΙ ΜΗ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΥ ΕΚ ΤΩΝ ΔΥΟ ΦΥΣΕΩΝ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΜΙΑΝ ΥΠΟΣΤΑΣΙΝ ΤΟΥ

Τήν Ἀλήθειαν ὅτι ἡ ἀνθρωπίνη φύσις τοῦ Χριστοῦ ΔΕΝ εἶναι προαιώνιος, ἡ περί τόν πρῶν Μεσσηνίας Γρηγόριον Ἑβραϊόφρων Ἐκκλησία Κτενᾶ τήν ἐξισώνει μέ τήν πλάνην ὅτι ὁ Χριστός ΔΕΝ εἶναι προαιώνιος. Τό Ὁρθόδοξον Δόγμα τῆς ΔΙΑΦΟΡΑΣ τῶν ΔΥΟ φύσεων τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἐκ Πατρῶν πλάνος τό μεταλλάσσει διολισθητικῶς εἰς τήν Νεστοριανήν Βλασφημίαν τῆς ὑποτιθεμένης ΔΙΑΦΟΡΑΣ τῆς Ὑποστάσεως τοῦ ΛΟΓΟΥ καί τῆς Ὑποστάσεως τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ, ὡσάν νά ἦσαν ΔΥΟ ὑποστάσεις, ΔΥΟ υἱοί.

Δέν εἶναι Αἵρεσις ἡ Ὁμολογία τῆς ἀληθοῦς ΔΙΑΦΟΡΑΣ τῶν ΔΥΟ φύσεων τοῦ Χριστοῦ, τῆς προαιωνίου Θεϊκῆς καί τῆς μή προαιωνίου ἀνθρωπίνης. Αἵρεσις εἶναι ἡ Διακήρυξις ΔΙΑΦΟΡΑΣ μεταξύ προαιωνίου Ὑποστάσεως τοῦ ΛΟΓΟΥ καί δῆθεν μή προαιωνίου Ὑποστάσεως τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ.

Καί **Εἶναι αἵρεσις** διότι ὁ Εἰς Κύριος, ὁ Μονογενής Υἱός, διαιρεῖται εἰς ΔΥΟ Υἱούς, τόν Προαιώνιον Λόγον τοῦ Θεοῦ καί τόν μή προαιώνιον Ἰησοῦν Χριστόν.

Εἶναι αἵρεσις διότι ἀποδίδεται εἰς τήν Ὑπόστασιν τοῦ Χριστοῦ χρονική ἀρχή ὑπάρξεως, Ἀρειανικῶ τῶ τρόπῳ, πρό τῆς ὁποίας θεωρεῖται ἀνύπαρκτος ὁ Χριστός.

Εἶναι αἵρεσις διότι Μή Προαιώνιος ὑπόστασις ΔΕΝ δύναται νά εἶναι φορέυς ἢ ὑποκείμενον Προαιωνίου Φύσεως.

Εἶναι αἵρεσις διότι ὀδηγεῖ ἀναγκα-

στικῶς εἰς τήν ἄρνησιν τῆς Θεότητος τοῦ Χριστοῦ.

Εἶναι αἵρεσις διότι ὀδηγεῖ ἀναγκαστικῶς εἰς τήν ἄρνησιν τῆς Ἀληθείας ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι ὁ Μονογενής Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ Πατρός.

Εἶναι αἵρεσις διότι κηρύσσει περί Χριστοῦ ὅ,τι πρεσβεύουν καί οἱ Ἑβραῖοι.

Εἶναι αἵρεσις διότι καθιστᾶ τόν Χριστόν ἀναγκαστικῶς Μή Λατρευτόν.

Εἶναι αἵρεσις διότι καθιστᾶ τό περιεχόμενον τοῦ Ἁγίου Ποτηρίου Μή Λατρευτόν, Μή Ὁμόθεον, Μή Σωτήριον, Μή ΘΕΟΫΠΟΣΤΑΤΟΝ.

Εἶναι αἵρεσις διότι ὁ Μή Προαιώνιος δέν δύναται νά εἶναι ἀλληλοπεριχωρούμενος μετά τοῦ Πατρός καί τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ΤΑΥΤΟΥΡΓΩΝ καί ἐνεργῶν μετ' Αὐτῶν.

Εἶναι αἵρεσις διότι ἡ τέξασα Μή Προαιώνιον ΔΕΝ δύναται νά εἶναι οὔτε Θεοτόκος οὔτε Παρθένος.

Εἶναι αἵρεσις διότι ὁ Μή Προαιώνιος ΔΕΝ δύναται νά εἶναι Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι αἵρεσις διότι ὁ Μή Προαιώνιος ΔΕΝ δύναται νά εἶναι ὁ Σωτήρ τοῦ κόσμου.

Εἶναι αἵρεσις διότι ὁ Μή Προαιώνιος ΔΕΝ δύναται νά φέρῃ τόν τίτλον «Θ ὩΝ», εἰς τό φωτιστέφανον, ὅπως ἐπιγράφεται ὁ Θεός Πατήρ καί τό Ἅγιον Πνεῦμα.

Εἶναι αἵρεσις διότι ὁ Μή Προαιώνιος ΔΕΝ δύναται νά εἰκονίζεται ὡς Εἰς Τῆς

ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ, εἰς τὰς εἰκόνας αὐτοῦ καὶ εἰς τὴν εἰκόνα τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Εἶναι αἵρεσις διότι θέτει ἀναγκαστικῶς τὴν Ὑπόστασιν τοῦ Χριστοῦ ἐκτὸς τῆς Ἁγίας Τριάδος.

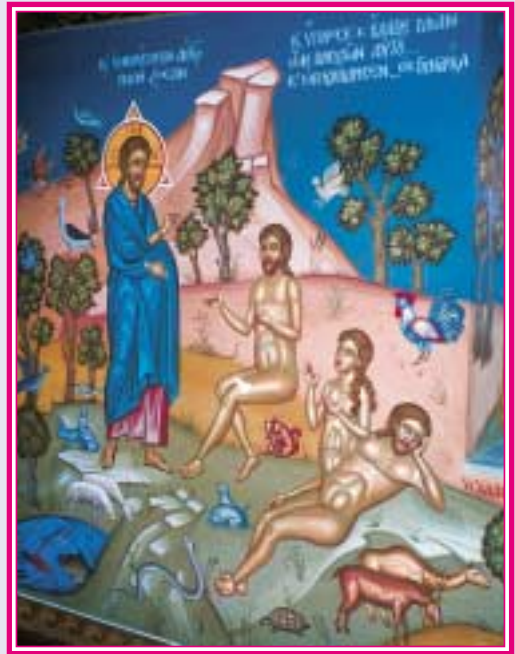
Εἶναι αἵρεσις διότι ἀναγκαστικῶς κηρύσσει τρεπτὴν καὶ ἡλλοιωμένην τὴν Ὑπόστασιν τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι αἵρεσις διότι καθιστᾶ ἀλλοιωτὴν τὴν ἀναλλοιώτων Ἁγίαν Τριάδα.

Εἶναι αἵρεσις διότι εἶναι Ἀντίχριστος, Ἀντίθεος καὶ Δαιμονικὴ θεωρία!!!

ΜΙΑ φύσις τοῦ ΛΟΓΟΥ πρό τῆς Ἐνσαρκώσεως, ΔΥΟ μετὰ τὴν Ἐνσάρκωσιν. Εἰς τί ἡλλοιώθη ἢ προσηυξήθη ἢ Ὑπόστασις τοῦ Λόγου κατὰ τὴν Ἐνσάρκωσιν; Ποία ΔΙΑΦΟΡΑ εἰς τὴν Ὑπόστασιν τοῦ ΛΟΓΟΥ πρό τῆς Ἐνσαρκώσεως καὶ μετὰ; Πῶς ἰσοδυναμεῖ μέ ἀρχὴν ὑπάρξεως τῆς Ὑποστάσεως τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ ἢ ὑπὸ τοῦ προϋπάρχοντος ΛΟΓΟΥ πρόσληψις τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως; Πῶς δύναται νὰ λάβῃ νέαν ἀρχὴν ὑπάρξεως ὁ ἤδη ὑπάρχων; Πῶς δύναται ἡ προαιώνιος Ὑπόστασις τοῦ ΛΟΓΟΥ νὰ κατέστη μὴ προαιώνιος διὰ τῆς Ἐνσαρκώσεως;

Μήπως κατὰ τὴν πρόσληψιν τῆς κτιστῆς ἀνθρωπίνης φύσεως προσετέθη καὶ μὴ προαιώνιος ὑπόστασις εἰς τὴν προαιώνιον Ὑπόστασιν τοῦ ΛΟΓΟΥ; Μήπως ἐκ μερῶν συνετέθη ΝΕΑ ΥΠΟΣΤΑΣΙΣ, Ο ΧΡΙΣΤΟΣ; Μήπως μέ ὑπόστασιν ἠνώθη ἢ ΑΠΛΗ Ὑπόστασις τοῦ Λόγου καὶ οὕτω ΔΙΠΛΗ ὑπόστασις ἐτέχθη ἐκ τῆς Παρθένου; Μήπως ἐκ μεταποιήσεως τοῦ ΛΟΓΟΥ προέκυψεν ἡ Ὑπόστασις τοῦ ΧΡΙΣΤΟΥ καὶ ἔστιν ἡ Μαρία Χριστοτόκος ἀλλ' οὐ Θεοτόκος; Οὐ γάρ. Ἄπαγε τῆς πολυκεφάλου καὶ Ἀντιχρίστου Βλασφημίας.

Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΩΣ ΠΛΑΣΤΗΣ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ ΤΟΥ ΑΔΑΜ ΚΑΙ ΤΗΣ ΕΥΑΣ, δηλαδή τῆς ἐν Ἐδέμ Στρατευομένης Ἐκκλησίας κατὰ τὸν Ἅγιον Νεκτάριον. (Τοιχογραφία εἰς Ἱερὰν Μονὴν Κύκκου εἰς Κύπρον)

Ὅπως ὁ ἐν καμίνῳ πυρωθεὶς σίδηρος δέν ἀποσπᾶ ὑπόστασιν ἀπὸ τό πῦρ, ἀλλὰ μόνον φύσιν πύρειον προσδέχεται εἰς τὴν ἰδίαν ὑπόστασιν, οὕτω καὶ ὁ ΛΟΓΟΣ, Σαρκωθεὶς δέν ἀπέσπασε ἀνθρωπίνην ὑπόστασιν, ἀλλὰ μόνον κτιστὴν ἀνθρωπίνην φύσιν προσέλαβεν εἰς τὴν Προαιώνιον Αὐτοῦ Ὑπόστασιν. Διὸ ἀληθῶς κηρύττομεν τὴν τοῦ ΛΟΓΟΥ προαιώνιον Ὑπόστασιν εἶναι καὶ τῆς προσληφθείσης ἀνθρωπίνης φύσεως Ὑπόστασιν.

Οὐχ ὑποστάσεων σύνθεσιν λογιζόμεθα τὴν τοῦ ΛΟΓΟΥ Σάρκωσιν, ἀλλὰ φύσεων ἔνωσιν. Οὐδέ φύσεων σύνθεσιν νοοῦμεν τὴν καθ' ὑπόστασιν ἔνωσιν, ἀλλὰ πρόσληψιν φύσεως κτιστῆς ὑπὸ προαιωνίου Θεϊκῆς Ὑποστάσεως. Καθ' ὑπόστασιν ἔνωσιν γινώσκομεν τὴν τῶν ΔΥΟ φύσεων ἀσύγχυτον, ἄτρεπτον, ἀ-

χώριστον καί ἀδιαίρετον ἀλληλοπεριχώρησιν. Τόν αὐτόν προαιώνιον ΛΟΓΟΝ πιστεύομεν νῦν εἶναι καί τῆς ἀκτίστου Θεϊκῆς φύσεως καί τῆς κτιστῆς ἀνθρωπίνης Ὑπόστασιν. Καί λέγεται ὑπόστασις ὡς ὑπό φύσιν ἰστάμενος, πρό αἰῶνος μέν ὑπό ΜΙΑΝ, ἐπ' ἐσχάτων δέ καί εἰς τούς αἰῶνας ὑπό ΔΥΟ. Τόν αὐτόν οὖν προαιώνιον ΛΟΓΟΝ τοῦ ΘΕΟΥ ἔδιδάχθημεν ὅτι ΙΣΤΑΤΑΙ καί ΥΠΟ τήν ἄχρονον Θεϊκὴν καί ΥΠΟ τήν χρονικὴν ἀνθρωπίνην φύσιν. Διό ΜΙΑ ἢ ΥΠΟΣΤΑΣΙΣ τοῦ Χριστοῦ, εἰ καί εἰσὶ ΔΥΟ Αὐτοῦ αἱ φύσεις.

ΘΕΣΙΣ τοῦ ΛΟΓΟΥ προάναρχος, τό εἶναι ὄντως Υἱός Θεοῦ, τοὔτέστιν τό εἶναι φύσει ΘΕΟΣ. ΘΕΣΙΣ τοῦ ΛΟΓΟΥ χρονική, τό εἶναι ὄντως Υἱός ἀνθρώπου, τοὔτέστιν τό εἶναι φύσει ΑΝΘΡΩΠΟΣ. Πρό τῆς Ἐνσαρκώσεως, ὑπό ΜΙΑΝ φύσιν ἴστατο ὁ Λόγος καί ἐν μιᾷ φύσει ἐγινώσκετο. Μετά τήν Ἐνσάρκωσιν, ὑπό ΔΥΟ φύσεις ἴσταται ὁ Αὐτός Μονογενῆς Λόγος καί ἐν δύο φύσεσι γινώσκεται. Ὑπό ΔΥΟ φύσεις, Ὑπόστασις ΜΙΑ, ὁ ΛΟΓΟΣ. Ὑπό ΔΥΟ φύσεις ΘΕΣΙΝ ὁ Αὐτός ἔχων, ΣΥΝΘΕΤΟΣ Ὑπόστασις μετά τήν Σάρκωσιν δογματίζεται, καί τοὔτο οὐδέν πλέον σημαίνει ἢ τήν καθ' ὑπόστασιν ἔνωσιν τῶν ΔΥΟ φύσεων.

Οὐδαμῶς νοεῖσθω τήν Σάρκωσιν τοῦ ΛΟΓΟΥ τροπήν εἶναι ἢ ἀλλοίωσιν ἢ πλήθυσιν ἢ μεταβολήν τινά τῆς τοῦ ΛΟΓΟΥ Ὑποστάσεως. Νοεῖσθω τόν ΛΟΓΟΝ πρό τῆς Σαρκώσεως ΜΙΑΣ φύσεως Ὑπόστασιν, καί τῆς Σαρκώσεως ἐντεῦθεν, τόν αὐτόν ΛΟΓΟΝ φύσεων ΔΥΟ Ὑπόστασιν. ΣΥΝΘΕΤΟΝ Ὑπόστασιν νόει τόν αὐτόν ΛΟΓΟΝ μετά τήν ἄχραντον Σάρκωσιν ὡς ὑποκείμενον ΔΥΟ φύσεων καί οὐχί ὡς τήν Ὑ-

πόστασιν Αὐτοῦ τραπεῖσαν ἐξ ἀπλῆς εἰς διπλὴν ἐν τῇ Σαρκώσει.

Οὐδαμῶς ἠλλοιώθη κατὰ τήν Σάρκωσιν ἢ τε Θεϊκὴ φύσις ἢ τε ἀνθρωπίνη. Πῶς λοιπόν ἠλλοιώθη ἢ Θεϊκὴ Ὑπόστασις τοῦ Ἀνάρχου, Μονογενοῦς Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ Πατρός;;; **Ἄπαγε τῆς Σατανικῆς Βλασφημίας τῶν Θεοχριστομάχων!**

Τί οὖν εἶπωμεν τοῖς ἐν ὑστέροις καιροῖς υἱοῖς τῆς ἀπωλείας; Οὐ φοβεῖσθε οὐδαμῶς τόν ὄλεθρον τῆς ἀσεβείας καί βλασφημεῖτε μετά τοῦ Σατανᾶ, τρεπτόν κατὰ τήν Ὑπόστασιν τόν Λόγον; Οὐκ αἰδεσθε μηδαμῶς τό μέγεθος τῆς Θεομαχίας καί μωρολογεῖτε μετά τοῦ Κτενᾶ τρεπτήν τήν Ὑπόστασιν τοῦ Λόγου; Εἰ δέ τρεπτήν νοεῖτε τήν Ὑπόστασιν τοῦ Λόγου, πρό μέν τῆς Σαρκώσεως δυνάμει τρεπτήν αὐτήν οὔσαν, μετά δέ τήν Σάρκωσιν ἐνεργεία ἠλλοιωμένην, πῶς Θεός ἀληθινός ὁ Λόγος; Πῶς Θεοῦ Σοφία καί Δύναμις ὁ Χριστός; Καί εἰ ἄλλοτε ἄλλως ὑφεστῶτα τόν Λόγον κηρύσσετε, πῶς οὐ νοηθήσονται δυνάμει τρεπτοὶ τὰς Ὑποστάσεις καί ὁ Πατήρ καί τό Πνεῦμα τό Ἅγιον; Εἰ δέ τροπῇ ὑπενεχθήσεται ἢ Τριάς, πῶς ἄφθαρτος; Καί πῶς Θεός ὁ παρ' ὑμῖν φθαρτός Τρισυπόστατος; **Ἄκρωσ καί κατὰ κράτος Θεομαχεῖτε**, τροπῇ ὑποτάσσοντες τοῦ Λόγου τήν Ὑπόστασιν καί τῆς ἀπλότητος καί ἀφθαρσίας τήν Τριάδα καθαιροῦντες. Ἄκρωσ καί κατὰ κράτος ἀμοίρους τῆς Τριαδικῆς Ἁγίας Χάριτος ἑαυτοῦς καθιστᾶτε, τῇ μερίδι τοῦ Λόγου ἀναξιούμενοι, ξένοι τῆς τοῦ Χριστοῦ γεύσεως μένοντες, τῇ βδελυρᾷ ἀρνησιχριστία ἐπιμένοντες καί τῆς αἰωνίου ἀπωλείας ὁδόν τοῦ Κἄιν μετά τοῦ Κτενᾶ ἀπάγοντες.

ΤΟ ΔΙΑΒΟΛΟΧΑΡΤΟΝ ΚΑΙ ΘΗΣΙΓΕΝΕΣ ΕΚΤΡΩΜΑ ΤΩΝ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΩΝ ΚΑΙ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΩΝ

«ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν· εἰ γάρ ἦσαν ἐξ ἡμῶν, μεμενήκεισαν ἂν μεθ' ἡμῶν· ἀλλ' ἵνα φανερωθῶσιν ὅτι οὐκ εἰσὶ πάντες ἐξ ἡμῶν» (Α' Ἰωάννου Β' 19).

Μετά παρέλευσιν 3,5 ἐτῶν οἱ Αἰρετικοὶ Οἰκουμενισταί, Ἐκκλησιολογία, Θεοχριστομάχοι, Τριαδομάχοι, Σωτηριομάχοι, ἀναδιπλωθέντες δίδουν τὸν τελευταῖον σφαδασμὸν, ξεθάπτοντες τὸ ΘΗΣΙΓΕΝΕΣ ΕΚΤΡΩΜΑ ΤΟΥΣ, τὸ ὁποῖον ὑπὸ τῆς Συνειδήσεως τοῦ πληρώματος τοῦ Σώματος τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΤΡΙΑΔΙΚΟΥ ΘΕΟΥ ἐ-
χαρακτηρίσθη ὡς ΔΙΑΒΟΛΟΧΑΡΤΟΝ, ΔΙΑΒΟΛΟΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ἢ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ τοῦ ΣΑΤΑΝΑ .

Συγκεκριμένως τὸν περασμένον Αὐγούστου (2005) κυκλοφόρησεν δειλά - δειλά καὶ ὄχι παντοῦ τὸ Διαβολόχαρτον ὅπως τὸ ὀνομάζουν καὶ οἱ ἴδιοι, φέρον τὸν τίτλον «Ἐγκύκλιος» καὶ ἡμερομηνίαν **3 - 6 - 2005**. Ὁ τρόπος δημοσιεύσεώς του δίδει τὴν ἐντύπωσιν ὅτι εἶναι ἀμφιβόλου προελεύσεως καίτοι φέρει δακτυλογραφημένα τὰ ὀνόματα τῶν ἐκδοτῶν του, ἄνευ χειρογράφου ὑπογραφῆς καὶ σφραγίδος, καθὼς καὶ οἱ ἴδιοι ἀποποιοῦνται τὴν πατρότητά του, φοβούμενοι νὰ ἀναλάβουν τὴν εὐθύνην τοῦ ἐκτρώματός των. Εἶναι περιέργος ἡ ἐμφάνισίς του καθὼς καὶ ὁ τρόπος δημοσιεύσεώς του. Προκαλεῖ καὶ δημιουργεῖ θυμηδίαν, ἀπορίαν καὶ ἀμφιβολίαν ἴσως περὶ τῆς προελεύσεώς του.

Πρὶν ἐξηγήσομεν τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους ἀμφιβάλλομεν περὶ τῆς προελεύσεώς του, ἀξίζει νὰ ἀναφερθῶμεν ἱστορικῶς εἰς τὰ χρονικὰ σημεῖα τῆς ἐμφανίσεώς του.

Πρῶτον: Τὸ ἐν λόγω Διαβολόχαρτον συνετάχθη ὑπὸ τοῦ Ἀρχιεπισκόπου καὶ Οἰκουμενιστοῦ Λ. Δ. Κτενᾶ καὶ κατετέθη τὴν **27 - 3 - 2002** εἰς τὴν συγκέντρωσιν κληρικῶν μοναχῶν καὶ λαϊκῶν καὶ ὄχι Σύνοδον Ἀρχιερέων, καίτοι ἦσαν παρόντες οἱ Ἀρχιερεῖς, οἱ ὁποῖοι ἦσαν οἱ «μὴ νοοῦντες μῆτε ἄλέγουσι μῆτε περὶ τίνων διαβιβαιοῦνται» (Α' Τιμ. Α' 6 - 7), ὅπως οἱ ἴδιοι ὠμολόγησαν, καὶ ὅπως φαίνεται ἀπὸ τὸν κάτωθι διάλογον, ἐνώπιον (30) περίπου παρισταμένων κληρικῶν μοναχῶν καὶ λαϊκῶν:

Κτενᾶς πρὸς Κοζάνης Τίτον: Σεβ/τε, ὁ Χριστὸς εἶναι Αἰώνιος ἢ ὄχι;

Κοζάνης Τίτος: (Μετά ἀπὸ σκέψιν καὶ ἀφοῦ περιέφερε τὸ βλέμμα του ἄνω καὶ γύρω λέγει): Δέν ξέρω (!).

Κτενᾶς: Δέν ξέρετε ἐάν ὁ Χριστὸς εἶναι Αἰώνιος ἢ ὄχι;

Κοζάνης Τίτος: Ὁχι, δέν γνωρίζω.

Κτενᾶς: Καὶ τότε πῶς θὰ πάρετε νὰ διαβάσετε τὴν Ἐγκύκλιον πού σᾶς ἐτοίμασα καὶ νὰ τὴν ἐλέγξετε ἐάν ἔχη λάθη ἢ ὄχι;

Κοζάνης Τίτος: «Ξέρω καὶ γώ;» (!)

Πρέπει νὰ ἀναφερθῆ ὅτι εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ Κτενᾶ οὔτε ὁ Μεσσηνίας Γρηγόριος ἀπήντησεν, ἐνῶ ἦτο παρῶν.

Προηγουμένως ὁμοίως, οἱ δύο Ἀρχιερεῖς, Μεσσηνίας Γρηγόριος καὶ Κοζάνης Τίτος, εἶχον δηλώσει ὅτι θὰ κυκλοφοροῦσαν φωτοτυπημένον τὸ προτεινόμενον ὡς ἐγκύκλιον σχέδιον τὴν ἐπο-

μένην, ἤτοι τὴν **28 - 3 - 2002**.

Δεύτερον: Τὴν **28 - 4 - 2002** ἀπεστάλησαν οἱ «ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ» τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Χρυσοστόμου καὶ δύο Θεολόγων περὶ τοῦ Διαβολοχάρτου, ὅπου ἐπισημαίνονται τὰ κυριώτερα ἀπὸ τὰ πολλαπλᾶ Αἰρετικά σημεῖα εἰς αὐτό.

Μετά τὴν ἀποστολὴν τῶν «Παρατηρήσεων», παρῆλθον τρεῖς μῆνες ἄπρακτοι χωρὶς νὰ δεχθῶν συζητήσιν καὶ ἐξέτασιν ἐπὶ τῶν αἰρετικῶν θέσεων τοῦ αἰρετικοῦ ἐγγράφου των.

Τρίτον: Τὴν **3 - 7 - 2002** ἡμέραν Τρίτην, γενομένης συνάξεως, (ὄχι Συνόδου ὑπὸ μόνων τῶν Ἀρχιερέων), προσῆλθεν ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Εὐθύμιος Ἐπιφανίου, καθηγητῆς Θεολόγος καὶ Λυκειάρχης, καὶ ἐζήτησεν προσωπικὴν ἀκρόασιν ὑπὸ μόνον τῶν Ἀρχιερέων. Ἐξεληθόντων ἀπάντων, λαϊκῶν, μοναχῶν καὶ κατωτέρων κληρικῶν, παρέμειναν οἱ τρεῖς Ἀρχιερεῖς, ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Παῦλος καὶ ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Εὐθύμιος.

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Εὐθύμιος ἀφοῦ ἀνέγνωσεν καὶ κατέθεσεν εἰς τοὺς Ἀρχιερεῖς δισέλιδον ὑπογεγραμμένην χειρόγραφον ἐπιστολὴν του περὶ τοῦ ἐν λόγῳ θέματος, τοῦ Διαβολοχάρτου, ἔλαβεν αὐτό ἀνά χεῖρας καὶ ἐνώπιον τῶν Ἀρχιερέων τό κατέκαυσεν. Οἱ Ἀρχιερεῖς ἐκπληκτοὶ καὶ μὴ δυνάμενοι νὰ ἀντιδράσουν ἔμειναν ἄφωνοι, διότι ἀγνοοῦσαν παντελῶς τὸ περιεχόμενον τῆς Διαβολοεγκυκλίου, καίτοι πρὶν (4) μῆνες εἶχον δηλώσει ὅτι θὰ τὸ ἐκυκλοφοροῦσαν.

Τέταρτον: Τὴν **5 - 7 - 2002** καὶ ἡμέραν Πέμπτην ἐγένετο πάλιν σύναξις (ὄχι Σύνοδος) καὶ ἐζήτησαν οἱ δύο Ἀρχιερεῖς νὰ υπογραφῆ ἡ Διαβολοεγκύκλιος, αὐτὸ τὸ Διαβολόχαρτον, τὸ Σύγγραμμα τοῦ Σατανᾶ, ἐν μέσῳ ὕβρεων καὶ ἀπειλῶν ἀπειλοῦντες ὅτι θὰ

εἶναι αἰρετικοὶ ὅσοι δέν τὸ ὑπογράψουν.

Σημείωσις: Πρέπει νὰ ἀναφερθῆ ὅτι, περὶ τοῦ ἐν λόγῳ θέματος ΟΥΔΕΠΟΤΕ ἐπὶ δύο ἔτη συνῆλθεν ἡ Ἱερά Σύνοδος μόνον ὑπὸ τῶν Ἀρχιερέων διὰ νὰ συζητήσῃ, ἐξετάσῃ καὶ ἀναλύσῃ Ἀγιογραφικῶς καὶ Ἀγιοπατερικῶς τὰ περὶ «ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ «ἢ περὶ τοῦ «Ἐκκλησιολογικοῦ θέματος», διότι δέν εἶχον ὑπόψιν τοὺς τὸ περιεχόμενον αὐτοῦ, καὶ παρά ταῦτα, ἀγνοοῦντες καὶ τοῦτο τὸ ὑπέγραψαν.

Ὀλίγον πρό τῆς υπογραφῆς ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Εὐθύμιος Ἐπιφανίου ἠρώτησεν τοὺς δύο Ἀρχιερεῖς, Γρηγόριον καὶ Τίτον, ἐνώπιον (30) καὶ πλέον ἀτόμων:

Ἀρχιμανδρίτης Εὐθύμιος: «Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς, τὸ ἐγγράφον αὐτὸ τὸ ὁποῖον θὰ ὑπογράψετε σήμερον, ὅλοι οἱ κληρικοί, μοναχοὶ καὶ λαϊκοὶ ὡς Ἐγκύκλιον, τὸ ὁποῖον κανονικῶς ὑπογράφεται μόνον ὑπὸ Ἀρχιερέων, τὸ ἔχετε μελετήσει; Ξέρετε τί περιέχει; Γνωρίζετε τὸ περιεχόμενον του;»

Οἱ δύο Ἀρχιερεῖς Γρηγόριος καὶ Τίτος ὁμοφώνως ἀπαντοῦν: «Δέν τὸ γνωρίζομεν, ἐμεῖς εἴμαστε ἀγράμματοι, δέν εἴμαστε θεολόγοι καὶ δέν ξέρομεν».

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Εὐθύμιος λέγει: «Καλὰ καὶ πῶς θὰ ὑπογράψετε ἓνα κείμενον τοῦ ὁποίου τὸ περιεχόμενον, ὅπως λέγετε, δέν γνωρίζετε καὶ μάλιστα ὑποχρεώνετε καὶ τοὺς ἱερεῖς νὰ τὸ ὑπογράψουν;»

Οἱ δύο Ἀρχιερεῖς σιωποῦν.

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Εὐθύμιος ἀπευθυνόμενος πρὸς τοὺς Ἱερεῖς, Διάκονους καὶ Μοναχοὺς λέγει: «Σεβαστοὶ Πατέρες, γνωρίζετε τί περιέχει αὐτὸ τὸ κείμενον διὰ τὸ ὁποῖον σᾶς ἐκάλεσαν νὰ ὑπογράψετε;»

Οἱ ἱερεῖς, Διάκονοι καὶ Μοναχοὶ

ἀπαντοῦν ὁμοφώνως: «Ὅχι δέν τό γνωρίζομεν, δέν τό ξέρομεν καί δέν ἔχομεν ὑπ' ὄψιν μας τί περιέχει (!).»

Ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Εὐθύμιος: «Σεβαστοί Πατέρες ἐγώ τό ἐμελέτησα καί ἐπροχθές τήν Τρίτην 3 - 7 - 2005 τό ἔκαυσα ἐνώπιον τῶν Ἀρχιερέων. Προσέξτε διότι περιέχει Αἱρέσεις καί δέν εἶναι Ὁρθόδοξον!»

Μετά ἀπό αὐτό ἐμοίρασεν εἰς ὅλους φωτοτυπίες τῶν ὑπολειμμάτων τοῦ καέντος Διαβολοχάρτου καί τῆς χειρογράφου ἐπιστολῆς του, τήν ὁποίαν εἶχεν ἐπιδώσει εἰς τούς Ἀρχιερεῖς τήν ἡμέραν πού τό κατέκαυσεν.

Ἐπίσης διά τήν ἱστορίαν καταγράφομεν καί ἄλλο ἓνα περιστατικόν, τό ὁποῖον συνέβη κατά τήν 5-7-2002 καί ὀλίγον πρό τῆς ὑπογραφῆς τῆς Αἰρετικῆς Ἐγκυκλίου καί ἀφορᾶ τόν τότε Μεσσηνίας Γρηγόριον. Ἐνῶ εἰς τήν αἴθουσα ἐπικρατοῦσε σύγχυσις, φωναί καί ὀχλαγωγία πεζοδρομίου, ὅπου ἀνεύθυνοι φωνασκοῦσαν «μή γνωρίζοντες περί τίνων διαβεβαιοῦνται», ὁ πρῶν Μεσσηνίας ἐγερθεῖς ἐκ τῆς θέσεώς του, καί ἐκτός ἑαυτοῦ εὐρισκόμενος, ἤρχισεν νά φωνάζη δυνατά καί παρατεταμένα βλέποντας πρός τό μαγνητόφωνον, τό ὁποῖον ἦτο ἐπί τοῦ γραφείου καί τό ὁποῖον κατέγραφε τά γενόμενα ἐν τῇ αἰθούσῃ: «ΑΝΑΘΕΜΑΑΑΑ, ΑΝΑΘΕΜΑΑΑΑ, ΑΝΑΘΕΜΑΑΑΑ, ΑΝΑΘΕΜΑΑΑΑ, στίς ἐκκλησίες τῶν ἀγγέλων καί σ' αὐτούς πού πιστεύουν σέ ἐκκλησίες ἀγγέλων«(! ! !). Καί... «Αὐτοί εἶναι κάλτσες τοῦ Διαβόλου».

Αἱ ἀνωτέρω ἐκφράσεις, ἡ ὑπόλοιπος ὀχλαγωγία καί τά ἀσυνάρτητα λόγια ὑπάρχουν ὅλα μαγνητοφωνημένα ὡς μαρτυρίες.

Πέμπτον: Τό ἐν λόγῳ Διαβολόχαρτον τό εἶχον (4) μῆνας εἰς τάς χεῖρας των καί θά τό ὑπέγραφον ὅλοι τους, ἀγνοῶντες τό περιεχόμενόν του(!).

Σημειωθήτω ὅτι ὑπέγραφαν κατόπιν χωρίς κᾶν νά συζητήσουν, ὡς ἦσαν ὑποχρεωμένοι, οὔτε αὐτό οὔτε τάς «Παρατηρήσεις» τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Χρυσοστόμου τᾶς ὁποίας εἶχεν ἀποστείλει τήν 28-4-2002 χαρακτηρίζων αὐτό ὡς Αἰρετικόν. Οἱ μὴ ὑπογράψαντες, ἐκτός τοῦ Θεσσαλονίκης Χρυσοστόμου, ἦσαν 10 ἄτομα.

Ἑκτον: Δύο ὥρες μετά τήν ὑπογραφήν τῆς Διαβολοεγκυκλίου καί ἀφοῦ ἀνεχώρησαν ὅλοι οἱ ὑπογράψαντες κληρικοί κ. λ. π. καθῶς καί ὁ Μεσσηνίας Γρηγόριος, συνέβη τό ἐξῆς περιστατικόν: Μία ὁμάδα Κληρικῶν καί λαϊκῶν, οἱ ὁποῖοι πρό ὀλίγου εἶχον ὑπογράψει μαζί μέ τούς ἄλλους, ἀπεφάσισαν, ἄκουσον! ὅτι τό προτεινόμενον διά Ἐγκύκλιον σχέδιον εἶχε λάθη! Καί αὐτοί, ἀνεπισήμως, μόνοι των, χωρίς ἐντολήν Ἀρχιερέων, ἀγνοῶντες τούς ὑποδειγματικά, ἀπεφάσισαν νά τό διορθώσουν. Ἐνημέρωσαν μάλιστα τηλεφωνικῶς καί τόν Σεβ/τον Θεσ/νίκης Χρυσόστομον νά μεταβῆ καί πάλιν εἰς τά Γραφεῖα διά τήν «διόρθωσιν».

Καί ἐρωτῶμεν, διατί ἄφησαν προηγουμένως νά γίνῃ ὅλη ἡ «φασαρία» καί ὀχλαγωγία, ἐφ' ὅσον γνώριζαν ὅτι τό σχέδιο Ἐγκυκλίου χρειάζεται διόρθωσιν; διατί δέν ἠρνήθησαν νά ὑπογράψουν ἐνώπιον ὄλων εἰς τήν σύναξιν; διατί ὑποτίμησαν τάς ὑπογραφάς τῶν ὑπολοίπων ὑπογραψάντων καί μέ ποιό δικαίωμα; Ὡς ἦτο λογικόν, ὁ Σεβ/τος Θεσ/νίκης ἐξήγησε ὅτι διά νά μπορέσῃ νά ἐπέμβῃ εἰς τό κείμενον πρέπει νά ὑπάρξῃ ἔγγραφος πρόσκλησις τῶν Ἀρχιερέων, καί ἐφ' ὅσον τοῦτο δέν ἐγένετο, δέν μετέβῃ εἰς τά Γραφεῖα.

Τότε μόνοι των ἐπενέβησαν εἰς τό ἐν λόγῳ Αἰρετικόν κείμενον καί ἤρχισαν νά τό τροποποιοῦν, ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ὑπογραψάντων κληρικῶν καί μοναχῶν

τούς οποίους είχαν καλέσει μόνον διὰ νά υπογράψουν χωρίς νά γνωρίζουν τί υπογράφουν.

Αἱ τροποποιήσεις συνεχίσθησαν ἐπί 4 - 5 ἡμέρες ὑπό τῆς πρώτης ομάδος.

Τάς πρώτας τροποποιήσεις δέν τάς ἐδέχθη ὁ Ἀρχιεπιστάρχης καί Οἰκου-
μενιστής Κτενᾶς καί ἐπέφερε καί αὐτός ἄλλας τροποποιήσεις ἐπί τῶν τροποποιήσεων.

Τελικῶς μετὰ τάς ἀλλεπαλλήλους καί πολλαπλᾶς τροποποιήσεις ἐστάλη τήν **6 - 8 - 2002** εἰς τόν Θεσσαλονίκης Χρυσόστομον, διὰ τοῦ ἱερομονάχου Θεοφύλακτου Χαντῶνα, ὑπογεγραμ-
μένη καί ἐσφραγισμένη ὑπό τῶν δύο Ἀρχιερέων, διὰ νά τήν υπογράψῃ καί αὐτός. Αἱ τρεῖς ἤ καί περισσότεραι
ἐπεμβάσεις των ὅμως, εἶχον ἤδη
καταστήσει τό ἔγγραφο ΑΚΥΡΟΝ,
ΑΝΥΠΟΣΤΑΤΟΝ, ΑΝΥΠΑΡΚΤΟΝ,
καί ΘΝΗΣΙΓΕΝΕΣ ΕΚΤΡΩΜΑ.

Ἀξιοσημείωτος εἶναι ὁ διάλογος ὁ ὁποῖος διημοίφθη μεταξύ τοῦ Μητρο-
πολίτου Θεσσαλονίκης κ. Χρυσοστόμου καί τοῦ Ἱερομονάχου Θεοφύλακτου Χαντῶνα, ὅταν τοῦ ἔφερε τήν Αἵρετικήν ἐγκύκλιον (6 - 8 - 2002), καί τόν πα-
ραθέτομεν κατά τό δυνατόν αὐτούσιον, ὥστε νά βοηθηθῇ ὁ ἀναγνώστης νά σχηματίσῃ μίαν εἰκόνα σχετικῶς μέ τήν ἐπικρατήσασαν κατάστασιν.

Ἁ Θεσσαλονίκης Χρυσόστομος: Πάτερ Θεοφύλακτε, ἔχεις φωτοτυπη-
μένο ἀντίγραφο τῆς Ἐγκυκλίου πού υπογράψατε;

Ἁ π. Θεοφύλακτος: Ὅχι, δέν ἔχω, δέν μοῦ δώσανε.

Ἁ Θεσσαλονίκης: Καλά, δέν σᾶς δώσανε ἀντίγραφο; Τουλάχιστον γνωρίζεις τί περιέχει τό κείμενο πού υπογράψατε;

Ἁ π. Θεοφύλακτος: (Χαμογελῶν-
τας) Naί, ἐκεῖνο πού μάς ἔδωσαν.

Ἁ Θεσσαλονίκης: Naί, ἀλλά τί ἔλεγε

ἐκεῖνο τό κείμενο πού σᾶς ἔδωσαν;

Ἁ π. Θεοφύλακτος: Ἐ, Αὐτά πού μάς εἶπαν τότε... ἐκεῖνη τήν ἡμέρα...

Ἁ Θεσσαλονίκης: Καλά, δέν γνωρίζεις τί ὑπέγραψες; Αὐτό τό κείμενο θά κυκλοφορῇ μέ τήν υπογραφή σου, ὡς Ἐγκύκλιος εἰς τόν κόσμον ὅλον, καί σύ δέν γνωρίζεις τί ἔχεις υπογράψει καί τί περιέχει αὐτό τό ἔγγραφο; Ὁ κόσμος θά τό μάθῃ καί σύ δέν τό γνωρίζεις; Δηλαδή θά μάθῃς τό περιεχόμενον του ἀπό τόν κόσμον πού θά τό διαβάσῃ; Καλά, πάτερ, εἶναι λογικό καί ὑπεύθυνο αὐτό; Πῶς αἰσθάνεσαι; Εἶσαι ἱκανοποιημένος γι' αὐτό;

Ἁ π. Θεοφύλακτος: (Ἐν ἀμηχανίᾳ, θορυβημένος καί ἀμυνόμενος) Ἐ, καλά τί μέ ρωτᾶς ἐμένα;... Δέν θυμᾶσαι; Ἀφοῦ οὔτε οἱ Ἀρχιερεῖς δέν γνώριζαν τί ὑπέγραψαν, ὅπως εἶπαν, οὔτε οἱ ἄλλοι ἱερεῖς πού ὑπέγραψαν γνώριζαν, οὔτε γνωρίζουν τί περιέχει τό ἔγγραφο. Καί οὔτε καί αὐτοῖ ἔχουν ἀντίγραφο ἐκεῖνου πού ὑπέγραψαν.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω δέν νομίζομεν ὅτι χρειάζονται σχόλια !!!

Ἁ Μητροπολίτη Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομος ὄχι μόνον δέν τό ὑπέγραψεν, ἀλλά τούς ἀπέστειλεν ἐπιστολήν, καθῶς καί τήν τροποποιη-
μένην ψευδοεγκύκλιόν των μέ τάς δύο καί τρεῖς τροποποιήσεις μέ μαῦρα, μπλέ καί κόκκινα γράμματα εἰς τό κείμενον τῆς, διὰ νά φαίνεται ποίας ἀλλαγᾶς καί ποίας τροποποιήσεις ἐπέφερον εἰς τό κείμενον τό ὁποῖον ὑπέγραψαν τήν 5-7-2002, χαρακτηρίζων ὅλον τό ἔγγραφο Ἀἵρετικόν καί Ἀπαράδεκτον δι' Ὁρθόδοξον Σύνοδον.

Ἐβδομον: Οἱ δύο ἀρχιερεῖς ἐζήτησαν ἀπό τόν Θεσσαλονίκης νά τούς ἀπο-
στείλῃ γραπτῶς τά αἵρετικά σημεῖα τῆς Διαβολοεγκυκλίου διὰ νά τά ἐξετάσουν εἰς τήν Σύνοδον τῶν Ἀρχιερέων.

Ὁ Μητροπολίτης Θεσ/νίκης κ. Χρυσόστομος τούς απέστειλε τὴν **29-10-2002** μίαν 7/σέλιδον ἐπιστολὴν ὡς ἀπάντησιν καὶ μίαν 15/σέλιδον μέ 11 αἰρετικά σημεῖα τὰ ὅποια εἶχεν ἀναλύσει διὰ νά ὑποδείξῃ τὰς Αἰρέσεις των.

Μετά παρέλευσιν (45) ἡμερῶν χωρὶς ἀπάντησιν ἐκ μέρους αὐτῶν, ἀπέθανεν αἰφνιδίως ὁ Κοζάνης Τίτος, τὴν **12 - 12 - 2002** ὅπως εἶπον, καίτοι ἐκ τοῦ περιβάλλοντός των διέρρευσαν καὶ διαρρέουν φῆμαι ὅτι εἶχεν ἀποθάνει δύο ἡμέρες ἐνωρίτερον καὶ αὐτοὶ τὸ ἔκρυπτον διὰ λόγους καὶ σκοπιμότητες ὅπου ἐκεῖνοι γνωρίζουν.

Ὅγδοον: Τὴν ἐπομένην, **13-12-2002** μεταβάντος τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομου, διὰ τὴν κηδεῖαν τοῦ Κοζάνης Τίτου, εἰς τὴν Μονὴν Γοργοϋπηγκοῦ Λαμίας, δέν τοῦ ἐπέτρεψαν νά εἰσέλθῃ οὔτε εἰς τὴν ἐξωτερικὴν αὐλὴν τῆς Μονῆς καὶ μετά φωνῶν, ὕβρεων καὶ βανδαλιστικῶν διαθέσεων, τοῦ «πέταξαν» ἓνα χαρτί ἀνεπίσημον καὶ ἀνυπόστατον ὡς ἐκκλησιαστικόν ἔγγραφον μέ ἡμερομηνίαν 8-12-2002, διακόπτοντες Ἐκκλησιαστικὴν καὶ πνευματικὴν κοινωνίαν μετ' αὐτοῦ μὴ ἀφήσαντες αὐτόν νά κατέλθῃ κἄν τοῦ αὐτοκινήτου.

Αὐτὴ ἡ ἐνέργειά των εἶναι ἢ πλέον ἀντικανονικὴ, παράνομος, ἀντιεκκλησιαστικὴ καὶ ἐκτὸς πάσης λογικῆς. Τούς καθιστᾷ δι' ἓναν ἐπὶ πλέον λόγον Αἰρετικούς, ἐπεὶδὴ ΑΠΕΦΥΓΟΝ νά συζητήσουν ἐν Συνόδῳ τὰ ΑΙΡΕΤΙΚΑ καὶ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΑ σημεῖα τῆς Διαβολοεγκυκλίου, τουλάχιστον ὅπως καὶ οἱ ἴδιοι εἶχον ζητήσῃ καὶ ὑποσχεθῇ καὶ ὅπως ἔπρεπεν. Διέκοψαν Ἐκκλησιαστικὴν Κοινωνίαν ἀνευ Συνοδικῆς ἐξετάσεως τῶν Αἰρέσεών των, διότι ἐφοβοῦντο νά συζητήσουν, ὡς παντελῶς ἀγνοοῦντες τὸ θέμα περὶ «Ἐκκλησίας».

Ἐννατον: Μετά τὴν Σχισματικὴν, Πραξικοπηματικὴν καὶ Ἀντικανονικὴν αὐτὴν ἐνέργειά των ὁ Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ. κ. Χρυσόστομος ἔστειλε προσωπικὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν Μεσσηνίας Γρηγόριον ζητῶν ὅπως συναντηθοῦν μόνοι των οἱ δύο Ἀρχιερεῖς διὰ νά ἐξευρεθῇ λύσις τοῦ προβλήματος. Ὅμως οὐδεμίαν ἀπάντησιν ἔλαβεν.

Ἡ τελευταία ἐνέργεια τοῦ τότε Μεσσηνίας Γρηγορίου ἦτο νά στείλῃ τὴν **17-12-2002** τὴν ὀριστικὴν ἀπόσχισίν του ἀπὸ τὸν Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης κ. Χρυσόστομον.

Κατόπιν αὐτῶν τὴν **20 - 12 - 2005,** ἦτοι ἐντὸς 10 περίπου ἡμερῶν ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Κοζάνης Τίτου προέβη μόνος του εἰς Πραξικοπηματικὰς, παρανόμους καὶ Ἀντικανονικὰς χειροτονίας ἐπισκόπων. Δέν ἀνέμενε νά περάσῃ οὔτε τὸ 40νθήμερον μνημόσυνον τοῦ Κοζάνης(!).

Δέκατον: Μετά τὰς Ἀντικανονικὰς, Παρανόμους, Πραξικοπηματικὰς καὶ ἐκθέσμους, ὑπὸ ἐνός χειροτονίας ἐπισκόπων εἶχον ὄλην τὴν εὐχέριαν νά δημοσιεύσουν τὸ Διαβόητον ΔΙΑΒΟΛΟΧΑΡΤΟΝ, τὸ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ αὐτοῦ τοῦ ΣΑΤΑΝΑ, τὴν ΔΙΑΒΟΛΟΕΓΚΥΚΛΙΟΝ, τὸ ΘΝΗΣΙΓΕΝΕΣ των ΕΚΤΡΩΜΑ, ἀλλὰ δέν τό ἔκαναν.

Διατί δέν τό ἐδημοσίευσαν; Ἦσαν μόνοι των χωρὶς τὸν Θεσσαλονίκης. Διατί δέν τό ἐδημοσίευσαν ἀμέσως καθὼς εἶχον δηλώσει τὴν 27-3-2002, ὅτι δηλαδὴ ἦτο ὀρθόδοξον καὶ θά τό ἐδημοσίευσεν τὴν ἄλλην ἡμέραν 28-3-2002;

Διατί δέν τό ἐδημοσίευσαν ἐπὶ 3,5 ἔτη; Τί τούς ἐμπόδιζεν ἐπὶ τόσα ἔτη;

Ποῖος ἡμπόδιζεν τὸν Γρηγόριον μετὰ τὸν χωρισμόν του καὶ δέν τό ἐδημοσίευσεν ἀμέσως, ἐνῶ ἦτο μόνος του;

Διέδιδαν ὅτι ἡ μὴ ὑπογραφή τοῦ Διαβολοχάρτου ἦτο ἡ αἰτία τοῦ

χωρισμού. Διατί όταν έχωρίσθη δέν τό έδημοσίευσεν;

Διατί; Διατί; Διατί; Διατί; (Πολλά αναπάντητα ΔΙΑΤΙ).

Μήπως έπειδή έχουν πάθει ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΗΝ ΣΥΓΧΥΣΙΝ και αυτή άκριβώς τούς ώδήγησεν εις τόν ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΝ τών ΑΙΡΕΣΕΩΝ και εις τό ΣΑΤΑΝΙΚΟΝ ΣΧΙΣΜΑ και ΠΡΑΞΙ-ΚΟΠΗΜΑ;

Άκόμη και μετά τήν τετραετία και μέχρι σήμερα δέν ήδυνήθησαν νά εκφράσουν τό Έκκλησιολογικόν των «Πιστεύω», όμοφώνως και έπισήμως ώς «μή νοούντες μήτε ά λέγουσιν μήτε περί τίνων διαβεβαιούνται» (Α' Τιμ. Α' 6 - 7).

Είναι εκτεθειμένοι εις τόν έαυτόν τους, εις τό περιβάλλον τους, εις τούς άβούλους όπαδούς των και εις τήν Ίστορία διότι έξέθαψαν τό Θνησιγενές εκείνο εκτρωμα, τό έν άποσυνθέσει εύρισκόμενον, του όποιου φοβούνται νά αναλάβουν ένυπογράφως τήν ευθύνην της Πατρότητος.

Δέν τολμούν νά ΔΙΑΤΥΠΩΣΟΥΝ τό Έκκλησιολογικόν των «Πιστεύω» διότι έχουν πάθει ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΗΝ ΣΥΓΧΥΣΙΝ έξ αιτίας του ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΥ ΤΩΝ ΑΙΡΕΣΕΩΝ εις τόν όποιον έχουν περιέλθει και έγκλωβισθη και εκ του όποιου δέν θά έξέλθουν ποτέ.

Τά έρωτήματα θά παραμένουν αιωνίως αναπάντητα. Δέν θά δυνηθούν νά άπαντήσουν όσα και άν ειπούν.

Μετά 2,5 έτη από τό Άντίχριστον Σχίσμα και Πραξικόπημα και 3,5 έτη από τήν ήμέρα όπου δήθεν θά τό έδημοσίευσεν και δέν έτόλμησαν νά τό κάνουν, κάποιοι τυμβωρύχοι και νεκροθάπται άπετόλμησαν νά ξεθάψουν τό ήδη έν άποσυνθέσει εύρισκόμενον θνησιγενές εκτρωμα, και νά τό επαναφέρουν εις τήν επιφάνεια τόν Αύγουστον του 2005, άν και όζη

Δυσοσμία Κολάσεως.

Άφου λοιπόν προσέθεσαν και τροποποίησαν και πάλιν τό Διαβολόχαρτο τό διέδωσαν δειλά-δειλά και όχι παντού, πλαστογραφούντες τό κείμενον των δύο τότε άρχιερέων. Μήπως θά πρέπει νά τό μελετήσουν και πάλιν και νά τό τροποποιήσουν διά πολλοστήν φοράν;

Εις αυτό τό σημείον επανερχόμεθα εις εκείνο όπου εις τήν άρχήν αναφέρουμεν, ότι δηλαδή προκαλεί θυμηδία, άπορία και άμφιβολία περί της προελεύσεως του και είναι άξιον έρωτημάτων και παρατηρήσεων. Και έξηγουμεν διατί:

1) Δέν κυκλοφόρησαν τό άρχικόν κείμενον της 5 - 7 - 2002 με όλας τάς ύπογραφάς των κληρικων μοναχων. ΔΙΑΤΙ;;;

2) Κυκλοφόρησαν τό τετράκις τροποποιημένον αίρετικόν έγγραφο του Γρηγορίου και του Τίτου, αλλά και πάλι χωρίς τάς ύπογραφάς και σφραγίδας, τάς όποιάς εκείνοι είχαν θέσει επ' αυτού. ΔΙΑΤΙ;;;

3) Προσέθεσαν διευκρινίσεις επί διευκρινίσεων και σημειώσεις επί σημειώσεων αι όποιαι αναιρούν ή μία τήν άλλην και τό καθιστούν λαβύρινθον, χωρίς ό αναγνώστης νά είναι εις θέσιν νά καταλήξη εις λογικόν συμπέρασμα, πολύ δέ περισσότερο εις θεολογικόν(!). ΔΙΑΤΙ;;;

4) Τήν Διαβολοεγκύκλιον δέν είχαν τό ήθικόν και νόμιμον δικαίωμα νά τήν δημοσιεύσουν και μάλιστα τροποποιημένην διότι ό Κοζάνης Τίτος όσον ήτο έν ζωή και ένω είχε τόν χρόνον, (2 έτη), δέν θέλησε νά τήν δημοσιεύση άν και τήν είχε υπογράψει.

Μετά τόν θάνατον του Κοζάνης, δέν είχε δικαίωμα νά τήν δημοσιεύση ό μόνος επίζων πρώην Μεσσηνιας Γρηγόριος με τήν ύπογραφήν του ήδη αποθα-

νόντος. Θά ήμποροῦσε ὁμως νά τήν δημοσιεύση, ἐάν τό ἐπεθύμη μέ μόνην τήν ιδιικήν του ὑπογραφήν, λαμβάνων ἀπολύτως τήν εὐθύνην του. Δέν τό ἔπραξεν. ΔΙΑΤΙ;;;

5) Ἐάν τό κείμενον πού εἶχον ὑπογράφει τήν **5-7-2002** ἤτο ὀρθόδοξον, ἠδύναντο νά δημοσιεύσουν ἐκεῖνο, μέ τάς ὑπογραφάς τῶν κατωτέρων κληρικῶν καί μοναχῶν χωρίς τάς, ἐπί 4 ἢ 5 φοράς τροποποιήσεις καί ἄνευ τῶν προλόγων, ἐπιλόγων καί τῶν σημειώσεων, τά ὁποῖα παρουσιάζουν ἕνα ἄλλο κείμενο, ἐν ἀδυναμία ἀντιδράσεως τοῦ Κοζάνης, φυσικά λόγω τοῦ θανάτου του καί ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ὑπολοίπων ὑπογραψάντων τήν 5-7-2002. Δέν τό ἔκαμαν. ΔΙΑΤΙ;;;

Αὐτό βέβαια ἐκτός ἀπό Αἰρετικούς τοὺς χαρακτηρίζει καί ὡς ΠΛΑΣΤΟΓΡΑΦΟΥΣ.

6) Δέν φέρει τάς ὑπογραφάς τῶν ὑπολοίπων κατωτέρων κληρικῶν, τοὺς ὁποῖους ὑπεχρέωσαν βιαίως νά ὑπογράψουν, χωρίς ἐκεῖνοι νά γνωρίζουν τό πρὸς ὑπογραφήν κείμενον. ΔΙΑΤΙ;;;

7) Περιέχει πλῆθος πολλαπλῶν Ἀντιχρίστων καί Οἰκουμενιστικῶν Αἱρέσεων καί ἀντιφατικῶν καί ἀλληλοσυγκρουομένων ἐννοιῶν καί νοημάτων. ΔΙΑΤΙ;;;

8) Περιέχει Ἀντιφάσεις ἐπὶ Ἀντιφάσεων αἱ ὁποῖαι αὐτοαναιροῦνται καί αἱ ὁποῖαι τό κατέστησαν ἔκτρομα, νεκρὸν ἐν τῇ γενέσει του. ΔΙΑΤΙ;;;

9) Δίδει τήν ἐντύπωσιν ὅχι μόνον διχασμένων, ἀλλὰ **τριχασμένων** ἀποφάσεων, χωρίς συνοχήν ἐννοιῶν καί νοημάτων τά ὁποῖα αὐτοαναιροῦνται, δηλαδὴ τό ἕνα ἀναιρεῖ τό ἄλλο καί τελικῶς αὐτοαναιρεῖται ὀλόκληρον τό Σατανικὸν αὐτό ἔγγραφο.

10) Ἡ μισή Σατανοεγκύκλιος καταδικάζει καί ἀναθεματίζει τήν ἄλλην

μισήν ὁπότε ἀπορρίπτεται ἀφ' ἐαυτοῦ τῆς αὐτουσίας καί ὀλόκληρος παραδίδεται εἰς τό πῦρ καί τό Αἰώνιον ΑΝΑΘΕΜΑ.

11) Περιέχει ὀρθόδοξα καί Αἰρετικά φρονήματα πρὸς παραπλάνησιν καί ἀποπροσανατολισμόν, ὅπως ἕνα δηλητηριασμένο φαγητό ἢ ἡ «**φόλα**» τήν ὁποῖαν πετοῦν εἰς τά ζῶα διὰ νά τά ἀποκτείνουν.

12) Ὅπως ὁ Διάβολος μετασχηματίζεται ὡς ἄγγελος φωτός διὰ νά παραπλάνησῃ τοὺς Χριστιανούς, κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον (Β' Κορ., ΙΑ', 14-15) τήν ἰδίαν τακτικὴν ἀκολουθοῦν καί οἱ ὀπαδοὶ τοῦ Διαβόλου, οἱ συντάκται τοῦ Διαβολοχάρτου.

13) Ψεύδεται ἀσυστόλως ὅλον τό κείμενον καί ὑποτιμᾷ τήν νοημοσύνην τῶν ἀναγνωστῶν. Μετέρχεται τό Ψεῦδος καί τήν ἀπάτην, διότι δέν ἀντέχει εἰς τήν Ἀλήθειαν τῆς Ὀρθοδόξου Πίστewς.

14) Χρησιμοποιεῖ Σατανικὴν Διαστροφήν, Παρερμηγίαν καί Διαστρέβλωσιν εἰς Ἀγιογραφικά, Ἀγιοπατερικά καί Ἵμνολογικά κείμενα, διότι οἱ συντάκται αὐτοῦ εἶναι ὁμόφρονες τῶν Ἀντιχρίστων Ἑβραιοχιλιαστῶν καί Οἰκουμενιστῶν καί δέν ἔχουν «Πιστεύω» οὔτε «Δόγματα» ἀλλὰ μόνον «σκοπὸν» κατὰ τό παπικὸν Ἰησοῦτικὸν Δόγμα, τό ὁποῖον ἔχει ὡς πυξίδα του τό: «**ὁ σκοπὸς ἀγιάζει τά μέσα**». Αὐτό ὁμως σημαίνει ὅτι ὁ πιστευὼν αὐτό μετέρχεται τά πάντα, ἤτοι οἰονδήποτε θεμιτόν ἢ ἀθέμιτον μέσον καί χρησιμοποιεῖ Αἰρετικά ἢ μὴ δόγματα διὰ νά ἐπιτύχῃ τῶν Σατανικῶν σκοπῶν του.

15) Δέν τολμοῦν νά ἀναφέρουν οὔτε διετύπωσαν ποτέ, τί ἐννοοῦν μέ τήν λέξιν «Ἐκκλησία», καί τοῦτο διὰ νά τήν ἐρμηνεύουν ὅπως τοὺς συμφέρει καί «βολεύει» κάθε φορά καί νά

ἐξάγουν, ἀναλόγως πρὸς τὰς Αἰρετικὰς ἐπιδιώξεις των, ὅποιον συμπέρασμα τοὺς ἐξυπηρετεῖ πρὸς ἐπικράτησιν τῶν Αἱρέσεών των.

16) Δέν καταδικάζονται αἱ Ἀντιχρισταὶ καὶ Οἰκουμενιστικαὶ Αἱρέσεις τοῦ Ἀρχιαιρεσιάρχου καὶ Οἰκουμενιστοῦ Λ. Δ. Κτενᾶ διὰ τὴν ἰσχυρίζεται ὅτι τὰ φυλλάδιά του εἶναι Ὁρθόδοξα, ἐνῶ περιέχουν πλῆθος Ἀντιχριστῶν οἰκουμενιστικῶν καὶ Χιλιαστικῶν Αἱρέσεων.

17) Ακολουθοῦν τὴν μέθοδον καὶ τακτικὴν τῶν ἀρχαίων σοφιστῶν πρὸς παραπλάνησιν τῶν ἀφελῶν, τῶν ἀπλῶν καὶ τῶν ἀμαθῶν, μέ διφοροουμένας ἐννοίας διὰ τῶν ὁποίων δύνανται νὰ δοθοῦν πολλαπλαῖ ἐρμηνεῖαι.

18) Γενικῶς τὸ ὄλον κείμενον θυμίζει τοὺς Χρησμούς τῆς Σατανικῆς Πυθίας τοῦ ἀρχαίου εἰδωλολατρικοῦ κόσμου, τοῦ Μαντείου τῶν Δελφῶν καὶ ὄλων τῶν Μαντείων τῆς ἀρχαίας πρὸ Χριστοῦ ἐποχῆς, μέ τὸ γνωστόν «ἤξεις ἀφίξεις οὐ θνήξεις ἐν τῷ πολέμῳ», τὸ ὅποιον ἐρμηνεύεται διττῶς. Αἱ διατυπώσεις τῆς Διαβολοεγκυκλίου ἀκολουθοῦν τὴν ἰδίαν Σατανικὴν τακτικὴν καὶ μέθοδον τῶν Χρησμῶν τῆς Πυθίας τῶν εἰδωλολατρικῶν Μαντείων μέ πολλαπλᾶς ἐννοίας, διὰ τὰς ὅσας χρησιμοποιοῦν ὅποια τοὺς βολεῦει καὶ νὰ ἐξάγουν ἀναλόγως, ὅποιο νόημα καὶ συμπέρασμα θέλουν.

19) Εἶναι καθαρὰ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΟΝ, ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΝ καὶ ΣΑΤΑΝΙΚΟΝ ΚΕΙΜΕΝΟΝ, τὸ ὅποιον προσπαθεῖ νὰ παρουσιάσῃ τὸν Ἀντιχριστὸν Οἰκουμενισμόν ὡς Ὁρθοδοξίαν, τὸν Διάβολον ὡς Ἄγγελον Θεοῦ, τὴν κόλασιν ὡς Παράδεισον καὶ τὸν Ἀντιχριστὸν ὡς Χριστόν. **Προσοχή! ΚΙΝΔΥΝΟΣ, ΘΑΝΑΤΟΣ!**

Τὸ κείμενον αὐτὸ ἀποτελεῖ **συνονθύλευμα** Ἀντιχριστῶν Οἰκουμενιστικῶν

Αἱρέσεων καὶ προῖόν ἀντισυνοδικῶν διαδικασιῶν, ἀντικανονικῶν ἐνεργειῶν, καὶ αἰσchrῶν συναλλαγῶν. Ὁρθῶς λοιπὸν ὀνομάζεται πλέον ὑπὸ τῶν ὀρθοδόξων μελῶν τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ **ΔΙΑΒΟΛΟΧΑΡΤΟΝ, ΔΙΑΒΟΛΟΕΓΚΥΚΛΙΟΣ καὶ ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ** καὶ ὀρθῶς **ἐχαρακτηρίσθη ΕΚΤΡΩΜΑ, δηλαδὴ ΝΕΚΡΟΝ ἐν τῇ ΓΕΝΕΣΕΙ ΤΟΥ.**

ΜΕΡΙΚΗ ΣΥΝΤΟΜΟΣ ΑΝΑΛΥΣΙΣ ΟΡΙΣΜΕΝΩΝ ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ ΘΕΣΕΩΝ ΤΗΣ ΔΙΑΒΟΛΟΕΓΚΥΚΛΙΟΥ ΤΩΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΙΟΜΑΧΩΝ, ΘΕΟΧΡΙΣΤΟΜΑΧΩΝ ΚΑΙ ΤΡΙΑΔΟΜΑΧΩΝ

Εἰς τὴν συνέχειαν παραθέτομεν ἀπὸ τὸ ἐν λόγῳ Αἰρετικόν κείμενον ὀρισμένας Ἀντιχριστοὺς Οἰκουμενιστικὰς Αἱρέσεις ἐκ τῶν ὁποίων καὶ Μία μόνον ἄρκει διὰ τὴν νὰ χαρακτηρισθῇ ὀλόκληρον τὸ κείμενον ὄχι μόνον Αἰρετικόν ἀλλὰ καὶ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΝ καὶ ΣΑΤΑΝΙΚΟΝ καὶ νὰ ἀπορριφθῇ αὐθωρεῖ.

ΠΡΩΤΟΝ: Εἰς τὴν σελίδα 4 καὶ εἰς τὴν τρίτην παράγραφον λέγει ὅτι ἡ διδαχὴ τοῦ οἰκουμενισμοῦ εἶχε ἐμφυτευθῆ εἰς τὴν Ἁγίαν ἡμῶν Ἐκκλησίαν.

Σχόλιον: Ἐφ' ὅσον εἶναι Ἁγία ἡ Ἐκκλησία, πῶς ἐνεφυτεύθη εἰς Αὐτὴν ὁ οἰκουμενισμός; Καὶ πῶς δέν τὸ ἀντελήφθησαν ἐπὶ (50) καὶ πλέον ἔτη; Δηλαδὴ ἐπὶ (50) καὶ πλέον ἔτη δέν ἦταν ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ΑΓΙΑ ἀλλὰ Αἰρετικὴ; Μὴ γένοιτο.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ: Εἰς τὴν σελίδα (4) καὶ εἰς τὴν τελευταίαν παράγραφον διαστρέφει καὶ πλαστογραφεῖ τὸν Ἀπό-

στολον Παῦλον γράφοντας ότι ο Ἄπ. Παῦλος λέγει πρὸς Κολασσαεῖς πῶς «Αὐτός (ὁ Χριστός) ἐστὶν ἡ κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας», ἐνῶ ὁ Ἄπ. Παῦλος μᾶς διδάσκει: «Ὁ ΘΕΟΣ.... μετέστησεν ἡμᾶς εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ ΥἱΟΥ τῆς ΑΓΑΠΗΣ ΑΥΤΟΥ,... ὁ ὁποῖος εἶναι ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΣ ΠΑΣΗΣ ΚΤΙΣΕΩΣ, καὶ Αὐτός εἶναι ἡ ΚΕΦΑΛΗ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας» (Κολ. Α' 12 - 18).

Σχόλιον: Ἡ Αἰρετικὴ Ἐγκύκλιος ἐδῶ ἀποφεύγει νὰ εἰπῇ ὅτι ὁ ΥἶΟΣ εἶναι Κεφαλὴ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ ΥἶΟΣ ὁ ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΣ πάσης κτίσεως, ὁ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ καὶ ΚΤΙΣΤΗΣ πάντων τῶν ὁρατῶν καὶ ἀοράτων, καὶ τῶν οὐρανίων Ἀγγελικῶν Ταγμάτων κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον, καὶ Αὐτός ὑπάρχει ΠΡΟ ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΚΤΙΣΜΑΤΩΝ. Διότι τό συμπέρασμα τό ὁποῖον ἐξάγεται ἀβιάστως εἶναι ὅτι ὁ ΥἶΟΣ, ὅστις εἶναι ΘΕΟΣ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ, εἶναι ἡ Κεφαλὴ τοῦ ΣΩΜΑΤΟΣ τῆς Ἐκκλησίας καὶ Αὐτός ὁ Υἱός εἶναι ὁ Χριστός, ἦτοι ὁ ΜΟΝΟΓΕΝΗΣ ΥἶΟΣ καὶ ΛΟΓΟΣ τοῦ ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ ὁ ΟΜΟΟΥΣΙΟΣ ΤΩ ΠΑΤΡΙ ΚΑΙ ΤΩ ΑΓΙΩ ΠΝΕΥΜΑΤΙ, ὅπως ψάλλει ἡ Ἐκκλησία ἐπὶ αἰῶνας: «ΤΟΝ ΣΥΝΑΝΑΡΧΟΝ ΛΟΓΟΝ ΠΑΤΡΙ ΚΑΙ ΠΝΕΥΜΑΤΙ, ΤΟΝ ΕΚ ΠΑΡΘΕΝΟΥ ΤΕΧΘΕΝΤΑ ΕΙΣ ΣΩΤΗΡΙΑΝ ΗΜΩΝ...» (Ἀπολυτίκιον Ἀναστάσιμον, ἤχος πλ. Α') καθὼς καὶ ἑκατοντάδες παρόμοια τροπάρια.

Ἰδοὺ τό κείμενον τοῦ Ἀποστόλου Παύλου:

«Εὐχαριστοῦντες ΤΩ ΘΕΩ ΚΑΙ ΠΑΤΡΙ τῶ ἰκανώσαντι ἡμᾶς εἰς τὴν μερίδα τοῦ κλήρου τῶν ἁγίων ἐν τῷ φωτί, ὃς ἐρρύσατο ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐξουσίας τοῦ σκότους καὶ ΜΕΤΕΣΤΗΣΕΝ εἰς τὴν ΒΑΣΙΛΕΙΑΝ τοῦ ΥἱΟΥ τῆς Ἀγάπης ΑΥΤΟΥ, ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν, τὴν ἄφεισιν τῶν

ἁμαρτιῶν ὍΣ ΕΣΤΙΝ ΕΙΚΩΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΤΟΥ ΑΟΡΑΤΟΥ, ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΣ ΠΑΣΗΣ ΚΤΙΣΕΩΣ, ὅτι ἐν αὐτῷ ἐκτίσθη ΤΑ ΠΑΝΤΑ, τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ὁρατά καὶ τὰ ἀόρατα, εἴτε Θρόνοι, εἴτε Κυριότητες εἴτε Ἀρχαὶ εἴτε Ἐξουσίαι ΤΑ ΠΑΝΤΑ ΔΙ' ΑΥΤΟΥ ΚΑΙ ΕΙΣ ΑΥΤΟΝ ΕΚΤΙΣΤΑΙ· ΚΑΙ ΑΥΤΟΣ ΕΣΤΙ ΠΡΟ ΠΑΝΤΩΝ, καὶ τὰ πάντα ἐν αὐτῷ συνέστηκε, ΚΑΙ ΑΥΤΟΣ ΕΣΤΙ Η ΚΕΦΑΛΗ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ, ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ, ὃς ἐστὶν ἀρχή, πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν, ἵνα γένηται ἐν πᾶσιν αὐτός πρωτεύων».

Ὅπως βλέπομεν ἀνωτέρω, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος δέν λέγει ὅτι Κεφαλὴ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἕνας μὴ προαιώνιος Χριστός, ἀλλὰ «Ὁ ΥἶΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ», ὁ ὁποῖος εἶναι ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΣ ΠΑΣΗΣ ΚΤΙΣΕΩΣ, καὶ (ὅτι) ΑΥΤΟΣ ΕΣΤΙΝ ΠΡΟ ΠΑΝΤΩΝ, δηλαδή μᾶς λέγει ὅτι εἶναι Προαιώνιος.

Ἡ Διαβολοεγκύκλιος ὁμως θέλοντας νὰ παρουσιάσῃ ὡς μὴ προαιώνιον τὸν Χριστόν, παρερμηνεύει σκοπίμως τό τοῦ Ἀποστόλου Παύλου καὶ γράφει ὅτι κεφαλὴ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστός καὶ δέν ἀναφέρει τὸν ΥἶΟΝ, ὅπως λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, προκειμένου νὰ παρουσιάσῃ εἰς τὴν συνέχειαν ὅτι ἄλλος εἶναι ὁ Χριστός καὶ ἄλλος εἶναι ὁ ΥἶΟΣ καὶ οὕτω νὰ παραπλανήσῃ τὸν ἀναγνώστη καὶ νὰ εἰπῇ ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι Προαιώνιος καὶ ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὑπάρχει ἀπό τότε πού γεννήθηκε ὁ Χριστός, ἐδῶ καὶ 2005 ἔτη.

Ὁ Χριστός ΕΙΝΑΙ ἡ Κεφαλὴ τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας. Ὅμως Ο ΧΡΙΣΤΟΣ ΔΕΝ ΔΙΑΦΕΡΕΙ ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΥΠΟΣΤΑΣΙΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΜΟΝΟΓΕΝΗ ΥἶΟΝ ΚΑΙ ΛΟΓΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ὅπως οἱ ἐν λόγῳ Αἰρετικοὶ Ἐκκλη-

σιομάχοι καί Θεοχριστομάχοι προσπαθούν νά τόν παρουσιάσουν, παρερμηνεύοντες τόν Απόστολον Παῦλον. Εἰς τό ἀνωτέρω ἐδάφιον, αὐτό τῆς πρὸς Κολασσαεῖς ἐπιστολῆς του, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος λέγει ὅτι Ο ΥΙΟΣ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ, Ο ΟΠΟΙΟΣ ΕΙΝΑΙ ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΣ ΠΑΣΗΣ ΚΤΙΣΕΩΣ, ΚΑΙ Ο ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ ΤΩΝ ΑΓΓΕΛΙΚΩΝ ΤΑΓΜΑΤΩΝ ΚΑΙ ΠΟΙΗΤΗΣ ΤΟΥ ΟΡΑΤΟΥ ΚΑΙ ΑΟΡΑΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ, ΑΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Η ΚΕΦΑΛΗ ΤΟΥ ΣΩΜΑΤΟΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ. Ἐδῶ

ὁ Ἀπόστολος Παῦλος μᾶς διδάσκει ὅτι ὁ ΥΙΟΣ, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ Κεφαλή τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ, ΠΟΙΗΤΗΣ ΚΑΙ ΚΤΙΣΤΗΣ ΤΩΝ ΑΠΑΝΤΩΝ, ὅπως μᾶς λέγει καί εἰς τὴν πρὸς Ἑβραίους Α', 1-2: «Ὁ Θεός... ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν ΥΙΩ,... δι' Οὗ καί τούς αἰῶνας ἐποίησεν». Ἐπίσης, εἰς τὴν αὐτὴν ἐπιστολὴν του, κεφ. ΙΒ' 22-23, μᾶς διδάσκει: «ἀλλὰ προσεληλύθατε Σιών ὅρει καί πόλει Θεοῦ ζῶντος, Ἱερουσαλήμ ἐπουρανίῳ, καί μυριάσιν ἀγγέλων, πανηγύρει καί ἐκκλησίᾳ πρωτοτόκων ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων» τά ὁποῖα σημαίνουν ὅτι ὁ Υἱός εἶναι ὁ Χριστός, ὅστις ἐποίησεν τούς αἰῶνας καί εἶναι Προαιώνιος καί ἡ Ἐκκλησία ὑπῆρχε πρὸ τῆς κατὰ σάρκα Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ.

Εἰς ἄλλας ἐπιστολάς του, ὁ αὐτός Ἀπόστολος ἀναφέρει ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ἡ Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας, τό ὁποῖον διὰ τόν Ἀπόστολον Παῦλον σημαίνει ὅτι ὑπάρχει ΤΑΥΤΟΠΡΟΣΩΠΙΑ ΥΙΟΥ καί Χριστοῦ καί δέν ὑπάρχει καμμία ἀπολύτως διαφορὰ εἰς τό Πρόσωπον ἢ τὴν Ὑπόστασιν. Διότι εἴτε λέγομεν ΥΙΟΝ εἴτε λέγομεν ΧΡΙΣΤΟΝ εἶναι ΤΟ ΑΥΤΟ ΠΡΟΣΩΠΟΝ. Διὰ τόν λόγον αὐτόν, τό Σατανικόν αὐτό ἔγγραφο διαστρέφει τόν Ἀπόστο-

λον καί γράφει ὅτι Κεφαλή εἶναι ὁ Χριστός, ἐμφανίζον αὐτόν διαφορετικόν τοῦ ΥΙΟΥ, ὡς ἓνα τέταρτον, ἐξωαγιοτριαδικόν κτιστόν πρόσωπον μέ χρονικὴν ἀρχὴν ὑπάρξεως.

Συμπέρασμα: Διὰ τῆς διαστροφῆς τοῦ κειμένου τοῦ Ἀποστόλου Παύλου, ἐπιδιώκουν νά πείσουν, α') ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι Θεός Ἄναρχος καί Προαιώνιος. β') Ὅτι ἡ Κεφαλή τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι Θεϊκή. γ') Ὅτι ὁ Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι ἡ Κεφαλή τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας. δ') Ὅτι δέν ὑπῆρχε Ἐκκλησία πρὸ τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ, καί ε') ἐφ' ὅσον ἡ κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας δέν εἶναι προαιώνιος, εἶναι κτίσμα ὅλη ἡ Ἐκκλησία, δηλαδή, Κεφαλή καί Σῶμα, εἶναι μόνον κτίσμα, ὅπερ Ἀντίχριστον καί Σατανικόν.

Αὐτά ὅμως δημιουργοῦν καί ἀναβιώνουν δεκάδας Ἀντιχριστῶν καί Οἰκουμενιστικῶν Αἱρέσεων, τὰς ὁποίας ἔχει καταδικάσει καί Ἀναθεματίσει ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ.

TRITON: Εἰς τὴν σελίδα (5) γράφει: «... ἐμφανίζει τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Χάριτος, ὅπου οἰκοδόμησε ὁ Χριστός (Ματθ. ΙΣΤ', 18) ὡς Προαιώνιον, αἰῶδιον, ἀναρχον, ἀφοῦ καθὼς λέγει προαιώνιος εἶναι ὁ Χριστός, πού εἶναι ἡ Κεφαλή τῆς...».

Σχόλιον: Ἐδῶ μᾶς λέγει εὐθέως ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι Προαιώνιος, ἀλλὰ λέγεται Προαιώνιος ἀπὸ τούς Οἰκουμενιστάς, τό ὁποῖον σημαίνει ὅτι δέν εἶναι ΘΕΟΣ καί ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ πάντων τῶν ὀρατῶν καί ἀοράτων καί δέν εἶναι ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΣ πάσης κτίσεως, ἦτοι μᾶς λέγει ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι ὁ Μονογενῆς Υἱός καί Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἓνα κτίσμα, ἓνα Δημιούργημα.

Εἰς αὐτὴν τὴν παράγραφον φαίνεται διαυγέστατα ἡ Σατανικὴ καί Χιλιαστικὴ διαστροφή καί διαστρέβλωσις τῆς Ἐπιστολῆς τοῦ Ἀποστόλου Παύλου

(Κολ. Α΄ 12 - 18), ὅπως εἶδομεν προηγουμένως.

TETARTON: *Εἰς τὴν ὑποσημείωσιν τῆς αὐτῆς (5ης) σελίδος λέγει ὅτι ὁ Χριστός μόνον κατὰ τὴν Θεότητα εἶναι προαιώνιος καὶ ὄχι καὶ κατὰ τὴν ΥΠΟΣΤΑΣΙΝ.*

Σχόλιον: Ἐφ' ὅσον ἀρνεῖται προηγουμένως ὅτι ὁ Χριστός εἶναι Προαιώνιος, τώρα μᾶς λέγει ὅτι εἶναι προαιώνιος μόνον κατὰ τὴν Θεότητα καὶ ὄχι καὶ κατὰ τὸ Πρόσωπον. Αὐτά εἶναι ἀλλοπρόσαλλα καὶ Ἀντιφατικά. Οἱ Ἅγιοι Πατέρες μᾶς διδάσκουν ὅτι ἡ **Θεϊκὴ Φύσις καὶ τὸ Θεϊκὸν Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ εἶναι Προαιώνια.** Ὅμως κατ' αὐτούς ὁ Χριστός δέν εἶναι προαιώνιος κατὰ τὸ πρόσωπον. Καί εἰς τὴν συνέχειαν μᾶς λέγουν ὅτι αἱ ιδιότητες τῆς Θεϊκῆς φύσεως ἀνήκουν μόνον εἰς τὸν Θεόν, ὅποτε ὁ Χριστός πού κατ' αὐτούς δέν εἶναι οὔτε κατὰ τὸ Θεϊκὸν Πρόσωπον προαιώνιος, δέν εἶναι καὶ κατὰ τὴν Θεϊκὴν Φύσιν, ἄρα δι' αὐτούς δέν εἶναι Θεός, ἀλλὰ ἓνα κτίσμα.

Ἡ σημείωσις αὐτῆς τῆς (5ης) σελίδος ἔχει τὸ αὐτὸ νόημα μέ παλαιότερο δημοσίευμα τοῦ Κτενᾶ ὅτι «**ὁ Χριστός μόνον ὡς σχέδιον εἰς τὴν βουλήν τοῦ Θεοῦ εἶναι προαιώνιος ὅπως ὅλα τὰ κτίσματα καὶ δημιουργήματα**». Ἡ διατύπωσις αὐτὴ εἶναι Ἀντίχριστος Ἑβραϊκὴ καὶ Χιλιαστικὴ εἰς ὅλην τὴν ἔκτασιν, διότι παρουσιάζει τὸν Χριστόν ὡς κτίσμα καὶ δημιουργημα τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καὶ ὄχι ὡς Θεόν Προαιώνιον, Ἀδιαιρέτως καὶ Ἀχωρίστως ἐνεργοῦντα μετὰ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος.

ΠΕΜΠΤΟΝ: Εἰς τὴν τελευταίαν παράγραφον τῆς αὐτῆς (5ης) σελίδος περιέχει τρεῖς Αἰρέσεις:

α) Ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν ἰδρύθηκε ὑπὸ τῆς Ἁγίας Τριάδος ἀλλὰ ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ, ὅποτε ὁ Χριστός δέν εἶναι ὁ

Εἷς τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀλλὰ ἓνα κτίσμα καὶ ὄχι Θεός ἀλλὰ ἓνα ἐξωαγιοτριαδικὸν πρόσωπον.

β) Ὅτι ἡ Ἐκκλησία δέν ἔχει Κεφαλὴν τῆς τόν Θεόν Πατέρα καὶ ἐπομένως δέν ἔχει Κεφαλὴν τῆς τὴν Ἁγίαν Τριάδα, ἀλλὰ ἓνα κτίσμα.

γ) Ἀρνεῖται ὅτι ἡ Ἐκκλησία ἰδρύθη ὑπὸ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ εἰς τὸν οὐρανὸν ἐνῶ ὁ Ἄπ. Παῦλος μᾶς λέγει: «**Ὁ Θεός μετέστησεν ἡμᾶς εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Υἱοῦ τῆς ΑΓΑΠΗΣ Αὐτοῦ, ὃς ἐστὶν ΠΡΩΤΟΤΟΚΟΣ πάσης Κτίσεως**» (Κολ. Α΄ 12 - 18).

Σχόλιον: Ποία εἶναι ἡ **ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ Υἱοῦ** τῆς Ἀγάπης εἰς τὴν ὁποίαν μετέστησεν ἡμᾶς ὁ Θεός; Ἡ Βασιλεία μᾶς λέγουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες ὅτι εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ. Ὅπως ἀναφέραμε ἀνωτέρω, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος ὁμιλεῖ περὶ ὑπάρξεως Ἐκκλησίας ἐν οὐρανῶ πρό τῆς κατὰ σάρκα Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ (Ἐβρ. ΙΒ΄, 22 - 23).

Ἐάν ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ δέν εἶναι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, τότε **ποῦ μετέστησεν ἡμᾶς ὁ Θεός, κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον;** Ἴδου λοιπὸν ὅτι «**Ἐκκλησία Θεοῦ**» σημαίνει καὶ **ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΘΕΟΥ**. Αἱ δύο ἔννοιαι αὐταὶ εἶναι ταυτόσημοι κατὰ τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον, τὸν Μέγα Βασίλειον, τὸν Ἅγιον Νεκτάριον καὶ ὄλους τοὺς Ἁγίους Πατέρας.

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ παραθέτομεν ὀρισμένους βασικὰς ἐννοίας καὶ σημασίας τῆς λέξεως «**Ἐκκλησία**» ἀπὸ τίς πάμπολλες, αἱ ὁποῖαι ὑπάρχουν. Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος μᾶς διδάσκει ὅτι «ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ ἔχει ἀμέτρητα ὀνόματα, καθὼς καὶ ὁ Δεσπότης αὐτῆς ἔχει ἅπειρα ὀνόματα, ὅπως: Πατήρ, Θεμέλιος, Ἀναμάρτητος, Θεός, Υἱὸς Μονογενῆς, Εἰκὼν Θεοῦ κ.λπ. Οὕτω δὴ καὶ ἡ Ἐκκλησία πολλὰ καλεῖται» (Ἀγ. Ἰωάν. Χρυσο-

στόμου, P.G. 52, 402).

Ίδού ἐλάχιστες ἔννοιες καί σημασίες περὶ Ἐκκλησίας, ἀπὸ τῆς πολλῆς.

Ἐκκλησία: Κυρίως καί πρωταρχικῶς σημαίνει Κοινωνία Προσώπων.

Ἐκκλησία: Ἡ εἰδωλολατρικὴ πρό καί μετὰ Χριστόν. (Ἐκκλησία τοῦ Δήμου)

Ἐκκλησία: Ὑψίστου, Θεοῦ, Κυρίου, Ὁσίων, Ἁγίων κ. λ. π. πρό Χριστοῦ εἰς τὴν Παλαιάν Διαθήκην. Ἀναφέρεται 96 περίπου φορές.

Ἐκκλησία: Τῶν Προφητῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης.

Ἐκκλησία: Πονηρευομένων εἰς τὴν Παλαιάν Διαθήκην (τῶν εἰδωλολατρῶν ἀλλὰ καί τῶν περισσοτέρων Ἑβραίων, οἱ ὅποιοι καίτοι ἦσαν Ἰσραηλίται δὲν ἐπίστευον εἰς τὸν Ἀληθῆ Θεόν ἀλλὰ ἐπίστευον εἰς τὰ εἰδωλα.

Ἐκκλησία Θεοῦ: Εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην (Τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ).

Ἐκκλησία Χριστοῦ: Εἰς τὴν Καινὴν Διαθήκην (Τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καί ΛΟΓΟΥ τοῦ ΘΕΟΥ). Ἀναφέρεται 114 φορές.

Ἐκκλησία Ἀγγέλων καί Πρωτοτόκων ἐν οὐρανοῖς: (Ἐβρ. ΙΒ΄ 22 - 23).

Ἐκκλησία: Τῶν Ἁγίων Μαρτύρων.

Ἐκκλησία: Τῶν Κατακομβῶν.

Ἐκκλησία Θεοῦ: Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ἐν οὐρανῷ καί ἐπὶ γῆς.

Ἐκκλησία Θεοῦ: Δύναται νά λεχθῆ καί τό Σῶμα τῆς Ἐκκλησίας, τό ὁποῖον ἔχει ΚΕΦΑΛΗΝ του τόν ΤΡΙΑΔΙΚΟΝ ΘΕΟΝ.

Ἐκκλησία Θεοῦ: Καλεῖται καί ἡ Κεφαλή τοῦ Σώματος Αὐτῆς, ἐκ προσώπου τοῦ ὄλου, ἦτοι ὁ ΘΕΟΣ. Διότι ΑΥΤΟΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΖΕΙ καί ἐνώνει κατὰ χάριν τὰ λογικά κτίσματα, τούς Ἀγγέλους καί τούς ἀνθρώπους.

Ἐκκλησία: Καλεῖται Μία ἐπισκοπή Αὐτοκεφάλου Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας.

Ἐκκλησία: Καλεῖται «ἡ κατ' οἶκον Ἐκκλησία», ἦτοι ἡ οἰκογένεια.

Ἐκκλησία: Σημαίνει ΧΡΙΣΤΟΣ καί ΧΡΙΣΤΟΣ σημαίνει Ἐκκλησία κατὰ τόν Ἅγιον Κύριλλον Ἀλεξανδρείας.

Ἐκκλησία: Ὀνομάζουσι οἱ Ἅγιοι καί τὴν Ἀειπάρθενον ΘΕΟΤΟΚΟΝ Μαρίαν, τὴν κατ' ἐξοχὴν Κοιωνήσασαν μετὰ τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, «Τὴν Τιμιωτέραν τῶν Χερουβείμ καί ἐνδοξοτέραν Ἀσυγκρίτως τῶν Σεραφείμ, τὴν ἀδιαφθόρως ΘΕΟΝ ΛΟΓΟΝ Τεκοῦσαν, τὴν ὄντως ΘΕΟΤΟΚΟΝ...». Διὰ τοῦτο καί εἰς τὴν εἰκόνισιν Της μετὰ τῆς Ἁγίας Τριάδος καί τῶν Ἀγγέλων συμβολίζεται ἡ Ἐκκλησία.

Ἐκκλησία: Ὀνομάζεται Η ΜΙΑ ΑΓΙΑ ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ, ἦτοι ὄλοι αἱ Ὁρθόδοξοι Ἐπισκοπαί, Ἀρχιεπισκοπαί, Πατριαρχεῖα καί Αὐτοκέφαλοι Ἐκκλησίαι ἐπὶ τῆς γῆς.

Ἐκκλησία: Καλεῖται ὁ Ἄορατος, Ἄυλος, Ἀσώματος κόσμος τῶν Ἀγγελικῶν Ταγμάτων, ὁ ὁποῖος ἐπικοινωνεῖ καί εἶναι ἠνωμένος κατὰ χάριν μετὰ τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ καί ὑπῆρξε πρό τῆς κατὰ Σάρκα Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ.

ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΘΕΟΥ: ΕΙΝΑΙ Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ΚΑΙ Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΕΙΝΑΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ (Ἅγιοι Πατέρες).

Ἐκκλησία: Τῶν Ἀθέων, τῶν ἑτεροδόξων καί τῶν διαφόρων θρησκειῶν, ἀκόμη καί τῶν Σατανιστῶν.

Οἱ Αἰρετικοὶ Ἐκκλησιομάχοι καί Θεοχριστομάχοι δὲν ἐτόλμησαν μέχρι σήμερα νά διατυπώσουν τί ἐννοοῦν μετὰ τὴν λέξιν «Ἐκκλησία», διὰ νά τὴν ἐρμηνεύουν κάθε φορά κατὰ τό δοκοῦν, ἀναλόγως τοῦ νοήματος θέλουν νά ἀποδώσουν εἰς αὐτήν, πρὸς παραπλήρησιν τῶν ἀφελῶν, ἀμαθῶν καί ἀπλῶν.

ΕΚΤΟΝ: Εἰς τὴν σελίδα (6) καί εἰς τὴν πρώτην παράγραφον γράφει, «καίτοι ὁ Χριστός ἔχει κεφαλὴν τὸν Θεόν Πατέρα, δὲν εἶναι Κεφαλή τῆς Ἐκ-

κλησίας ὁ Θεός Πατήρ».

Σχόλιον: Αυτό σημαίνει δι' αὐτούς ὅτι ὁ Θεός Πατήρ καί ὁ Χριστός δέν ταυτουροῦν, δέν ἐνεργοῦν μαζί, Ἄχωρίστως καί Ἄδαιρέτως ὡς ὁμοῦσιοι, κατὰ τό Δόγμα τῆς ἀλληλοπεριχωρήσεως, ἀλλά ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ἕνα τέταρτον κτιστόν καί ἐξωαγιωτριαδικόν πρόσωπον καί ἐνεργεῖ χωριστά ἀπό τήν Ἁγίαν Τριάδα, ὅπερ Ἀντίχριστος καί Σατανική Θεωρία.

Αὐτό σημαίνει ὅτι δέν πιστεύουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὡς Βασιλεία τοῦ Θεοῦ κατήλθεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ὅπως μᾶς λέγει ὁ Χριστός νά προσευχώμεθα: «Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς... ἐλθέτω ἡ Βασιλεία Σου γενηθήτω τό θέλημά σου ὡς ἐν οὐρανῷ καί ἐπί γῆς...» (Ματθ. ΣΤ', 9). Καί ὅπως ὁ Χριστός εἶπεν εἰς τόν Πιλάτον: «Η ΒΑΣΙΛΕΙΑ Η ΕΜΗ ΟΥΚ ΕΣΤΙΝ ΕΚ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΟΥΤΟΥ» (Ἰωάν. ΙΗ', 36). Καθώς καί εἰς τούς Μαθητάς Του: «ὕμεῖς ἐκ τῶν κάτω ἐστέ, ἐγώ ἐκ τῶν ἄνω εἰμί· ὕμεῖς ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἐστέ, ΕΓΩ ΟΥΚ ΕΙΜΙ ΕΚ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΟΥΤΟΥ» (Ἰωάν. Η', 23 καί Λουκ. ΙΖ', 14 - 16). Ἀπό ποῦ λοιπόν κατήλθεν ἡ ΒΑΣΙΛΕΙΑ - ΕΚΚΛΗΣΙΑ εἰς τήν ὁποίαν μετέστησεν ἡμᾶς ὁ Θεός ;;;

Ἐπίσης ὁ Πρόδρομος, ὁ Χριστός καί οἱ Μαθηταί τοῦ Χριστοῦ ἐκήρυτον, «Μετανοεῖτε ἡγγικεν (ἔφθασεν) γάρ ἡ ΒΑΣΙΛΕΙΑ τῶν ΟΥΡΑΝΩΝ» (Ματθ. Δ' 17), καί «Ἡ ΒΑΣΙΛΕΙΑ τοῦ ΘΕΟΥ ἐντός ἡμῶν ἐστίν» (Λουκ. ΙΖ' 21). Αὐτή ἡ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΕΙΝΑΙ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ Η ΟΠΟΙΑ ΚΑΤΗΛΘΕΝ ΑΠΟ ΤΟΝ ΟΥΡΑΝΟΝ καί προϋπήρχε πρό τῆς κατὰ σάρκα Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ.

ΕΒΔΟΜΟΝ: Εἰς τήν σελίδα (7), πρώτη παράγραφος, δέν δέχεται, οὔτε πιστεύει ὅτι ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἠνωμένη μετά τοῦ ΥἱΟΥ καί ΛΟΓΟΥ

τοῦ ΘΕΟΥ. Ἴδου διατί εἰς τήν σελίδα (4) τοῦ Σατανικοῦ ἐγγράφου αὐτῶν, πλαστογραφοῦν ἐν πλήρει γνώσει καί ἐπιγνώσει τόν Ἀπόστολον Παῦλον, ὅτι λέγει Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Χριστός, νοοῦντες διάφορον τόν Χριστόν, ἀπό τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ.

Σχόλιον: Ἐδῶ ὁ Ἄπ. Παῦλος, ὅχι μόνον τέτοιον ἀδιανόητον διαχωρισμόν δέν κάμνει ἀλλά λέγει ὅτι «ὁ ΥἱΟΣ ὁ ὁποῖος εἶναι πρωτότοκος πάσης κτίσεως, καί Κτίστης καί Δημιουργός πάντων τῶν ὁρατῶν καί ἄορατων κτισμάτων, Αὐτός εἶναι ἡ Κεφαλή τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας» (Κολασ. Α' 12-18).

Ἐάν δέν εἶναι ἠνωμένη μετά τοῦ ΥἱΟΥ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ ἡ Ἐκκλησία, διατί νά εἶναι κανεῖς μέλος τῆς; Ἐάν δέν εἶναι ἠνωμένη μετά τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ ἡ Ἐκκλησία, μέ ποῖον εἶναι;

Εἰς ἄλλην σελίδα λέγουν ὅτι εἶναι ἠνωμένη μέ τόν Χριστόν, τό ὁποῖον σημαίνει δι' αὐτούς ὅτι ΑΛΛΟΣ εἶναι ὁ ΥἱΟΣ καί ΛΟΓΟΣ τοῦ ΘΕΟΥ καί ΑΛΛΟΣ ὁ Χριστός. Δι' αὐτοῦ ὅμως τοῦ φρονήματος ἀναβιώνονται αἱ Αἱρέσεις τοῦ Ἀρειανισμοῦ, Νεστοριανισμοῦ, Μονοφυσιτισμοῦ, Μονοθελητισμοῦ καί πλήθος ἄλλων Ἀντιχρίστων, Οἰκουμενιστικῶν Αἱρέσεων, αἱ ὁποῖαι ἔχουν καταδικασθῆ ὑπό τῶν Ἁγίων Οἰκουμενικῶν Συνόδων. Μία Ἐκκλησία ἡ ὁποία δέν εἶναι ἠνωμένη μετά τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἀλλά μετά τοῦ Χριστοῦ, ὡς θέλουν οἱ νέοι Χριστομάχοι, εἶναι αὐτόχρομα Ἐκκλησία τοῦ Ἀντιχρίστου.

ΟΓΔΟΟΝ: Εἰς τήν αὐτήν (7ην) σελίδα καί εἰς τήν τετάρτην παράγραφον γράφουν ὅτι δέν πιστεύουν ὡς Κεφαλήν τῆς Ἐκκλησίας τήν ΥΠΟΣΤΑΣΙΝ τοῦ ΥἱΟΥ καί ΛΟΓΟΥ τοῦ ΘΕΟΥ καί ὡς ΨΥΧΗΝ τῆς τό Πανάγιον ΠΝΕΥΜΑ.

Σχόλιον: Ἐδῶ δέν χρειάζονται σχόλια διότι δι' αὐτούς Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας ΔΕΝ εἶναι Ὁ ΜΟΝΟΓΕΝΗΣ ΥἴΟΣ καὶ ΛΟΓΟΣ τοῦ ΘΕΟΥ, ἀλλὰ ὁ Χριστός. Αὐτό ἔτσι ὅπως τίθεται, σημαίνει ὅτι ὁ Χριστός δέν εἶναι ὁ ΜΟΝΟΓΕΝΗΣ ΥἴΟΣ καὶ ΛΟΓΟΣ τοῦ ΘΕΟΥ, ἀλλὰ ἓνα ἄλλο ἐξω-αγιοτριαδικόν πρόσωπον.

ENNATON: Εἰς τὴν αὐτὴν (7ην) σελίδα καὶ εἰς τὴν ἕκτην καὶ ἐβδόμην παράγραφον, γράφει: «Αὐτὴ (ἡ Ἐκκλησία) εἶναι Δημιούργημα = κτίσμα...»

Σχόλιον: Ἐάν ἡ Ἐκκλησία εἶναι μόνον κτίσμα τότε δέν σώζει, τότε δέν εἶναι Ἁγία, τότε τὰ Μυστήριά της δέν εἶναι Ἁγιασμένα μέ τὴν ἄκτιστον χάριν τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, τότε τό περιεχόμενον τοῦ Ἁγίου Ποτηρίου (ὃ μὴ γένοιτο, Χριστέ!) δέν εἶναι τό ΘΕΟΥΠΟΣΤΑΤΟΝ ΣΩΜΑ καὶ ΑΙΜΑ τοῦ ΘΕΟΥ, ὅπως μᾶς λέγουν οἱ Ἅγιοι, τότε ἡ Ἐκκλησία δέν εἶναι ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τοῦ Ἀντιχρίστου.

Ὅπως ἓνα ἠλεκτροφόρο σύρμα (ἢ καλώδιο), διαφέρει ἀπὸ ἓνα ἀπλό σύρμα ἢ καλώδιο χωρὶς ἠλεκτρικό ρεῦμα, ἔτσι καὶ ἡ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ διαφέρει ἀπὸ τὰ ἄλλα κτίσματα καὶ δέν εἶναι μόνον κτίσμα, ἀλλὰ διαποτισμένη διὰ τῶν ΑΚΤΙΣΤΩΝ ΘΕΪΚΩΝ ΕΝΕΡΓΕΙΩΝ, αἱ ὁποῖαι πηγάζουν ἀπὸ τὴν ΘΕΪΚΗΝ ΚΕΦΑΛΗΝ της, εἶναι ΑΓΙΑ, καὶ εἶναι ΣΩΜΑ ΘΕΟΥ.

Ἐάν κατὰ τὴν Αἰρετικὴν θεωρίαν των ἡ Ἐκκλησία εἶναι μόνον κτίσμα, τότε συμφώνως μέ τὴν Παλαιάν Διαθήκην, καὶ τό βιβλίον Σοφία Σολομώντος, κεφ. Θ' 1 - 3, ὁ ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ὠρίσθη ὑπὸ τοῦ Θεοῦ νά δεσπόζη τῶν κτισμάτων Αὐτοῦ, δεσπόζει καὶ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ(!!!).

Ἰδοὺ τό κείμενον τῆς Σοφίας Σολομώντος: «**ΘΕΕ πατέρων, καὶ ΚΥΡΙΕ τοῦ ἐλέους, ὁ ποιήσας τὰ πάντα ἐν ΛΟΓΩ**

Σου, καὶ τῆ ΣΟΦΙΑ Σου κατασκευάσας τὸν ἄνθρωπον, ἵνα δεσπόζη τῶν ὑπὸ σοῦ γενομένων κτισμάτων...». Ἐάν λοιπόν ἡ Ἐκκλησία εἶναι μόνον κτίσμα, δεσπόζει ἐπ' αὐτῆς ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ τότε δέν εἶναι ΑΓΙΑ, δέν εἶναι ΘΕΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ, ἀλλὰ μόνον ἀνθρώπινος, ὅπως διδάσκει ὁ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ καὶ ΑΘΕΟΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΣ. Τότε δέν εἶναι ἡ ΒΑΣΙΛΕΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ἀλλὰ τοῦ Ἀντιχρίστου, ἀφοῦ ὁ Χριστός δι' αὐτούς δέν εἶναι ὁ Μονογενὴς ΥἴΟΣ καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ἓνα πρόσφατον κτίσμα(!).

Σημειώσεις: Διὰ νά δυνηθῇ ὁ ἀναγνώστης νά σχηματίσῃ κάποια εἰκόνα, περὶ τοῦ πόσον ἐγνώριζον καὶ γνωρίζουν οἱ ὑπογράψαντες τὴν Διαβολοεγκύκλιον, τοῦ Ἀρχιερασιάρχου καὶ Οἰκουμενιστοῦ Κτενᾶ, παραθέτομεν διὰ τὴν ἱστορίαν ἄλλον διάλογον, ὁ ὁποῖος ἐγένετο εἰς τὴν Καλαμάταν καὶ εἰς τό γραφεῖον τοῦ τότε Μεσσηνίας Γρηγορίου, περίπου τὸν Μάϊον τοῦ ἔτους 2001 μεταξύ αὐτοῦ καὶ ἑνὸς ὀρθοδόξου λαϊκοῦ, τὰ στοιχεῖα τοῦ ὁποίου εἶναι εἰς τὴν διάθεσίν μας.

Ὁ Ὁρθόδοξος: (Ἐρωτᾷ μέ εὐγένεια), Σεβασμιώτατε, εἶναι εὐλογημένο νά σᾶς κάνω μία ἐρώτηση;

Ὁ Μεσσηνιας Γρηγόριος: (Ἐπιτακτικά, νευρικά καὶ δυνατά) Νά μέ ζαλίσης θέλεις;

Ὁ Ὁρθόδοξος: Εὐλόγησον. Δέν θά πῶ τίποτε ἄλλο. Μόνο μία ἐρώτηση, καὶ ὅπως εἶναι εὐλογημένο, ἢ ἀπαντᾷτε ἢ μέ διώχνετε.

Ὁ Μεσσηνιας Γρηγόριος: Λέγε, τί θέλεις;

Ὁ Ὁρθόδοξος: Σεβασμιώτατε, ἡ Ἐκκλησία εἶναι κτίσμα;

Ὁ Μεσσηνιας Γρηγόριος: (Δυνατά) ΟΧΙ, Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΔΕΝ ΕΙΝΑΙ ΚΤΙΣΜΑΑΑ... (Παῦσις)... ΕΙΝΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΗΜΑΑΑ. (Μέ στόμφο δέ συνέ-

χισε έπικριτικά) Κάποτε, στά σχολεία διδάσκανε Έλληνικά. Τώρα δέν σās μαθαίνουν τίποτε, και γιαυτό δέν καταλαβαίνετε.

Ο Όρθόδοξος έζήτησε συγχώρησιν και έφυγε άπογοητευμένος από την άλλοπρόσαλλον και αντιπατική άπάντησιν του τότε Μεσσηνίας Γρηγορίου.

Διά τον πρ. Μεσσηνίας Γρηγόριον ή Έκκλησία του Θεού δέν είναι κτίσμα, αλλά είναι Δημιούργημα (!!!). «**μή νοών μήτε ά λέγει μήτε περι τίνων διαβεβαιούται**» (Α΄ Τιμοθ. Α΄ 6 - 7). Δέν έγνωρίζεν ότι και οι δύο λέξεις έχουν την αυτήν έννοιαν και σημασίαν. Ώσάν νά έλεγεν τό ύγρό αυτό δέν είναι νερό, αλλά είναι ύδωρ.

Τοιαύτης γνώσεως άνθρωποι υπέγραψαν την Διαβολοεγκύκλιον!!!

ΔΕΚΑΤΟΝ: Είς την σελίδα (8) και είς την δευτέραν παράγραφον γράφει: «**Δηλαδή κατά τον Άγιον, ή Θεότητα είναι άτρεπτος, άμετάβλητος και ή βούλησις του Θεού είναι Άναρχος....**».

Σχόλιον: Δι' αυτού θέλει νά μās ειπῆ ότι μόνον ή Θεϊκή φύσις είναι άτρεπτος όχι και τά Θεϊκά πρόσωπα. Και ότι μόνον ό Θεός είναι Άναρχος. Άρα άφού ό Χριστός δέν είναι Άναρχος και προαιώνιος δέν είναι Θεός αλλά ένα Κτίσμα και Δημιούργημα και όχι τό ΕΝΑ από τά ΤΡΙΑ ΘΕΙΚΑ ΠΡΟΣΩΠΑ της ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ, αλλά ένα άλλο έξωαγιοτραδικόν τέταρτον πρόσωπον.

ΕΝΔΕΚΑΤΟΝ: Είς την αυτήν (8ην) σελίδα διαφεύδει τον Άγιον Νεκτάριον ότι δέν λέγει πώς υπήρχε Έκκλησία πρό Χριστού.

Σχόλιον: Ο Άγιος Νεκτάριος όμως γράφει ότι υπό την γενικήν έννοιαν ή Έκκλησία συμπεριλαμβάνει και τον άόρατον και Άγγελικόν κόσμον και όχι μόνον τον υλικόν.

Ακόμη ό Άγιος Νεκτάριος γράφει ότι

«**ό Χριστός ήτο Κεφαλή της έν Έδέμ Έκκλησίας**». Άρα κατά τον Άγιον Νεκτάριον προϋπήρχε και ό Χριστός και ή Έκκλησία Του, πρό της κατά Σάρκα Γεννήσεώς Του.

ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ: Είς την σελίδα (9) και είς την πρώτην παράγραφον πιστεύει ότι **ή λέξις Θεοϋπόστατος σημαίνει ότι είναι Θεός ή ότι έχει Θεϊκή ούσία.**

Σχόλιον: Ένώ οι Άγιοι Πατέρες δέν έννοούν αυτό, αλλά ότι τό Σώμα (ή ανθρωπίνη φύσις, δηλαδή ψυχή λογική και Σώμα), τό όποϊον έλαβεν ό Μονογενής Υιός και Λόγος του Θεού ως ένδυμα, έχει έντός του, όχι άλλην, αλλά την Θεϊκήν Υπόστασιν του ΥΙΟΥ και Λόγου του ΘΕΟΥ.

Καθώς «**Θεοϋπόστατον**» όνομάζουν όλοι οι Άγιοι και τό περιεχόμενον του Άγίου Ποτηρίου, ήτοι τό Πανάγιον Σώμα και Αίμα Χριστού του Θεού ήμωv, όπως χαρακτηριστικά μās λέγει ό Άγιος Συμεών «**ΘΕΟΥ τό Σώμα και ΘΕΕΙ με και τρέφει**».

Έάν λοιπόν ή λέξις «**Θεοϋπόστατος**» σημαίνει, όπως πιστεύουν αυτοί, «**Θεός ή Θεϊκή ούσία**», τότε ήμεις κοινωνούμεν την **Θεϊκήν ούσίαν**; Όχι βεβαίως, διότι οι Άγιοι, μέ την λέξιν «**Θεοϋπόστατος** έννοούν ότι τό Σώμα, τό Αίμα και ή ψυχή του Χριστού, δέν είναι ανθρωποϋπόστατα, αλλά Θεοϋπόστατα διότι έχουν έντός των την ΘΕΪΚΗΝ ΥΠΟΣΤΑΣΙΝ (ΠΡΟΣΩΠΟΝ) του ΜΟΝΟΓΕΝΟΥΣ ΥΙΟΥ και ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ και ότι τό ανθρωπινον Σώμα του Χριστού, τό έμφυχωμένον ψυχῆ λογικῆ, ΕΙΝΑΙ ΣΩΜΑ ΘΕΟΥ.

Και ή **Θεία Κοινωνία** του Άγίου Ποτηρίου είναι ό μετουσιωμένος Άρτος και Οίνος είς αυτό τό Σώμα και Αίμα που έλαβε ό ΜΟΝΟΓΕΝΗΣ ΥΙΟΣ και ΛΟΓΟΣ του ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ από την Θεοτόκον και Άειπάρθενον Μαριάν και

δι' αυτό είναι Θεοϋπόστατα ὅπως μᾶς διδάσκουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες.

ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΡΙΤΟΝ: Εἰς τὴν αὐτὴν (9η) σελίδα, καὶ εἰς τὴν 5ην παράγραφον ἀναθεματίζει τὰς διαδοχικὰς φάσεις ἢ ἐμφανίσεις τῆς Ἐκκλησίας.

Σχόλιον: Οἱ Ἅγιοι Πατέρες καθὼς καὶ αἱ Ἱεραὶ Κατηχήσεις, αἱ ὁποῖαι ἐξεδόθησαν μὲ τὴν ἐγκρισιν τῶν ἱερῶν Συνόδων τῶν Πατριαρχείων, ὅπως τῆς Ρωσσικῆς Συνόδου 1765, τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου 1872, τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος 1899, τοῦ Πατριαρχείου τῶν Ἱεροσολύμων κ. λπ., ἀναφέρουν περὶ τῶν διαδοχικῶν φάσεων τῆς Αὐτῆς Ἐκκλησίας.

Ὑπενθυμίζομεν καὶ τὴν «**Ὁρθόδοξον Ἱεράν Κατήχησιν**» τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου, τὴν ἐγκεκριμένην ὑπὸ τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Αὐτοκεφάλου Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος. Καθὼς ἐπίσης καὶ τοὺς ἡμεροδείκτας τῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ. Ο. Χ. Ἑλλάδος, τῶν ἐτῶν 1974 καὶ 1985, καθὼς καὶ ἄλλας παρομοίους Συνοδικὰς δημοσιεύσεις τῆς Αὐτῆς Ἱερᾶς ἡμῶν Συνόδου.

ΔΕΚΑΤΟΝ ΤΕΤΑΡΤΟΝ: Εἰς τὴν σελίδα (12) καὶ εἰς τὴν 5ην παράγραφον λέγει ὅτι κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ὁ Θεάνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός καὶ ὄχι ὁ Τριαδικὸς Θεός (!).

Σχόλιον: Μὲ τὴν διατύπωσιν αὐτὴν, σαφῶς καὶ προκλητικῶς ὁ Χριστός διαχωρίζεται ἀπὸ τὴν Ἁγίαν Τριάδα ὡς ἄλλο πρόσωπον, ἐξαγιοτριαδικόν, ὡς νὰ μὴν ἦτο ὁ Εἰς τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὁ Ὁμοούσιος, ὁ Ἀδιαίρετος ὁ Ἀχώριστος, ὁ Ταυτουργῶν καὶ ἐνεργῶν μετὰ τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀλλὰ ὁ Ἀντίχριστος.

Παρόμοιαι καὶ παρεμφερεῖς θέσεις βρίθουν εἰς ὅλον τὸ κείμενον τῆς Διαβολοεγκυκλίου.

Ἐπίσης παρερμηνεῖται καὶ σκόπιμα ἐν γνώσει καὶ ἐπιγνώσει σατανικὰ καὶ

Χιλιαστικὰ διαστρεβλώσεις εἰς Ἁγιογραφικά, Ἁγιοπατερικά καὶ Ὑμνολογικά κείμενα ὑπάρχουν διάσπαρτα εἰς ὅλον τὸ Σατανικόν αὐτὸ ἔγγραφο.

Ἀκόμη πρὸς παραπλάνησιν καὶ ἀποπροσανατολισμὸν ὑπάρχουν διατυπώσεις εἰς αὐτὸ ἀλληλοσυγκρουόμεναι καὶ ἀντιφάσεις ἐπὶ ἀντιφάσεων ὅπως ἐκείνη εἰς τὴν σελίδα (13) καὶ εἰς τὴν πρώτην παράγραφον, ὅπου λέγει ὅτι «ἄλλωστε οὐδέποτε ἐχωρίσθησαν ἀπὸ τὸν Θεόν οἱ ἀγαθοὶ ἄγγελοι, ὥστε νὰ ὑπάρχη ἀνάγκη ἐνώσεως αὐτῶν μετὰ τοῦ Θεοῦ», καὶ εἰς τὴν ἐπομένην παράγραφον λέγει: «Οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι, τόσο κατὰ τὴν περίοδον τῆς Π. Διαθήκης ὅσο καὶ κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς χάριτος, ὑπηρετοῦν τὸν Θεόν εἰς τὸ ἔργον τῆς Οἰκονομίας, συνεπῶς πάντοτε εὐρίσκονται ἐντὸς τῆς Ἐκκλησίας».

Ἡ κατὰ Χάριν ἔνωσις αὐτῆ τῶν Αὐτῶν Οὐρανίων Ἀγγελικῶν Ταγμάτων μετὰ τοῦ ΤΡΙΑΔΙΚΟΥ ΘΕΟΥ ἀπὸ τῆς Δημιουργίας των, δέν εἶναι καὶ δέν λέγεται ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΘΕΟΥ; Καὶ ἐάν αὐτὸ δέν εἶναι ΕΚΚΛΗΣΙΑ, τότε τί εἶναι ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΘΕΟΥ;

Τουλάχιστον αἱ ἀνωτέρω δύο διατυπώσεις συγκρούονται μὲ ὅλον τὸ κείμενον τῆς ψευδεγκυκλίου ἀφοῦ παραδέχονται ὅτι ὑπῆρχε Ἐκκλησία Θεοῦ εἰς τὴν Παλαιάν Διαθήκην πρὸ Χριστοῦ, καὶ ὅτι οἱ ἄγγελοι ἀπὸ τῆς Δημιουργίας των ἦσαν ἠνωμένοι μετὰ τοῦ Θεοῦ, ἢ ὁποῖα ἔνωσις αὐτῆ εἶναι καὶ σημαίνει Ἐκκλησία. Πῶς λοιπόν εἰς ἄλλα σημεία τὸ σατανικόν ἔγγραφο ἀρνεῖται τὴν ὑπαρξίν ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΘΕΟΥ πρὸ τῆς Γεννήσεως τοῦ Χριστοῦ;

Ἀλήθεια καὶ ἡ πρὸ Χριστοῦ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ, ποῖον εἶχε Κεφαλὴν ἀφοῦ ὅπως πιστεύει τὸ Διαβολόχαρτον, ὁ Χριστός εἶναι κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας τὴν ὁποῖαν ἴδρυσεν μόνος

του; Άναγκαστικῶς πλέον ὑποχρεοῦνται νά ἀναγνωρίσουν ὅτι ἡ Ἐκκλησία τῶν Ἀγγέλων εἶχε Κεφαλήν τῆς τόν Τριαδικόν Θεόν.

ΔΕΚΑΤΟΝ ΠΕΜΠΤΟΝ: Εἰς τήν αὐτήν (13ην) σελίδα καί εἰς τήν τρίτην παράγραφον δέχεται τό τοῦ Εὐγενίου Βουλγάρεως ὅτι καί οἱ Ἄγγελοι καί οἱ ἄνθρωποι ἔχουν Κεφαλήν τους τόν Χριστόν καί ὅτι Ἐκκλησία εἶναι καί τό ἄθροισμα τῶν Ἀγγέλων «καί γάρ καί αὐτό Ἐκκλησία ἐν ταῖς Γραφαῖς εἴρηται». Ὅλο αὐτό ὅμως ἀνατρέπει τήν Διαβολοεγκύκλιόν των.

Σχόλιον: Διότι πῶς ἓνας μὴ προαιώνιος Χριστός, ὁ ὁποῖος δέν εἶναι Θεός ἀλλά κτίσμα, καί δέν ὑπῆρχεν πρό τῆς κατά σάρκα γεννήσεώς του, εἶναι κεφαλή καί τῶν ἀγγέλων οἱ ὁποῖοι προὔπηρχον τοῦ Χριστοῦ; Ὁ Εὐγένιος Βούλγαρις εἰς τά κείμενά του φαίνεται ὅτι πιστεύει πῶς ὁ Χριστός εἶναι Θεός Προαιώνιος καί δι' αὐτό ἔγραφε ὅτι ὁ Χριστός εἶναι Κεφαλή Ἀγγέλων καί ἀνθρώπων.

Ἐπίσης παραθέτοντες τό τοῦ Εὐγενίου Βουλγάρεως, ἀναγνωρίζουν ὑπαρξίν Ἐκκλησίας ὄχι μόνον εἰς τήν Παλαιάν Διαθήκην, ἀλλά καί εἰς τόν ἀόρατον καί ἄϋλον κόσμον τῶν ἀγγέλων, ὅστις ἐδημιουργήθη πρὶν ἀπό τόν ὑλικόν. Πῶς ὅμως κατ' αὐτούς ἓνα κτίσμα, ὁ Χριστός, τοῦ ὁποῖου ἡ ὑπαρξίς ἀρχίζει πρὶν 2000 χρόνια, εἶναι κεφαλή τῶν Ἀγγέλων, οἱ ὁποῖοι προὔπηρχον αὐτοῦ; Πρό τοῦ Χριστοῦ ποῖον εἶχον, κατ' αὐτούς, κεφαλήν οἱ ἄγγελοι, ἐάν δέν εἶχον τόν Χριστόν; Δέν εἶχον τόν ΤΡΙΑΔΙΚΟΝ ΘΕΟΝ ὁ ὁποῖος τούς ἐδημιούργησεν;

Δι' αὐτῶν καί μόνον τῶν ἀντιφατικῶν θέσεων ἀνατρέπεται ὁλόκληρος ἡ Διαβολοεγκύκλιος των, ἐφόσον ὁ Χριστός εἶναι Θεός Ἄναρχος καί Προαιώνιος καί εἶναι καί ἦτο Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας

τῶν Ἀγγέλων καί τῶν ἀνθρώπων, ἀφοῦ ΔΙ' Αὐτοῦ τα πάντα ἐγένετο, ὅπως μᾶς λέγει ὁ Ἀπόστολος Παῦλος, «Ὁ Θεός ἔκτισε καί δημιούργησε τά πάντα διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ» (Ἐφεσ. Γ' 9). Ἄρα ὁ Χριστός προὔπηρχε πρό πάντων καί πρό πάσης τῆς Κτίσεως, ὁρατοῦ καί ἀοράτου κόσμου, ἀφοῦ Αὐτός εἶναι ὁ Κτίστης καί Δημιουργός τῶν Ἀπάντων.

Τοιαῦται ἀντιφάσεις βρίθουν εἰς ὄλον τό Αἰρετικόν κείμενον.

Εἰς τό τέλος τῆς Διαβολοεγκυκλίου παραθέτουν τά ὀνόματα τῶν δύο τότε ἀρχιερέων Μεσσηνίας Γρηγορίου καί Κοζάνης Τίτου ἀνευ τῶν ὑπογραφῶν καί σφραγίδων αὐτῶν, αἱ ὁποῖαι ὑπῆρχον εἰς τό Τετράκις τροποποιημένον μετά τήν ὑπογραφὴν του, (5-7-2002), Σατανικόν Ἐγγραφοῦν.

Διατί δέν ἐφωτοτύπησαν τό πρωτότυπον τῆς 5 - 7 - 2002 μέ τὰς ὑπογραφὰς τῶν δύο τότε Ἀρχιερέων, τῶν κληρικῶν καί τῶν μοναχῶν καί νά τό κυκλοφορήσουν; ΔΙΑΤΙ;

Διατί δέν ἐδημοσίευσαν τό ὑπογραφέν καί ὑπό Ἱερέων, διακόνων, μοναχῶν καί λαϊκῶν τήν 5-7-2002 μέ τὰς ὑπογραφὰς των;

Διατί ἀποκρύπτουν τούς λόγους οἱ ὁποῖοι τούς ὑπεχρέωσαν νά μὴν τὴν δημοσιεύσουν ἐπὶ (4) περίπου ἔτη παρόλον ὅτι δέν τούς ἠμπόδιζεν κανεῖς;

Διατί τώρα προσέθεσαν πρόλογον καί ἐπίλογον εἰς τό ὑπό τῶν δύο τότε Ἀρχιερέων κείμενον καί δέν ἐδημοσίευσαν τό τετράκις τροποποιημένον αὐτούσιον;

Διατί ἦτο ἀνάγκη προλόγου καί ἐπιλόγου; Δέν ἦτο σωστόν τό ὑπογραφέν ὑπό τῶν δύο τότε ἀρχιερέων, οἱ ὁποῖοι κατὰ τήν δημοσίαν δήλωσίν των τό ὑπέγραψαν καίτοι ἀγνοοῦσαν παντελῶς τό περιεχόμενον διότι ὅπως εἶπον δημοσίως ἦσαν ἀγράμματοι, δέν

ἦσαν Θεολόγοι καί δι' αὐτό δέν ἐγνώριζον τί ὑπέγραφον;

Καί ἀφοῦ δέν ἐγνώριζον διατί ὑπέγραφαν; Ἴδού ἡ ἀνευθυνότητά των εἰς ὅλον της τό Μεγαλειόν!!!

Δι' αὐτό προσέθεσαν πρόλογον καί ἐπίλογον διά νά μήν δύναται ὁ ἀναγνώστης νά ἐξάγη κανένα συμπέρασμα καί νά μήν δυνηθῆ νά ἐξέλθῃ ποτέ ἀπό τόν ΛΑΒΥΡΙΝΘΟΝ τῶν ἀλληλοσυγκρουομένων ἐννοιῶν καί νοημάτων τῶν Ἀντιχρίστων καί Οἰκουμενιστικῶν Αἱρέσεῶν των.

Διά νά ὁμοιάζῃ μέ δηλητηριασμένον φαγητόν (κοινῶς φόλα «διά τά ζῶα τά ὁποῖα θέλουν νά θανατώσουν);

Τελειώνοντας θέλομεν νά εἴπωμεν ὅτι ὁ Ἐπίλογος ἐκφράζει μία διχασμένη προσωπικότητα ἢ ἕναν ψυχικά ἀνώμαλον τύπον, ὁ ὁποῖος λέγει καί τόν ἄγγελον σατανᾶ καί τόν σατανᾶ ἄγγελον καί ἐν πολλοῖς συγκρούεται μέ τήν Διαβολοεγκύκλιον, ἀλλά εἰς πολλά σημεία συμφωνεῖ ἀπολύτως μέ αὐτήν «μή νοῶν μήτε ἄ λέγει μήτε περί τίνων διαβεβαιοῦται» (Α' Τιμ., Α' 7).

Περί τῆς μή δημοσιεύσεως τοῦ κειμένου μέ τās ὑπογραφάς καί σφραγίδας τῶν τότε Μεσσηνίας καί Κοζάνης, ἐδόθη ἢ κάτωθι δικαιολογία ἀπό ρασοφόρον ὁπαδόν τῆς Αἱρέσεως αὐτῆς ὅστις ἠρωτήθη ἀπό ὀρθόδοξον εἰς τό ἐξωτερικόν:

Ὁρθόδοξος: Διατί ἡ ψευτοεγκύκλιός σας δέν ἔχει ὑπογραφάς; Οὔτε τό κείμενον τοῦ 2002, οὔτε αὐτό πού κυκλοφορήσατε τώρα τό 2005;

Ὁ Αἰρετικός Ἐκκλησιομάχος: Οἱ ὑπογραφές εἶναι εἰς τό πρωτότυπον τό ὁποῖον εὑρίσκεται εἰς τό ἀρχεῖον εἰς τήν Ἑλλάδα.

Ὁρθόδοξος: Εἶναι ὑπογεγραμμένο τό κείμενον; Ἐσὺ τό ἔχεις ἰδεῖ μέ τά μάτια σου;

Ὁ Αἰρετικός Ἐκκλησιομάχος: Ναί

εἶναι ὑπογεγραμμένο καί τό ἔχω ἰδεῖ καί ἐγώ προσωπικῶς.

Ὁρθόδοξος: Καί διατί δέν τίς δημοσιεύετε; Διατί κυκλοφορεῖ ἕνα ἀνεύθυνο κείμενον, τό ὁποῖον ὁποιαδήποτε στιγμήν δύναται νά τό ἀρνηθοῦν αὐτοῖ τῶν ὁποῖων ἀναφέρονται τά ὀνόματα χωρίς νά τό ἔχουν ὑπογράψει;

Ὁ Αἰρετικός Ἐκκλησιομάχος: Τό κείμενον τῆς Ἐγκυκλίου αὐτῆς εἶναι σοβαρό κείμενον καί διά νά μή χαθῆ τό ἔχουν βάλει εἰς Θυρίδα Τραπέζης εἰς τήν Ἑλλάδα.

Ὁρθόδοξος: Καλά καί διατί δέν τό φωτοτυπήσατε εἰς ἐγχρωμον φωτοτυπεῖον εἰς πολλά ἀντίτυπα καί νά τό κυκλοφορήσατε, καί τό πρωτότυπον νά τό ἔχετε ὅπου θέλετε;

Ὁ Αἰρετικός Ἐκκλησιομάχος Οἰκουμενιστής ἐν ἀμηχανία εὐρεθεῖς καί μή δυνάμενος διά τοῦ γελοίου ἐπιχειρήματός του νά ἀντιμετωπῆ τήν ἐρώτησιν «βόμβα» παρέμεινεν καί παραμένει σιωπῶν.....

Μέ τοιαῦτα γελοῖα ἐπιχειρήματα προσπαθοῦν νά ἐξαπατήσουν τοὺς ἀφελεῖς κληρικούς μοναχοὺς καί λαϊκοὺς, ἀκόμη καί τόν ἑαυτὸν τους διά τό **ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΝ καί τό ΘΝΗΣΙΓΕΝΕΣ ΕΚΤΡΩΜΑ ΤΩΝ**.

Εἰς τόν ἐπίλογον τοῦ ἐν λόγῳ Αἰρετικοῦ καί Οἰκουμενιστικοῦ ἐντύπου των, κυριαρχεῖ ἀπό τήν ἀρχὴν ἕως τό τέλος τό ψεῦδος, ἢ παρερμηνεία, ἢ χιλιαστική διαστρέβλωσις Ἀγιογραφικῶν καί Ἀγιοπατερικῶν κειμένων, ἢ παραπλάνησις καί ἀντιφάσεις, τά ὁποῖα ἀποτελοῦν τήν ὄλην δομὴν του. Δι' ὅλον αὐτό τό συνονθύλευμα τῶν Ἀντιχρίστων Αἱρέσεων τοῦ οἰκουμενισμοῦ δέν θά ἔπρεπε νά γίνῃ λεπτομερῆς ἀνάλυσις. Διότι μόνον ἕνα ἢ δύο σημεία τό καθιστοῦν Καταδικαστέον καί Ἀπορριπτέον ὄχι μόνον ὡς διαστροφικόν καί Αἰρετικόν κείμενον,

άλλά και ως κείμενον άνωμάλου ψυχικής προελεύσεως.

Δικαίως τόσον τό άρχικόν κείμενον, τής 5-7-2002, όσον και αυτό τής 3-6-2005 έχαρκτηρίσθησαν ΔΙΑΒΟΛΟΧΑΡΤΟΝ, ΔΙΑΒΟΛΟΕΓΚΥΚΛΙΟΣ, ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΤΟΥ ΣΑΤΑΝΑ ΚΑΙ

ΘΗΣΙΓΕΝΕΣ ΕΝ ΤΗ ΓΕΝΕΣΕΙ ΤΟΥ ΕΚΤΡΩΜΑ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΠΑΡΑΔΙΔΕΤΑΙ ΕΙΣ ΤΟ ΠΥΡ ΚΑΙ ΤΟ ΑΙΩΝΙΟΝ ΑΝΑΘΕΜΑ.

ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ, ΑΝΑΘΕΜΑ.

ΠΡΟΔΡΟΜΙΚΑ ΤΟΥ ΧΑΡΑΓΜΑΤΟΣ ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ

Στίς χώρες τής Εύρώπης άρχισεν πλέον ή πληρωμή στά ταμεία χωρίς μετρητά ή άκόμη και κάρτες, αλλά μόνον μέ άπλην τοποθέτησιν του δακτύλου εις τό ειδικόν μηχανήμα.

Γίνεται έτσι μία ήσυχη άρχή, χωρίς αντιδράσεις, καθώς οι άνθρωποι θά έχουν συνηθίσει πλέον τήν κίνηση, διά τό κατοπινό σφράγισμα του Άντιχρίστου.

Δέν είναι αυτό προδρομικό σημείο τής έλεύσεως του Θηρίου;

Κατωτέρω αναδημοσίευσισ φωτογραφίας από τήν έφημερίδα «ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΤΗΣ ΚΥΡΙΑΚΗΣ» 13.3.2005.

Πληρωμή με αποτύπωμα

Χάρη στο σύστημα «digiProof», οι πελάτες της γερμανικής αλυσίδας τροφίμων Edeka μπορούν πλέον να πληρώνουν στο ταμείο χωρίς μετρητά και κάρτες. Αρκεί να βάλουν στο μηχανήμα το δάκτυλό τους, όπως κάνει η κυρία της φωτογραφίας. Το ειδικό σκάνερ πιστοποιεί το δακτυλικό τους αποτύπωμα, και η χρέωση γίνεται αυτόματα στο χρεωστικό λογαριασμό του πελάτη.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΩΝ ΣΧΟΛΕΙΩΝ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΑΓΙΟΥ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

1. Ό Παν/τος Μητ/της Θεσ/νίκης κ.κ. Χρυσόστομος έμπροσθεν τής Φάτνης τής Γεννήσεως του Χριστού, εις τήν αυλήν του Ί. Ναου Αγ. Γεωργίου Θεσ/νίκης.
2. Από τήν φαλμωδιάν των Καλάντων προς τον Παν/τον Μητ/την Θεσ/νίκης κ.κ. Χρυσόστομον έμπροσθεν τής Φάτνης.
- 3, 4. Χορωδία από μεγάλους και παιδιά που φάλλουν Χριστουγενιάτικους Ύμνους.
5. Μετά τό πέρας τής Χριστουγενιάτικης παραστάσεως των παιδιών.

ΗΡΩΔΗ, ΔΕΝ ΘΑ ΣΦΑΞΗΣ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ!

Καί ἄλλη «Κατήχησις» ἐκ τοῦ ἐν Πάτραις Θρόνου τοῦ Σατανᾶ, μέ ὑπογραφήν Λ.Δ. Κτενᾶ, Χριστοῦγεννα 2005. Ταράσσειται ὁ πλάνος ὑπό τῆς προαιωνίου ὑπάρξεως τοῦ Προσώπου τοῦ Ἰησοῦ. Δέν ἀρκεῖται εἰς τό νά βλασφημῇ ἰδίᾳ ἐπάρσει κατά τῆς πρό πάντων τῶν αἰῶνων Ἵποστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Συκοφαντεῖ καί τόν Ἅγιον Ἰωάννην τόν Δαμασκηόν, πώς δῆθεν ἐκεῖνος διδάσκει νά πιστεύωμεν ὅτι ὁ Χριστός ΔΕΝ ὑπῆρχε πρό τῆς Σαρκώσεως.

Ἵψώνει ὡς ἀσπίδα εἰς τήν προμετωπίδα τοῦ νέου Ἐπιχριστοῦ φυλλαδίου του τήν ἐξῆς *Χιλιαστικήν συρραφήν* 3.5 σειρών, ἐκ δύο βιβλίων τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, τό *Κατά Νεστοριανῶν*, ΕΠΕ 4, 320 καί τό *Κατά Ἀκεφάλων*, ΕΠΕ 5, 124:

«...Πρῶτος ἦν ὡς Θεός δηλαδή. Ὡς γάρ ἄνθρωπος ΜΕΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ (τόν Πρόδρομον) ἐτέχθη ὁ Χριστός». «Πρό γάρ τῆς ἐνώσεως, ἦτοι τῆς θείας σαρκώσεως... οὐδέ Χριστός ἦν οὐδέ ὀνομάζετο...» (Ι. Δαμασκηνός ΕΠΕ 4, 320, ΕΠΕ 5, 124).

Ὁ δέ ἀναγνώστης, βλέπων τό ὄνομα τοῦ Ἁγίου, εὐκόλως παραπλανᾶται νά πιστεῦσῃ ὅτι ὁ Ἅγιος διδάσκει πώς ὁ Χριστός ΔΕΝ ὑπῆρχε πρό τῆς Σαρκώσεως. Αὐτήν τήν πλάνην τοῦ Σατανᾶ ὅμως τήν διδάσκει ὁ Κτενᾶς καί ὄχι ὁ Ἅγιος.

Ἐπιχειρεῖς, νέε Ἡρώδη, μέ τήν πένα τοῦ Ἁγίου Δαμασκηνοῦ νά σφάξης τό Προαιώνιον Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ; Ἡ αὐτή πένα κατασφάζει σε.

Φυσικά καί μετά τόν Ἰωάννην τόν Πρόδρομον ἐτέχθη ὡς ἄνθρωπος ὁ Χριστός. Φυσικά ὅμως καί πρό τοῦ Προδρόμου ὑπάρχει, ὡς αὐτός ὁ «*Ἰωάννης μαρτυρεῖ περὶ αὐτοῦ καί κέκραγε λέγων, Οὗτος ἦν ὃν εἶπον, Ὁ ὀπίσω μου ἐρχόμενος ἔμπροσθέν μου γέγονεν, ὅτι πρῶτος μου ἦν*» (Ἰωάν. Α' 15). Τοῦτο δέ καί ὁ ἐκ Δαμασκοῦ Ἅγιος μνημονεύει μόλις μία σειρά πρὶν ἀπό τήν Χιλιαστικῶς ὑπό τοῦ Κτενᾶ παρατεθεῖσαν πρότασιν (ΕΠΕ 4, 320).

Δεν ἀγνοεῖ ὁ Κτενᾶς, ὅτι ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, μόλις εἰς τήν προηγου-

μένην σελίδα, ἀφοῦ παραθέσει προφητικῆς μαρτυρίας ὅτι ὁ Χριστός προηγεῖται τῆς κτίσεως, ὅπως «πρό τῆς σελήνης γενεᾶς γενεῶν» (Ψαλμ. ΟΑ' 4), καί «αἱ ἔξοδοι αὐτοῦ ἀπ' ἀρχῆς, ἀπ' ἡμερῶν αἰῶνος» (Μιχ. Ε' 1), κράζει μετ' ἀγανακτήσεως πρὸς τοὺς ἀντιχριστοὺς Νεοστοριανούς καί στεντοριῶς βοᾷ: «ταῦτα οὐ σαφῶς δηλοῖ τοῦ Χριστοῦ τὴν προαιώνιον ὑπαρξιν»; (ΕΠΕ 4, 318).

Δέν ἀγνοεῖ ὁ Κτενᾶς ὅτι ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός κηρύσσει τόν Υἱόν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ κατβάντα, τόν Χριστόν Μονογενῆ Υἱόν, αἰδιῶς ἐν τοῖς κόλποις τοῦ Πατρός, ἐν ἀρχῇ ὄντα (ΕΠΕ 4, 320). Ἐν γνώσει του συκοφαντεῖ καί πλανᾶ.

Γνωρίζει τήν Χριστολογία τοῦ Ἁγίου, «καί οὕτω δύο φύσεων ὁ Χριστός, ὅς οὐ φύσις ἐστίν, ἀλλ' ὑπόστασις» (ΕΠΕ 5, 122). Γνωρίζει ὅτι ἡ ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ οὐκ ἤρξατο τοῦ εἶναι ἐν χρόνῳ. «Αὕτη γάρ ἡ προαιώνιος τοῦ Θεοῦ Λόγου ὑπόστασις, σκηνώσασα ἐν τῇ γαστρὶ τῆς ἁγίας Ἀειπαρθένου, ἐν αὐτῇ ὑπεστήσατο σάρκα ἐμφυχον λογικὴν, αὐτὴ χρηματίσασα τῇ ἐμφύχῳ καὶ λογικῇ σαρκί... ὑπόστασις καὶ γέγονεν ἐκ τελείας θεότητος καὶ τελείας ἀνθρωπότητος εἰς Χριστός, εἰς Υἱός ὁ αὐτός, Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, εἰς Κύριος ὁ αὐτός, Θεός τέλειος καὶ ἄνθρωπος τέλειος» (ΕΠΕ 5, 124). Γνωρίζει ὅτι ἀτρέπτως, ἀσυγχύτως, ἀχωρίστως καί ἀδιαιρέτως ἠνώθησαν αἱ δύο φύσεις κατά τήν ἐνανθρώπησιν τοῦ προαιωνίου Λόγου. «Ἀδιαιρέτως δέ ὅτι ἠγώνται ἀλλήλαις καθ' ὑπόστασιν, τὴν προαιώνιον μὲν, ἀσώματον καὶ ἀπλήν, ἐπ' ἐσχάτων δέ τῶν χρόνων ἐκ τῆς ἁγίας Ἀειπαρθένου σωματωθεῖσαν ἀμεταβλήτως» (ΕΠΕ 5, 126).

Γνωρίζει ἐκ τοῦ Ἁγίου Δαμασκηνοῦ τό ἀμετάβλητον καί τῶν φύσεων καί τῆς ὑποστάσεως. Ἀφρόνως δέ προσπαθεῖ νά παρουσιάσῃ τόν Ἅγιον ὡς συνευδοκοῦντα τῇ βλασφημίᾳ ἀνοῖα του καί ὡς κηρύσσοντα τόν Χριστόν ἀνύπαρκτον πρό τῆς

Σαρκώσεως. «Πρό γάρ τῆς ἐνώσεως, ἦτοι τῆς θείας σαρκώσεως... οὐδέ Χριστός ἦν οὐδέ ὠνομάζετο...» λέγει μεγαλαυχῶν. Ὁ Ἅγιος ὁμως δέν λέγει ὅτι δέν ὑπῆρχεν ὁ Χριστός. Λέγει ὅτι δέν ἦτο Χριστός. Εἰς τὰ ἀποσιωπούμενα λόγια, λέγει ὅτι μιᾶς φύσεως ἀπλῆς, ἦτοι τῆς θείας, μία τελῶν ὑπόστασις, οὐδέ Χριστός ἦν οὐδέ ὠνομάζετο...» (ΕΠΕ 4, 124). Πρό γάρ τῆς ἐνώσεως, ὑπῆρχεν ἡ ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ. Ὑπό μίαν δέ ἀπλῆν φύσιν ἴστατο.

Κατά τόν Ἅγιον Γρηγόριον τόν Θεολόγον, οὐ διά τήν ἀνθρωπότητα ἀλλά διά τήν θεότητα λέγεται «Χριστός». «Χριστός, δέ, διά τήν θεότητα. Χρισίς γάρ αὕτη τῆς ἀνθρωπότητος, οὐκ ἐνεργεῖα κατά τούς ἄλλους χριστούς (Α΄ Κορ. Α΄ 30) ἀγιάζουσα, παρουσία δέ ὅλου τοῦ χρίοντος» (Ἅγιος Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, PG 36, 132B). Ὁ Χριστός οὐ κατ' ἐνέργειαν χριστός, ἀλλ' ὑποστάσει Χριστός. Ὅλος παρῶν ἀναλλοιώτως ἐν τῷ προσλήμματι, τουτέστιν, αὐτή αὐτή ἡ Προαιώνιος Ὑπόστασις ἡ ὑποκειμένη τῇ θείᾳ φύσει, γενομένη καί τῆς σαρκός ὑπόστασις, χρίει τῇ θεότητι

τήν ἀνθρωπότητα. Διά τοῦτο προσκυνεῖται λατρευτικῶ τῷ τρόπῳ ὁ Χριστός.

Ἦλθον ἀπό Ἀνατολῶν οἱ Μάγοι προσκυνῆσαι τό Παιδίον καί ὁ Ἡρώδης ἐταράχθη. Προσκυνητόν τό Παιδίον, Ἡρώδη, καί σύ ἡβουλήθης ἀπολέσαι Αὐτό; (Ματθ. Β' 1-20). Ἦλθεν νῦν καί νέος Ἡρώδης ἐν Ῥαμαζητῶν τήν ψυχὴν τοῦ Παιδίου. Ὁμολόγησε, νέε Ἡρώδη: Προσκυνεῖς τόν ὑπό σοῦ κηρυττόμενον ὡς μή ὑπάρχοντα πρό τῆς σαρκώσεως Χριστόν; Εἰ προσκυνεῖς μή προϋπάρχοντα, κτίσμα προσκυνεῖς, καί τῷ Ἡρώδη ταυτίζεσαι ὡς Εἰδωλολάτρης. Εἰ δέ φεύγων τήν εἰδωλολατρείαν, Χριστόν οὐ προσκυνεῖς, τοῖς Ἰουδαίοις ταυτίζεσαι, τοῖς ἐρμηνεύουσι τῷ Ἡρώδη ποῦ ἐγεννήθη ὁ Χριστός ἵνα ἀπολέσῃ Αὐτόν.

Χριστός, ὁ ἐν Φάτνει καί Σπηλαιῷ ἐκ Παρθένου τεχθεῖς. Ὁ ὩΝ, ἐν Φάτνει καί Σπηλαιῷ ἐκ Παρθένου τεχθεῖς. Πῶς δέ μή προαιώνιος ὁ Χριστός; Ὁ ὩΝ, μή προαιώνιος; Ἄπαγε τῆς Χριστοκτόνου τῶν Ἰουδαίων βλασφημίας.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΙΑΤΙΚΕΣ ΕΚΔΗΛΩΣΕΙΣ ΚΑΤΗΧΗΤΙΚΟῦ ΣΧΟΛΕΙΟῦ ἹΕΡΟῦ ΝΑΟῦ ἈΓΙΩΝ ΤΡΙΩΝ ἹΕΡΑΡΧΩΝ ΚΙΑΤΟΥ ΚΟΡΙΝΘΙΑΣ

1. Μαθηταί τοῦ Κατηχητικοῦ Σχολείου καί νέοι τῆς ἐνορίας τῶν Ἁγ. Τριῶν Ἱεραρχῶν Κιάτου Κορινθίας φάλλουν τά κάλαντα τῶν Χριστουγέννων εἰς τούς Πατέρας τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου εἰς Ἀθήκια Κορινθίας.
2. Ἡ Χριστουγεννιάτικη Φάτνη τήν ὁποῖαν κατασκευάσαν μαθητές τοῦ Κατηχ. Σχολείου καί νέοι τῆς ἰδίας Ἐνορίας εἰς τόν Ἱερόν Ναόν Ἀγίων Τριῶν Ἱεραρχῶν.

Η ΤΙΜΙΑ ΚΑΡΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ

Ἡ Τιμία Κάρα τοῦ ἐν Ἁγίοις Πατρός ἡμῶν Ἰωάννου τοῦ Χρυσοστόμου, εὐρισκομένη καί θαυματουργοῦσα εἰς τήν Ἱ. Μονήν Βατοπεδίου εἰς Ἅγιον Ὄρος. Διακρίνεται τό Ἀδιάφθορον ὠτίον τοῦ Ἁγίου εἰς τό ὄποιον τοῦ ὠμιλοῦσεν ὁ Ἄπ. Παῦλος, ὅταν ὁ Ἅγιος ἠρμήνευεν τάς ἐπιστολάς του.